

สารนิพนธ์

เรื่อง วัฒนธรรมการกตัญญูและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่น

กรณีศึกษาละครเรื่อง I'm Home

โดย

นางสาวชาลิสา ฉัตรภูติ

รหัสนักศึกษา 05600680

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตร์บัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อสารนิพนธ์	วัฒนธรรมการกวดขันและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่น กรณีศึกษาละครเรื่อง I'm Home
ผู้เขียน	ชาลิสา ฉัตรภูติ
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์นาตยา อยู่คง
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2563

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์เรื่อง “วัฒนธรรมการกวดขันและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่น กรณีศึกษาละครเรื่อง I'm Home” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวัฒนธรรมการกวดขันผู้ชายของสังคมญี่ปุ่น วัฒนธรรมการแสดงออกและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่นในละครเรื่อง I'm Home โดยมีวิธีการศึกษาโดยใช้แนวความคิดทางสังคมศาสตร์ ดังนี้ แนวความคิดภาพแทน แนวความคิดเพศภาวะและเพศวิถี แนวความคิดการสร้างวินัยและการเมืองชีวิต และแนวความคิดการต่อต้าน มาประกอบการศึกษาและวิเคราะห์โดยมีขอบเขตการศึกษาภายใต้เนื้อหาภาพยนตร์เรื่อง I'm Home

ผลการศึกษาพบว่า วัฒนธรรมการกวดขัน การแสดงออก และการปลดปล่อยของผู้ชายมีความแตกต่างกันตามช่วงวัย และฐานะทางเศรษฐกิจ โดยวัฒนธรรมการกวดขันในวัยเด็กจะเกิดขึ้นในสองพื้นที่ ได้แก่ ที่บ้าน และที่โรงเรียน การกวดขันที่บ้านจะเน้นการกวดขันเรื่องการเรียน และการทำหน้าที่แทนพ่อให้ได้ ซึ่งพ่อจะเป็นฝ่ายกวดขันมากกว่าแม่ เพราะต้องการให้ลูกเติบโตมารับการกวดขันในวัยผู้ใหญ่ได้ การกวดขันที่โรงเรียนจะเน้นเรื่องการเข้าสังคม กวดขันโดยครูที่บังคับให้กล้าแสดงออก และเพื่อนที่ล้อเลียน ส่วนการกวดขันในวัยผู้ใหญ่เกิดขึ้นในสองพื้นที่เช่นกัน ได้แก่ ที่บ้านและที่ทำงาน การกวดขันที่บ้านจะเน้นการต้องทำหน้าที่ผู้นำครอบครัวที่ดี ในขณะที่การกวดขันในที่ทำงานเกิดจากระบบทุนนิยมชายเป็นใหญ่ ที่มีระบบอาวุโสซึ่งเป็นลักษณะสำคัญของสังคมญี่ปุ่น จึงเน้นการกวดขันให้ทำงานหนัก และมีการแข่งขันกันระหว่างเพื่อนร่วมงานเพื่อทำผลงานที่ดีตามคำสั่งของเจ้านาย

ส่วนในเรื่องวัฒนธรรมการแสดงออกพบว่า ผู้ชายวัยเด็กสามารถแสดงออกได้มากกว่าผู้ใหญ่ เพราะสังคมคาดหวังกับเด็กน้อยกว่า ผู้ชายวัยผู้ใหญ่จึงแสดงออกด้วยการพยายามทำตัวเข้มแข็ง และในเรื่องวัฒนธรรมการปลดปล่อยพบว่ามีการปลดปล่อยสองรูปแบบ คือการปลดปล่อยด้วยการพยายามปรับตัวและแก้ไขปัญหา กับการปลดปล่อยด้วยการทำกิจกรรมอื่นทดแทน ซึ่งการปลดปล่อยรูปแบบนี้เกิดจากการที่ผู้ถูก

กดดันไม่สามารถแสดงออกความกดดันกับผู้สร้างความกดดันให้โดยตรงได้ จึงมีการสร้างวัฒนธรรมอื่นทดแทน ซึ่งผู้ชายที่ฐานะดีจะมีทางเลือกในการปลดปล่อยมากกว่าผู้ชายที่ฐานะไม่ดี เพราะมีทุนทางสังคมที่มากกว่า

คำสำคัญ : สังคมชายเป็นใหญ่, วัฒนธรรมการกดดันผู้ชาย, วัฒนธรรมการแสดงออกของผู้ชาย, วัฒนธรรมการปลดปล่อยของผู้ชาย, ละครเรื่อง I'm Home

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์เรื่อง “วัฒนธรรมการกอดต้นและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่น กรณีศึกษาละครเรื่อง I'm Home เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450 112 การศึกษาเอกเทศ (Independent Study)

สารนิพนธ์ชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นาทยา อยู่คง อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไข ข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณ อาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณครอบครัว และเพื่อน ๆ ทุกคนที่คอยให้ความช่วยเหลือ รับฟังปัญหา ให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจข้าพเจ้า ซึ่งเป็นแรงผลักดันที่สำคัญที่ทำให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอขอบคุณคณะผู้จัดทำละครเรื่อง I'm Home ผู้เขียนหนังสือ และบทความทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าได้นำมาใช้ในการศึกษา และหยิบยกเอาข้อมูลความรู้อันเป็นประโยชน์มาใช้ประกอบการทำสารนิพนธ์เล่มนี้

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

ชาลิสา ฉัตรภูติ

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญภาพ.....	ช
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญ.....	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	3
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
1.4 ขอบเขตการศึกษา.....	3
1.5 วิธีการศึกษา.....	3
1.6 นิยามศัพท์.....	4
1.7 ขั้นตอนการดำเนินงาน.....	4
1.8 แผนการเขียนเนื้อหา.....	5
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม.....	9
2.1 แนวความคิดทางสังคมศาสตร์.....	9
2.1.1 แนวความคิดภาพแทน (Representation).....	9
2.1.2 แนวความคิดเพศภาวะและเพศวิถี.....	12
2.1.3 แนวความคิดการสร้างวินัยและการเมืองชีวะ (Bio-Power).....	17
2.1.4 แนวความคิดการต่อต้าน.....	20
2.2 งานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย.....	24
2.2.1 บทความเกี่ยวกับละครเรื่อง I'm Home.....	24
2.2.2 เอกสารหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	25
2.3 กรอบการศึกษาและการวิเคราะห์.....	32

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่ 3 ข้อมูลของละครเรื่อง I'm Home.....	35
3.1 ข้อมูลทั่วไป.....	35
3.2 คำโครงเรื่อง.....	36
3.3 เนื้อเรื่องย่อ.....	36
3.4 ตัวละครสำคัญ.....	37
3.5 สรุปผลการศึกษา.....	44
บทที่ 4 วัฒนธรรมการกตัญผู้ชายของสังคมญี่ปุ่นในละครเรื่อง I'm Home.....	45
4.1 วัฒนธรรมการกตัญผู้ชายวัยเด็ก.....	45
4.1.1 การกตัญผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะดี.....	45
4.1.2 การกตัญผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะไม่ดี.....	49
4.2 วัฒนธรรมการกตัญผู้ชายวัยผู้ใหญ่.....	52
4.2.1 การกตัญผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะดี.....	52
4.2.2 การกตัญผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะไม่ดี.....	55
4.3 สรุปผลการศึกษา.....	59
บทที่ 5 วัฒนธรรมการแสดงออกและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่นในละครเรื่อง I'm Home.....	60
5.1 วัฒนธรรมการแสดงออก.....	60
5.1.1 วัฒนธรรมการแสดงออกของผู้ชายวัยเด็ก.....	60
5.1.1.1 การแสดงออกของผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะดี.....	60
5.1.1.2 การแสดงออกของผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะไม่ดี.....	63
5.1.2 วัฒนธรรมการแสดงออกของผู้ชายวัยผู้ใหญ่.....	64
5.1.2.1 การแสดงออกของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะดี.....	64
5.1.2.2 การแสดงออกของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะไม่ดี.....	65
5.2 วัฒนธรรมการปลดปล่อย.....	67

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
5.2.1 วัฒนธรรมการปลดปล่อยของผู้ชายวัยเด็ก.....	67
5.2.1.1 การปลดปล่อยของผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะดี.....	67
5.2.1.2 การปลดปล่อยของผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะไม่ดี.....	69
5.2.2 วัฒนธรรมการปลดปล่อยของผู้ชายวัยผู้ใหญ่.....	70
5.2.2.1 การปลดปล่อยของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะดี.....	70
5.2.2.2 การปลดปล่อยของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะไม่ดี.....	74
5.3 สรุปผลการศึกษา.....	77
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	78
6.1 สรุปผลการวิจัย.....	78
6.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	79
6.3 ข้อเสนอแนะของผลการวิจัย.....	80
บรรณานุกรม.....	81
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	85
แบบโอนลิขสิทธิ์ภาคินพนธ์.....	86

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 2.1 กรอบแนวความคิดตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1.....	34
ภาพที่ 2.2 กรอบแนวความคิดตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2.....	34
ภาพที่ 3.1 ละครเรื่อง I'm Home.....	35
ภาพที่ 3.2 การ์ตูนเรื่อง I'm Home.....	35
ภาพที่ 3.3 ฮีซาชิ อีเอจิ.....	37
ภาพที่ 3.4 โยชิโอะ อีเอจิ.....	37
ภาพที่ 3.5 เมกุมิ อีเอจิ.....	38
ภาพที่ 3.6 โยโซ อีเอจิ.....	38
ภาพที่ 3.7 ฮิโรชิ อีเอจิ.....	39
ภาพที่ 3.8 ซาโตชิ คามิโอะจิ.....	39
ภาพที่ 3.9 ยูคิโอะ โคะสึคุเอะ.....	40
ภาพที่ 3.10 จิน คุโรกิ.....	40
ภาพที่ 3.11 ซินจิ วาตานุกิ.....	41
ภาพที่ 3.12 มาซาโอะ ทาเคดะ.....	41
ภาพที่ 3.13 มาซาโอะ โทคุยามะ.....	42
ภาพที่ 3.14 แผนผังแสดงความสัมพันธ์เชิงอำนาจในบ้าน.....	42
ภาพที่ 3.15 แผนผังแสดงความสัมพันธ์เชิงอำนาจในที่ทำงาน.....	43
ภาพที่ 4.1 โยชิโอะทำแบบฝึกหัดเตรียมสอบ.....	46
ภาพที่ 4.2 ฮีซาชิกำลังยึดของเล่นทั้งหมดของโยชิโอะ.....	46
ภาพที่ 4.3 โยชิโอะตอบเมกุมิที่ถามเรื่องการซ้อมตอบบทสัมภาษณ์.....	47
ภาพที่ 4.4 โยชิโอะบอกกับครูว่าจะเลิกเล่นฟุตบอล.....	47
ภาพที่ 4.5 ซาชิพาโยชิโอะมาเล่นเครื่องเล่น.....	48
ภาพที่ 4.6 โยชิโอะตอนเครียดที่ได้รับบทปีเตอร์แพน.....	48

สารบัญภาพ (ต่อ)

	หน้า
ภาพที่ 4.7 เมกุมิบอกอิซาซิจิว่าลูกโดนเพื่อนล้อเรื่องไม่มีของเล่น.....	49
ภาพที่ 4.8 อิซาซิจิในวัยเด็กช่วยแม่ทำงาน.....	50
ภาพที่ 4.9 เพื่อนของอิซาซิจิเล่าว่าตอนเด็กอิซาซิจิตั้งใจเรียนมาก.....	50
ภาพที่ 4.10 อิซาซิจิบอกลูกว่าตอนเด็กตนเองไม่ได้เข้าโรงเรียนดี ๆ.....	51
ภาพที่ 4.11 อิซาซิจิในวัยเด็กตอนได้รับบทโมโมทาโร่.....	51
ภาพที่ 4.12 อิซาซิจิทำอาหารให้ภรรยาและลูกชายทาน.....	52
ภาพที่ 4.13 อิซาซิจิระบายความโกรธพ่อกับเมกุมิฟัง.....	53
ภาพที่ 4.14 กรรมการผู้บริหารบอกอิซาซิจิว่าตนเองโดนลดตำแหน่ง.....	54
ภาพที่ 4.15 หัวหน้าแผนก 13 เกลี่ยกล่อมให้อิซาซิจิร่วมมือกับประธานบริษัท.....	54
ภาพที่ 4.16 ลูกน้องเก่าจากแผนก 1 เยอะแยะอิซาซิจิ.....	55
ภาพที่ 4.17 ซินจิเล่าเรื่องภรรยาให้อิซาซิจิฟัง.....	56
ภาพที่ 4.18 อิซาซิจิได้รู้เหตุผลจริง ๆ ที่พ่อทิ้งไป.....	56
ภาพที่ 4.19 ลูกชายของฮิโรซึเล่าให้อิซาซิจิฟังว่าพ่อของเขาอิจฉาลุง.....	57
ภาพที่ 4.20 พนักงานจากแผนกที่ 1 ถูกเรียกไปตำหนิ.....	57
ภาพที่ 4.21 จิน คุโรกิ เล่าให้อิซาซิจิฟังว่าเขาเคยโดนสั่งให้ทำเรื่องไม่ดี.....	58
ภาพที่ 4.22 ซินจิ วาดานุกิโดนเยาะแหย่ในลิฟต์.....	58
ภาพที่ 5.1 โยชิโอะร้องไห้เพราะพ่อมารับช้า.....	61
ภาพที่ 5.2 โยชิโอะร้องไห้หลังรู้ว่าพ่อไม่สามารถเข้าร่วมงานกีฬาโรงเรียนได้.....	61
ภาพที่ 5.3 โยชิโอะร้องไห้ตอนเพื่อนล้อเลียน.....	62
ภาพที่ 5.4 โยชิโอะทำแบบฝึกหัดที่บ้านพักตากอากาศ.....	62
ภาพที่ 5.5 โยชิโอะตอนผลึกเพื่อน.....	63
ภาพที่ 5.6 อิซาซิจิในวัย 11 ปี ร้องไห้.....	64
ภาพที่ 5.7 อิซาซิจิพยายามทวนความจำตัวเองเรื่องที่ทำงาน.....	64

สารบัญภาพ (ต่อ)

	หน้า
ภาพที่ 5.8 อีซาซิทอนเจอพ้อ.....	65
ภาพที่ 5.9 โทคุยามะแสดงออกว่าตนเองไม่เป็นไร.....	66
ภาพที่ 5.10 อีโรชิแสดงท่าทีต่อต้านอีซาซิ.....	66
ภาพที่ 5.11 จิน คุโรกืออธิบายเบื้องหลังการทุจริตของบริษัท.....	67
ภาพที่ 5.12 อีซาซิช่วยโยชิโอะซ้อมบท.....	68
ภาพที่ 5.13 โยชิโอะกำลังวิ่งไปเล่นฟุตบอล.....	68
ภาพที่ 5.14 อีซาซินำรถของเล่นที่เคยยึดไปมาคืนให้โยชิโอะ.....	69
ภาพที่ 5.15 เพื่อนของอีซาซิเล่าว่าตอนเด็กอีซาซิตั้งใจเรียนมาก.....	69
ภาพที่ 5.16 รูปครอบครัวอิจิผ่านสายตาของอีซาซิ.....	70
ภาพที่ 5.17 ประธานบริษัทพยายามต่อรองกับอีซาซิ.....	71
ภาพที่ 5.18 ซินจิให้คำปรึกษาอีซาซิเรื่องครอบครัว.....	71
ภาพที่ 5.19 ภรรยาเก่าให้คำปรึกษาอีซาซิเรื่องครอบครัว.....	72
ภาพที่ 5.20 เมกุมิบอกอีซาซิว่ามีร้านเช่าวิดีโอโทรมา.....	72
ภาพที่ 5.21 อีซาซินั่งดื่มในร้านเหล้าที่อิบารากิ.....	73
ภาพที่ 5.22 อีซาซิเจอผู้จัดการทาเคะอีกครั้งหลังประสบอุบัติเหตุ.....	73
ภาพที่ 5.23 พนักงานแผนกที่ 1 เมื่อรู้ว่าแผนกที่ 13 ได้งานไป.....	74
ภาพที่ 5.24 อีซาซิคูยกับเคียวโกะที่เคยเป็นชู้กัน.....	74
ภาพที่ 5.25 โยโซตอนที่ลูกได้รู้เหตุผลที่ตนเองทิ้งไป.....	75
ภาพที่ 5.26 โทคุยามะบอกภรรยาให้ปรับตัว.....	75
ภาพที่ 5.27 หนังสือโป๊ในห้องของโทคุยามะ.....	76
ภาพที่ 5.28 ภาพวาดภรรยาของโทคุยามะ.....	76

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญปัญหาของการวิจัย

เพศภาวะ (Gender) คือ องค์ความรู้ที่สร้างความหมายให้กับความแตกต่างทางร่างกาย เพศหญิงและเพศชายเป็นข้อเท็จจริงทางสรีระ แต่การจะกลายเป็นผู้หญิงหรือเป็นผู้ชายเป็นกระบวนการทางวัฒนธรรม กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ วัฒนธรรมสร้างความเป็นหญิงเป็นชายในสังคมขึ้น และเป็นตัวกำหนดบทบาททางเพศว่าควรปฏิบัติตัวอย่างไร คิดอย่างไร และควรคาดหวังอะไรจากผู้อื่น (วารุณี, 2555: ออนไลน์) โดยความเข้าใจเรื่องความเป็นชายมักวนเวียนอยู่กับการทำหน้าที่ทางสังคมของผู้ชาย ไม่ว่าจะเป็นการเป็นหัวหน้าครอบครัว เป็นสามี เป็นผู้นำ เป็นพ่อ เป็นผู้ที่เข้มแข็งอดทน กล้าหาญและไม่อ่อนแอ ซึ่งเป็นบทบาทตรงข้ามกับผู้หญิงอย่างสิ้นเชิง การมองความเป็นชายผ่านความมีเอกลักษณ์เชิงเดี่ยวในลักษณะนี้ เป็นผลมาจากทฤษฎีบทบาททางเพศ (Sex Role Theory) และนำไปสู่การสร้างมายาคติว่า ผู้ชายเป็นเพศที่แข็งแกร่ง และจะต้องแสดงอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง มายาคติดังกล่าวส่งผลให้การศึกษาความเป็นชายมุ่งที่จะตอบโจทย์ความไม่เท่าเทียมทางเพศและอำนาจที่ผู้ชายใช้ควบคุมสังคม สมมุติฐานเรื่องเพศตรงข้ามและอำนาจที่ไม่เท่ากันระหว่างชายหญิง ได้บดบังความเข้าใจเรื่องความเป็นชายในมิติอื่นๆ และมองไม่เห็นคุณลักษณะเฉพาะที่เพศชายสามารถแสดงออกได้มากกว่าความเข้มแข็งอดทน เช่น ผู้ชายแสดงความอ่อนโยนหรือความปรวนแปรทางอารมณ์ อคติและมายาคตินี้มีอิทธิพลทำให้การศึกษาความเป็นชายวนเวียนอยู่กับเรื่องเพศชั่วคราวตรงข้าม และการแบ่งแยกพรหมแดนความเป็นชายออกจากความเป็นหญิงอย่างสิ้นเชิง

การศึกษาความเป็นชายมักใช้แนวคิดเรื่องระบบปีตาธิปไตย หรือสังคมชายเป็นใหญ่มาเป็นแนวทางวิเคราะห์ว่าผู้ชายมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง แต่หากมองอีกมุมจะเห็นว่าในสังคมปีตาธิปไตย ไม่ใช่ผู้ชายทุกคนจะประสบความสำเร็จในการเข้าถึงอำนาจทางสังคม และไม่ใช่ว่าผู้หญิงที่ถูกควบคุม แต่ผู้ชายก็ถูกสังคมควบคุมความเป็นเพศชายด้วยเช่นกัน ดังนั้นความเป็นชายจึงไม่ได้เท่ากับการมีอำนาจ ตามสมมุติฐานของทฤษฎีสตรีนิยมหรือจิตเวชศาสตร์ หากแต่ความเป็นชาย เป็นพื้นที่ที่ผู้ชาย (รวมทั้งผู้หญิง) จากชนชั้นต่างๆ เข้ามาบริหารตัวตนของตัวเองภายใต้ความสัมพันธ์เชิงอำนาจ (นฤพนธ์, 2558: ออนไลน์)

ประเทศญี่ปุ่นเป็นสังคมแบบปีตาธิปไตย หรือสังคมชายเป็นใหญ่ แต่ไม่ใช่เพียงแต่ผู้หญิงที่ถูกกดทับเท่านั้น ผู้ชายญี่ปุ่นก็ถูกสังคมควบคุมความเป็นเพศชายเช่นกัน ซึ่งนอกจากจะเป็นตัวกำหนดบทบาทของผู้ชายแล้ว ยังสร้างความกดดันให้กับผู้ชาย หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นการสร้างวัฒนธรรมการกดดันผู้ชายของสังคมญี่ปุ่น ส่งผลให้ในสังคมญี่ปุ่นมีอัตราการฆ่าตัวตายของผู้ชายมากกว่าผู้หญิง เพราะผู้ชายญี่ปุ่นต้องใช้ชีวิตภายใต้ภาวะที่ถูกกดทับจากความคาดหวังของสังคม ทั้งจากสังคมที่บ้านที่ต้องรับบทบาทเป็นผู้นำครอบครัว เป็นสามี เป็นพ่อ และยังคงรับความกดดันจากที่ทำงานที่จะต้องอยู่ในระเบียบแบบแผนของบริษัท ต้องพยายามและ

ทำผลงานให้ดีอยู่เสมอ ไม่อย่างนั้นจะโดนมองว่าไม่มีประสิทธิภาพ ความกดดันเหล่านี้ส่งผลให้ผู้ชายญี่ปุ่นรู้สึกโดดเดี่ยว เคร่งเครียด ทำให้เกิดวัฒนธรรมการปลดปล่อยเพื่อระบายความเครียดเหล่านั้น โดยแสดงออกผ่านพฤติกรรม ความสนใจหรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทำ นอกจากนี้วัฒนธรรมการกดดันผู้ชายของสังคมญี่ปุ่น และวัฒนธรรมการแสดงออกและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่น ยังถูกถ่ายทอดและนำเสนอผ่านสื่อญี่ปุ่นมากมายอย่างในละครเรื่อง I'm Home ที่ดัดแปลงมาจากมังงะชื่อเรื่องเดียวกัน แต่งโดย เคย์ อิชิซากะ

ละครเรื่อง I'm Home เป็นเรื่องราวของตัวละครเอกคือ อิซาซึ อิเอจิ ผู้ชายที่เป็นมนุษย์เงินเดือน มีความสามารถและทำงานเก่ง แต่จู่ๆ ก็ประสบอุบัติเหตุอย่างหนัก ส่งผลให้ความทรงจำในช่วง 5 ปีหลังเสื่อมและไม่สามารถกลับไปทำงานในตำแหน่งเดิมได้ จากพนักงานระดับต้นของแผนกสำคัญในบริษัท ต้องถูกลดตำแหน่งไปอยู่ในแผนกปลายแถวของบริษัท ทำให้อิซาซึได้รับความกดดันจากที่ทำงานจากการต้องพยายามกลับไปทำงานให้เก่งเหมือนเดิม และการโดนรุ่มน่องในบริษัทดูถูก นอกจากนั้นอิซาซึยังได้รับความกดดันจากที่บ้านด้วย เนื่องจากหลังอุบัติเหตุเขามองเห็นหน้าของภรรยาและลูกชายของตัวเองเหมือนใส่หน้ากากอยู่ตลอดเวลา ทำให้ไม่สามารถรับรู้อารมณ์ความรู้สึกของภรรยาและลูกได้ อิซาซึต้องพยายามแสดงบทบาทสามีพ่อ และผู้นำครอบครัวที่ดีไปพร้อมๆกับการพยายามรื้อฟื้นความทรงจำของตนเอง

ละครเรื่อง I'm Home ได้มีการนำเสนอเรื่องบทบาทของผู้ชายในสถาบันครอบครัว และในที่สาธารณะอย่างที่โรงเรียน และที่ทำงาน จึงทำให้ได้เห็นถึงวัฒนธรรมการกดดันผู้ชายญี่ปุ่น และวัฒนธรรมการแสดงออกและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่นในละครเรื่องนี้ นอกจากจะศึกษาจากตัวละครเอกแล้ว ยังสามารถศึกษาจากตัวละครผู้ชายอีกหลายตัวละครในเรื่อง ทั้งวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ ซึ่งได้รับการกดดันจากสังคมต่างกัน รวมถึงมีการแสดงออกและการปลดปล่อยความกดดันเหล่านั้นแตกต่างกันไปอีกด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่าเนื้อเรื่องและตัวละครในละครเรื่อง I'm Home มีความน่าสนใจในการจะนำมาศึกษาเรื่องความเป็นชายในสังคมปิตาธิปไตย ซึ่งโดยปกติแล้วการศึกษาความเป็นชายในสังคมปิตาธิปไตยมักจะศึกษาอำนาจที่ไม่เท่ากันระหว่างชายหญิง ในมุมมองที่ผู้ชายมีอำนาจมากกว่า อยู่เหนือกว่า และผู้หญิงคือฝ่ายที่ถูกกดทับ ซึ่งในความเป็นจริงแล้วผู้ชายก็ถูกกดทับเช่นกัน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจจะศึกษาความเป็นเพศชายในมุมมองที่ผู้ชายถูกกดทับภายใต้สังคมแบบปิตาธิปไตย รวมทั้งศึกษาวัฒนธรรมการแสดงออกและการปลดปล่อยความกดดันของผู้ชายในละครเรื่อง I'm Home

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาวัฒนธรรมการกอดต้นผู้ชายของสังคมญี่ปุ่นในละครเรื่อง I'm Home

1.2.2 เพื่อศึกษาวัฒนธรรมการแสดงออกและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่นในละครเรื่อง I'm Home

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1.3.1 ทำให้เข้าใจถึงวัฒนธรรมการกอดต้น การแสดงออก และการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่น

1.3.2 ทำให้ได้ฝึกฝนทักษะในการค้นคว้า การอ่านจับใจความสำคัญ รวมทั้งการนำทฤษฎีและแนวความคิดทางสังคมศาสตร์มาใช้เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ข้อมูล

1.4 ขอบเขตการศึกษาวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “วัฒนธรรมการกอดต้นและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่น กรณีศึกษาละครเรื่อง I'm Home” มีขอบเขตการศึกษาโดยศึกษาในละครเรื่อง I'm home จำนวน 10 ตอน โดยละครเรื่องนี้มีเนื้อหาถ่ายทอดความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวพร้อมกับสะท้อนความเป็นเพศชายที่ถูกสังคมกอดต้น และมีวิธีการแสดงออกและปลดปล่อยในรูปแบบต่าง ๆ

1.5 วิธีการศึกษาวิจัย

การศึกษาวิจัยเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อนำข้อมูลและแนวคิดที่ได้มาวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ โดยข้อมูลของการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ แบ่งเป็น

1.5.1 ข้อมูลปฐมภูมิ ศึกษาจากการดูสื่อละครญี่ปุ่นเรื่อง I'm Home ที่ออกอากาศที่ประเทศญี่ปุ่นในปีพ.ศ.2558 ทางช่อง TV Asahi และออกอากาศที่ประเทศไทยในปีพ.ศ. 2559 ทางช่อง Thai PBS มีจำนวน 10 ตอน

1.5.2 ข้อมูลทุติยภูมิ เก็บข้อมูลจากการอ่านแนวความคิดทางสังคมศาสตร์ เอกสารและบทความวิชาการที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งงานวิจัยที่มีประเด็นศึกษาที่ใกล้เคียงกับเรื่องการกอดต้นและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่นมาใช้ในการวิเคราะห์และทำการสรุปผลการศึกษา

1.6 นิยามศัพท์

ฐานะดี หมายถึง การมีทุนทางการเงินหรือสินทรัพย์ และตำแหน่งหน้าที่การงานที่มั่นคง รวมถึงการมีโอกาสเข้าถึงการศึกษาที่ดี

ฐานะไม่ดี หมายถึง การมีทุนทางการเงินหรือสินทรัพย์ และตำแหน่งหน้าที่การงานที่ไม่มั่นคง รวมถึงการไม่มีโอกาสเข้าถึงการศึกษาที่ดี

การแสดงออก หมายถึง การแสดงออกทางสีหน้า ท่าทางและพฤติกรรมหลังจากได้รับความกดดัน

การปลดปล่อย หมายถึง การแก้ไขปัญหาหรือการทำกิจกรรมเพื่อลดความกดดัน หรือเพื่อให้ลืมความกดดัน

1.7 ขั้นตอนการดำเนินงาน

รายงานวิจัยเรื่อง วัฒนธรรมการกดดันและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่น กรณีศึกษาละครเรื่อง I'm Home มีขั้นตอนการดำเนินงาน ดังนี้

1.7.1 กำหนดหัวข้อวิจัย วางแผนและตั้งขอบเขตของการทำงานวิจัย

1.7.2 รวบรวมข้อมูลจากการศึกษาแนวความคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.7.3 วิเคราะห์ข้อมูลให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

1.7.4 สรุปผลการศึกษา และจัดเรียงในรูปแบบวิจัย

กิจกรรม	ระยะเวลาดำเนินงาน 10 เดือน									
	ก.ค. 63	ส.ค. 63	ก.ย. 63	ต.ค. 63	พ.ย. 63	ธ.ค. 63	ม.ค. 64	ก.พ. 64	มี.ค. 64	เม.ย. 64
1. ทบทวน วรรณกรรม ที่เกี่ยวข้อง	←————→									
2. เก็บ รวบรวม ข้อมูล		←————→								
3. วิเคราะห์ ข้อมูล					←————→					
4. สรุปผล การทำวิจัย								←————→		
5. จัดทำ รายงานวิจัย สมบูรณ์									←————→	

1.8 แผนการเขียนเนื้อหา

รายงานวิจัยเรื่อง วัฒนธรรมการกตัญญูและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่น กรณีศึกษาละครเรื่อง I'm Home มีเนื้อหารวม 6 บท ดังนี้

บทที่ 1 บทนำ

- 1.1 ที่มาและความสำคัญ
- 1.2 วัตถุประสงค์
- 1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ
- 1.4 ขอบเขตการศึกษาวิจัย
- 1.4 วิธีการศึกษาวิจัย
- 1.6 นิยามศัพท์
- 1.7 ขั้นตอนการดำเนินงาน

1.8 แผนการเขียนเนื้อหา

บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม

2.1 แนวคิดทางสังคมศาสตร์

2.1.1 แนวความคิดภาพแทน (Representation)

2.1.2 แนวความคิดเพศภาวะและเพศวิถี

2.1.3 แนวความคิดการสร้างวินัยและการเมืองชีวะ (Bio-Power)

2.1.4 แนวความคิดการต่อต้าน

2.2 งานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

2.2.1 บทความเกี่ยวกับละครเรื่อง I'm Home

2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3 กรอบการศึกษาและการวิเคราะห์

บทที่ 3 ข้อมูลของละครเรื่อง I'm Home

3.1 ข้อมูลทั่วไป

3.2 คำโครงเรื่อง

3.3 เนื้อเรื่องย่อ

3.4 ตัวละครสำคัญ

3.5 สรุปผลการศึกษา

บทที่ 4 วัฒนธรรมการกอดต้นผู้ชายของสังคมญี่ปุ่นในละครเรื่อง I'm Home

4.1 วัฒนธรรมการกอดต้นผู้ชายวัยเด็ก

4.1.1 การกอดต้นผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะดี

4.1.2 การกอดต้นผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะไม่ดี

4.2 วัฒนธรรมการกอดต้นผู้ชายวัยผู้ใหญ่

4.2.1 การกอดต้นผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะดี

4.2.2 การกอดต้นผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะไม่ดี

4.3 สรุปผลการศึกษา

บทที่ 5 วัฒนธรรมการแสดงออกและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่นในละครเรื่อง I'm Home

5.1 วัฒนธรรมการแสดงออก

5.1.1 วัฒนธรรมการแสดงออกของผู้ชายวัยเด็ก

5.1.1.1 การแสดงออกของผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะดี

5.1.1.2 การแสดงออกของผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะไม่ดี

5.1.2 การแสดงออกของผู้ชายวัยผู้ใหญ่

5.1.2.1 การแสดงออกของผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะดี

5.1.2.2 การแสดงออกของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะไม่ดี

5.2 วัฒนธรรมการปลดปล่อย

5.2.1 วัฒนธรรมการปลดปล่อยของผู้ชายวัยเด็ก

5.2.1.1 การปลดปล่อยของผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะดี

5.2.1.2 การปลดปล่อยของผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะไม่ดี

5.2.2 วัฒนธรรมการปลดปล่อยของผู้ชายวัยผู้ใหญ่

5.2.2.1 การปลดปล่อยของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะดี

5.2.2.2 การปลดปล่อยของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะไม่ดี

5.3 สรุปผลการศึกษา

บทที่ 6 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการวิจัย

6.2 อภิปรายผลการวิจัย

6.3 ข้อเสนอแนะ

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

การศึกษาวิจัยเรื่อง “วัฒนธรรมการกอดต้นและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่น กรณีศึกษาละครเรื่อง I'm Home” ได้ทำการศึกษาประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย เพื่อนำมาเป็นกรอบความคิดและแนวทางในการศึกษาให้บรรลุวัตถุประสงค์ โดยมีการทบทวนแนวความคิดและงานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ดังนี้

2.1 แนวความคิดทางสังคมศาสตร์

2.1.1 แนวความคิดภาพแทน (Representation)

2.1.2 แนวความคิดเพศภาวะและเพศวิถี

2.1.3 แนวความคิดการสร้างวินัยและการเมืองชีวะ (Bio-Power)

2.1.4 แนวความคิดการต่อต้าน

2.2 งานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

2.2.1 บทความเกี่ยวกับละครเรื่อง I'm Home

2.2.2 เอกสารหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวความคิดทางสังคมศาสตร์

2.1.1 แนวความคิดภาพแทน (Representation)

สจิว์รต ฮอลล์ (Stuart Hall) นักวัฒนธรรมศึกษาและนักสังคมวิทยา ได้อธิบายแนวคิดเรื่องภาพแทนไว้ว่าเป็นการผลิตหรือสร้างความหมายโดยใช้ระบบสัญลักษณ์ เป็นการพยายามจะเชื่อมโยงแนวคิดกับระบบสัญลักษณ์เข้าด้วยกัน หรือเป็นการนำเสนอแนวคิดผ่านระบบสัญลักษณ์นั่นเอง โดยการนำเสนอภาพแทนจะเกิดขึ้นใน 2 ระดับ คือ การนำเสนอภาพแทนในใจ และการนำเสนอภาพแทนภายนอก กล่าวคือ การนำเสนอภาพแทนนั้นจะต้องกลั่นกรองและจัดการเรียบเรียงความคิดในสมองของมนุษย์ และกลั่นกรองและจัดการเรียบเรียงภายนอกโดยระบบสัญลักษณ์ เช่น ภาษา

ฮอลล์ (อ้างถึงใน สุรเดช โชติอุดมพันธ์, 2548: ออนไลน์) ได้เสนอวิธีการนำเสนอภาพแทนในเชิงการสร้างความหมาย (constructionist approach) ซึ่งตั้งอยู่บนความเชื่อพื้นฐานที่ว่า การนำเสนอภาพแทนนั้นไม่ได้เป็นกระบวนการที่โปร่งใส หรือเป็นเพียงการถ่ายทอดสิ่งรอบข้างโดยตรงโดยไม่ได้มีการบิดเบือนหากแต่เป็นกระบวนการที่แอบแฝงการผลิตความหมาย กล่าวคือในขณะที่สิ่งรอบข้างไม่ได้มีความหมายในตัวเอง

แต่ผู้สร้างนำเสนอภาพแทนนั้น โดยใส่ความหมายลงไปในกระบวนการนำเสนอ จากแง่มุมดังกล่าว ผู้สร้างจึงมีความสำคัญอย่างมาก เนื่องจากเป็นผู้กำหนดรอบและให้ความหมายกับสิ่งรอบข้างที่ไม่ได้มีความหมายในตัวเอง โดยภาพแทนดังกล่าวจะถูกสร้างผ่านละครโทรทัศน์ การ์ตูน สื่อโฆษณา เป็นต้น

ระบบการสร้างภาพแทน ฮอลล์ (อ้างถึงใน เอกรัฐ เลหาพิยวาณิชย์, 2556: ออนไลน์) ได้พูดถึงกระบวนการสร้างความหมายในวัฒนธรรมว่ามีระบบการสร้างภาพแทน 2 ระบบเกี่ยวข้องอยู่

ระบบแรก คือ ระบบที่จะช่วยในการจัดจำแนกวัตถุ ผู้คน และเหตุการณ์ที่มีความสัมพันธ์กับชุดความคิด หรือ ภาพแทนในความคิด ซึ่งมีอยู่ในสมองของเรา ทำให้เราสามารถให้ความหมายกับโลกผ่านการสร้างชุดของความสัมพันธ์หรือห่วงโซ่ของการเปรียบเทียบระหว่างสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นผู้คน วัตถุ เหตุการณ์ ความคิดทางนามธรรมต่าง ๆ กับระบบความคิดหรือแผนที่ความคิด

ระบบที่สอง ขึ้นอยู่กับการสร้างชุดของความสัมพันธ์ระหว่างแผนที่ความคิดกับชุดสัญญาณ โดยการจัดการหรือรวบรวมมันเข้าสู่ภาษาที่หลากหลาย ซึ่งแทนที่หรืออ้างอิงถึงความคิดเหล่านั้น ความสัมพันธ์ระหว่างความคิด และสัญญาณอยู่บนแก่นกลางของการผลิตความหมายในภาษา กระบวนการที่เชื่อมโยงองค์ประกอบทั้ง 3 ส่วนนี้เข้าด้วยกัน คือ สิ่งที่เราเรียกว่า ภาพแทน

การทำงานของภาพแทน ฮอลล์ โดยยกตัวอย่างการทำงานของภาพแทนว่า ให้ลองมองไปที่วัตถุที่คล้าย ๆ กันที่อยู่ในห้อง จะรับรู้ได้ทันทีทันใดว่าวัตถุสิ่งนั้น ๆ คืออะไร หรือลองใช้สติพิจารณาดูว่าเรากำลังทำอะไรอยู่ สังเกตว่าเกิดอะไรขึ้นขณะที่เรากำลังทำสิ่งนั้น การที่เรารับรู้เรากำลังทำอะไร มีอะไรเกิดขึ้น เพราะความคิดของเราได้สร้างกระบวนการถอดรหัสการรับรู้ภาพของวัตถุผ่านแนวความคิดเกี่ยวกับวัตถุดังกล่าว ซึ่งมีอยู่แล้วในสมอง และถึงแม้ว่าวัตถุสิ่งนั้นจะผ่านสายตาเราไปแล้ว เรายังคงสามารถมองเห็นมันได้ในความคิดของเรา แนวความคิดที่อยู่ในสมองของเรานี้เองที่บอกว่าวัตถุสิ่ง ๆ นั้นคืออะไร หรือลองเปล่งเสียงออกมาว่า “มันเป็นตะเกียง โต๊ะ หนังสือ โทรศัพท์” แนวความคิดเกี่ยวกับวัตถุเหล่านี้ที่มีอยู่ในใจของเราได้ถูกส่งไปยังคนฟังผ่านคำพูด คำพูดเป็นตัวแทนของแนวความคิด สามารถใช้อ้างอิงหรือกำหนดวัตถุจริงที่มีอยู่ในโลก หรืออ้างอิงถึงวัตถุที่จินตนาการขึ้นมาได้ ซึ่งนี่ก็คือวิธีที่เราให้ความหมายของสิ่งต่าง ๆ ผ่านภาษา วิธีที่เราเข้าใจโลกของผู้คน วัตถุสิ่งของ และเหตุการณ์ต่าง ๆ และเป็นวิธีที่เราสามารถแสดงความคิดที่ซับซ้อนเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ไปสู่อื่นผ่านภาษาในแบบที่คนอื่นสามารถเข้าใจได้

ฮอลล์ ได้อธิบายว่าวัตถุสิ่งของใด ๆ ไม่ได้มีความหมายที่แท้จริงในตัวของมันเอง แต่เป็นเพราะได้มีการกำหนดความหมายให้กับมันโดยใช้ภาษา เช่น ภาพยนตร์สำหรับตีพิมพ์ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า “GLASS” ภาษาไทยใช้คำว่า “แก้ว” ดังนั้นในแต่ละวัฒนธรรมแต่ละภาษาก็มีการกำหนดเรียกวัดดูสิ่งของต่าง ๆ ในโลกแตกต่างกันไป ซึ่งในขั้นตอนการกำหนดความหมายให้กับวัตถุนี้เองเป็นขั้นตอนที่ภาพตัวแทนได้เข้ามาทำหน้าที่ของมัน

โดยเป็นตัวเชื่อมระหว่างแนวความคิดและภาษา สามารถใช้อ้างถึงวัตถุ ผู้คน หรือเหตุการณ์ ที่มีอยู่ในโลกความจริง หรือแม้กระทั่งใช้จินตนาการถึงวัตถุ ผู้คน หรือเหตุการณ์ที่อยู่ในโลกสมมติได้

ลักษณะของภาพแทน สรรักษ์ โรจนพฤษ (อ้างถึงใน ภัทรศศิ์ ช่างเจิม, 2559: 35-36) ได้อธิบายลักษณะของภาพแทนดังต่อไปนี้

1. การสร้างภาพแทนย่อมสอดคล้องกับรสนิยมทางชนชั้นของกลุ่มเป้าหมาย เช่น เมื่อพูดถึงผู้หญิง ถ้าแบ่งตามชนชั้นผู้หญิงจะมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป ภาพแทนในภาพยนตร์การ์ตูนโดยส่วนใหญ่ผู้หญิงชนชั้นสูงในภาพยนตร์การ์ตูนจะต้องมีภาพแทนที่แสดงออกทางด้านการเงิน การปกครอง อาศัยอยู่ในวัง มีรสนิยมที่หรูหราไม่ต้องลำบากลำบาก แต่ในทางกลับกันเมื่อพูดถึงภาพผู้หญิงชนชั้นล่างแม้ว่าจะเป็นตัวเอก แต่จะมีลักษณะที่ต้อยอำนาจทางการเงิน อาศัยอยู่ในที่แคบ ๆ มีการแต่งกายที่ดูไม่สวย แต่มีจิตใจดี สวมผ้ากันเปื้อนตลอดทั้งวัน เป็นต้น

2. การสร้างภาพแทนกับความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมดั้งเดิม ในบางครั้งภาพแทนที่สร้างขึ้นก็มีความสอดคล้องกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมดั้งเดิม โดยการหยิบยกเนื้อหาบางส่วน แล้วนำมาดัดแปลงใหม่หรือปรับแต่งให้เหมาะกับผู้รับชม ในขณะที่เดียวกันการสร้างภาพแทนจะไม่ให้ความสนใจทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม หรือค่านิยมความเชื่อดั้งเดิมเท่าไรนัก เพราะสิ่งที่สำคัญของการสร้างภาพแทนคือการสร้างจินตภาพ ซึ่งจินตภาพที่ถูกสร้างขึ้นอาจไม่ต้องตรงกับความเป็นจริงทางสังคมเสมอไป หากแต่เป็นการสร้างใหม่เพื่อเป็นภาพแทนใหม่ของสิ่งที่ต้องการสร้างนั้น ๆ

3. ภาพแทนกับการบิดเบือนเรื่องราวหรือสร้างเรื่องใหม่ใส่เข้าแทนเรื่องเดิม การสร้างภาพแทนสามารถทำได้โดยการหยิบยกเอาสิ่งใดสิ่งหนึ่งออกมาจากบริบทเดิมและสร้างบริบทใหม่หรือใส่ความหมายใหม่เข้าไปแทนที่เป็นเหมือนการเพิ่มช่องทางในการสร้างความหมายใหม่ หรืออีกนัยหนึ่งการสร้างภาพแทนเป็นเหมือนการปิดบังและบิดเบือนเรื่องเข้าไปใหม่ หรือบางกรณีก็ปิดบังเรื่องจริงและสร้างเรื่องใหม่ทับหมดคงเหลือซึ่งไว้แต่โครงแต่เนื้อหาความจริงถูกสร้างใหม่

แนวทางการศึกษาในเรื่องภาพแทน สามารถแบ่งเป็นแนวทางหลักๆ ได้ 3 แนวทางด้วยกัน ได้แก่

1. ภาพสะท้อน (reflective approach) แนวทางการศึกษาภาพแทนที่เชื่อว่าภาพแทน คือ “ภาพสะท้อน” (reflective approach) แนวทางนี้เชื่อว่า ความหมายอยู่ในวัตถุ ผู้คน ความคิด หรือเหตุการณ์ที่อยู่บนโลกแห่งความจริง และภาษาทำหน้าที่เหมือนกับกระจก เพื่อสะท้อนความหมายที่แท้จริงซึ่งปรากฏบนโลก

2. เจตจำนง (intentional approach) แนวทางการศึกษาภาพแทนที่เชื่อว่าภาพแทน คือ ความตั้งใจหรือเจตจำนง (intentional approach) แนวทางนี้เชื่อว่า ผู้แต่ง ผู้พูด เป็นคนกำหนดความหมายต่างๆ บนโลก ผ่านภาษา คำต่าง ๆ จึงมีความหมายตามที่ผู้แต่งตั้งใจที่จะให้ความหมาย

3. การประกอบสร้าง (constructionist approach) แนวทางการศึกษาภาพแทนที่เชื่อว่าภาพแทนคือ “การประกอบสร้าง” (constructionist approach) ความหมายผ่านภาษา แนวทางนี้เชื่อว่า ไม่มีสิ่งใดหรือแม้กระทั่งปัจเจกผู้ใช้ภาษาคนใดสามารถจะคงความหมายต่าง ๆ ในภาษาไว้ได้ สิ่งต่าง ๆ ไม่ได้มีความหมายใด ๆ แต่เป็นเราที่สร้างความหมายขึ้นมา โดยการใช้ระบบภาพแทน ซึ่งได้แก่ ความเข้าใจ (concept) และสัญญาณ (sign) ต่าง ๆ

จากการศึกษาแนวความคิดข้างต้นทำให้ได้ทราบว่า ภาพแทน คือ การผลิตหรือสร้างความหมายของสิ่งต่าง ๆ ผ่านภาษา มุมมองความคิด วัตถุประสงค์ของและเหตุการณ์ต่าง ๆ และเป็นวิธีที่สามารถแสดงความคิดที่ซับซ้อนเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ไปสู่คนอื่น ผ่านภาษาในแบบที่คนอื่นสามารถเข้าใจได้ ผู้วิจัยจึงสามารถนำความรู้เรื่องภาพแทนไปใช้ในการศึกษาและวิเคราะห์ภาพแทนวัฒนธรรมการกอดกันผู้ชายของสังคมญี่ปุ่น รวมถึงวัฒนธรรมการแสดงออกและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่นที่ปรากฏในละครเรื่อง I'm Home

2.1.2 แนวความคิดเพศภาวะเพศวิถี

2.1.2.1. ความหมายของเพศภาวะและเพศวิถี

ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ (2551: ออนไลน์) ได้นิยามถึงเพศภาวะ (Gender) ว่า

Gender คือ ความเป็นชาย ความเป็นหญิง กลุ่มนักคิดสตรีนิยมในช่วงศตวรรษที่ 18-19 เวลากล่าวถึงสถานะของผู้หญิง ต้องพบกับความยุ่งยาก เพราะหากพูดถึงความเป็นชายความเป็นหญิง ต้องวิ่งเข้าชนกับการมองเรื่อง Sex ว่าเป็นเรื่องธรรมชาติซึ่งทำให้ Sex กลายเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้

Gender คือ ความเป็นชายและหญิงที่แตกต่างตามการกำหนดของสังคมและวัฒนธรรม การปฏิบัติที่ของเพศหญิงหรือชายเป็นสิ่งที่สังคมกำหนดขึ้น เฟมินิสต์ แยก Sex กับ Gender เพื่อให้เห็นว่า Sex หรือเพศสรีระอาจเปลี่ยนไม่ได้ แต่ Gender หรือเพศภาวะเปลี่ยนได้ เพราะเป็นสิ่งที่ถูกสร้างและให้คุณค่าทางสังคมหรือเรียกว่าเป็น การประกอบสร้างทางสังคม (Social Construct)

กรอบการมองดังกล่าวได้นำไปสู่ความเชื่อในระบบสองเพศสภาพอย่างเคร่งครัด (Dichotomous Gender System) คือ ความเป็นชายและความเป็นหญิง มนุษย์เป็นได้แค่สองเพศเท่านั้น ทำให้เวลาพูดถึงกลุ่มคนที่ข้ามเพศ (มีอวัยวะเพศชายและอยากเป็นผู้หญิง) ได้ส่งผลสะท้อนวิธีคิดว่า Gender มีเพียงสองประเภท มนุษย์เป็นได้แค่สองอย่าง คือ เป็นชายหรือเป็นหญิง แต่ในความเป็นจริงมีการทำสถิติพบว่ามีอวัยวะเพศมากกว่าชายและหญิง แต่เป็นองค์ประกอบที่ต่างออกไป ดังนั้นมนุษย์จึงสามารถมีอวัยวะเพศได้มากกว่าสองอย่าง

การแบ่ง Gender เป็นชายและหญิงในสังคมไทยเป็นสิ่งที่ไม่ได้ตั้งอยู่บนความเท่าเทียมกัน แต่ต้องอยู่บนกรอบคิดของระบบ นิยมชาย ให้คุณค่ากับความเป็นชาย อะไรที่เชื่อมโยงกับความเป็นชายเป็นสิ่งที่สูงกว่าความเป็นหญิง เช่น ผ้าขาวม้าสูงกว่าผ้าถุง ส่งผลให้ผู้หญิงไม่สามารถพูดเรื่องเพศวิถีได้มากเท่าผู้ชาย หรือมีความฉลาดและเป็นปัญญาชนได้ดีเท่าผู้ชาย

เพศวิถี (Sexuality) ได้ถูกอธิบายไว้ ดังนี้

Sexuality ถูกแปลในภาษาไทยว่า เพศวิถี คือ การโยงใยความเชื่อว่าคุณค่าความหมายเรื่องเพศ วิธีที่คิดหรือวิธีที่เชื่อว่า มนุษย์จะปฏิบัติตามความคิดทาง Sexuality ที่ได้รับมา โดย Sexuality มีองค์ประกอบ 3 ส่วนหลัก คือ ความปรารถนา วิธีปฏิบัติ และอัตลักษณ์ทางเพศ

การพูดถึงเพศวิถีกระแสหลักในสังคมไทยเป็นสิ่งที่มีความคล้ายคลึงกับ Gender คือ เป็นสิ่งที่แบ่งออกเป็นสองเพศ และถูกกำหนดโดย Gender เช่นกัน โดยจำกัดว่ามนุษย์ควรจะรักใครและอย่างไร ภาษาที่พูดถึง Sexuality จึงออกมาในรูปแบบ Homosexuality Heterosexuality และ Bisexuality

Sexuality เป็นเรื่องของการนำเสนอร่างกาย มนุษย์ไม่ได้ออกมาปรากฏกายทางสังคมตั้งแต่เกิด แต่มนุษย์มีการปรุงแต่งร่างกายตามกรอบคิดทาง Sexuality ซึ่งการนำเสนอร่างกายคือการนำเสนอในสิ่งที่ต้องการให้คนอื่นในสังคมเห็น

Sexuality เป็นเรื่องของการกระทำ กริยา มารยาท และการพูดจาของคน เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับภูมิหลังทางสังคม และอัตลักษณ์ทางเพศ ขึ้นอยู่กับมุมมองที่แต่ละคนมีต่อตนเอง

Sexuality เป็นเรื่องของการดึงดูดทางเพศ เป็นสิ่งที่กำหนดคุณค่า หรือความสวยความงาม ซึ่งแท้จริงแล้วเกิดจากการที่สังคมให้คุณค่ากับสิ่งที่อยู่เบื้องหลัง อย่างขนชั้นและอาชีพ

Sexuality เป็นเรื่องของชุดกติกาความสัมพันธ์ ที่กำหนดว่าความสัมพันธ์ควรเริ่มต้น ดำเนินไป และควรจบอย่างไร ในบางสังคมการเริ่มต้นเป็นสิ่งที่เกิดจากการกำหนดจากครอบครัว แต่ปัจจุบันเป็นเรื่องของความพึงพอใจทางเพศ รวมถึงเป็นเรื่องของการนิยามเรื่องของเพศ ว่าอะไรคือความปกติและผิดปกติทางเพศ

นอกจากนี้เรื่องเพศภาวะและเพศวิถียังได้ถูกอธิบายโดยแบ่งออกเป็น 2 แนวคิด คือ แนวคิดสารัตถะนิยม (essentialism) และแนวคิดกระบวนการสร้างทางสังคม (social constructionism) ดังจะอธิบายต่อไป ดังนี้

1. แนวความคิดสารัตถะนิยม (essentialism) ถือเป็นแนวคิดกระแสหลักที่มีอิทธิพลต่อความคิดความเชื่อของคนในสังคม แนวคิดนี้เชื่อในเรื่องระบบความจริงที่เป็นหนึ่งหรือเป็นแก่นแกนของความเป็นธรรมชาติ ีความเป็นสากล คือลักษณะแน่นอนตายตัว ไม่มีการเปลี่ยนแปลง กล่าวคือมองเรื่องเพศ

(sexuality) เป็นเรื่องธรรมชาติที่ตายตัว ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง เป็นเรื่องของสัญชาตญาณหรือแรงขับซึ่งต้องการการเติมเต็มโดยผ่านกิจกรรมทางเพศ โดยเป็นแรงขับระหว่างชายหญิงรักต่างเพศที่ลงเอยด้วยหน้าที่สืบทอดเผ่าพันธุ์ผ่านการมีเพศสัมพันธ์ทางช่องคลอด ในท้ายที่สุดสังคมจะเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องเพศก็แต่ในเชิงบังคับ และควบคุมที่ส่งผลกระทบต่อหรือเปลี่ยนแปลงรูปแบบการแสดงออกทางเพศของแรงขับที่มีอยู่ก่อนหน้านี้เอง โดยทั่วไปเรื่องเพศ (sex) มักถูกมองว่าเป็นเรื่องธรรมชาติเป็นองค์ประกอบขั้นพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ อันเป็นผลของชีวปะจจัยเป็นตัวกำหนด (biological determinism) เฉกเช่นเดียวกับความหิวและความกระหาย การมองเรื่องเพศดังกล่าวนี้ถูกเรียกว่า essentialism ยังคงเป็นกรอบการมองหลักของสังคมปัจจุบัน มองว่าเรื่อง เพศของคนเป็นเรื่องของการตอบสนองความต้องการที่เป็นไปตามที่ระบบต่าง ๆ ในร่างกายเรียกร้อง ปัจจัยต่าง ๆ อาทิ ฮอโมน โครโมโซม ฯลฯ จะเป็นสิ่งบ่งบอกลักษณะความเป็นไปและความต้องการของแต่ละเพศ สิ่งเหล่านี้เป็นปรากฏการณ์ที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง มีลักษณะเป็นสากลและมองว่ามนุษย์ตามธรรมชาติมีแค่ 2 เพศตามลักษณะแบบคู่ขั้วตรงข้าม (binary opposition) คือ เพศหญิงและเพศชาย โดยเชื่อว่ามนุษย์เกิดมาพร้อมกับมีแก่นแกนของความเป็น ตัวตน (essence) ที่กำหนดโดยธรรมชาติอยู่แล้ว ดังนั้นคนที่เกิดมาเป็นผู้ชายและผู้หญิงจึงมีลักษณะแตกต่างกันตามอวัยวะเพศ

สุชาติ ทวีสิทธิ์ (2547, อ้างถึงใน สรวีย์ ขาวมาก, 2555: 9) กล่าวว่าเรื่องเพศในมุมมองของนักคิดสาย essentialist คือปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่เป็นสากลและไม่มีวันเปลี่ยนแปลง อันเกิดขึ้นจากปัจจัยทางชีวภาพที่กำหนดความเป็นปัจเจกของแต่ละบุคคล คนแต่ละเพศจะมีลักษณะของความเป็นชายและความเป็นหญิง (gender) ที่แตกต่างกันไป ผู้ชายต้องมีลักษณะความเป็นชาย (masculinity) ยกตัวอย่างเช่น มีความหนักแน่น เข้มแข็ง ก้าวร้าว มีเหตุผล มีความสามารถในการคิดอย่างเป็นระบบ มีความสามารถในการควบคุมอารมณ์ ส่วนผู้หญิงจะมีลักษณะความเป็นหญิง (femininity) คือ มีความอ่อนโยน บอบบาง อ่อนไหว เอาใจใส่ ไม่เห็นแก่ตัว ลักษณะเหล่านี้ไม่ว่าจะอยู่ในสังคมไหนประวัติศาสตร์แบบใด สิ่งเหล่านี้ก็จะมีปรากฏอยู่ไม่หายไป นอกจากผู้ชายกับผู้หญิงจะถูกแยกโดยความแตกต่างทางเพศสรีระ (sex) และ ความเป็นหญิงความเป็นชาย (gender) ที่แตกต่างกัน

2. แนวคิดกระบวนการสร้างทางสังคม (Social constructionism) มองว่าอารมณ์ความรู้สึกทางเพศวิธีคิด กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับเพศ และอัตลักษณ์ทางเพศ ล้วนเป็นผลผลิตจากพลังทางสังคมและประวัติศาสตร์ทั้งสิ้น เรื่องเพศก็เช่นเดียวกันกับวิถีชีวิตทางสังคมด้านอื่น ๆ ที่ถูกกำหนดความหมายโดยสังคมและวัฒนธรรมที่อยู่อาศัย เช่น ศาสนา คำสอนจากโรงเรียน กฎหมาย ทฤษฎีทางจิตวิทยาและคำจำกัดความทางการแพทย์ นโยบายทางสังคม แนวคิดด้านสุขวิทยาจิต และวัฒนธรรมร่วมสมัย สิ่งที่ได้เรียนรู้จึงไม่ใช่แค่รูปแบบของพฤติกรรม แต่เป็นความหมายในเชิงการมรณ์ที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบพฤติกรรมนั้น ๆ ที่สังคมและวัฒนธรรมได้ให้ความหมายด้วย อันที่จริงแล้วอวัยวะเพศมิได้เป็นเพียงสิ่งเดียวที่จะช่วยบ่งชี้เพศภาวะ ยังมีวิญญาณกรรมและใจเป็นปัจจัยเสริมที่ช่วยบ่งชี้อัตลักษณ์ทางเพศภาวะและช่วยอธิบายความแตกต่างระหว่างบุคคลอีกด้วย

สุชาติ ทวีสิทธิ์ (2547, อ้างถึงใน สรวีย์ ขาวมาก, 2555: 14) ได้อธิบายว่า“เพศภาวะ(gender)” คือ คุณสมบัติที่ผันแปรไปตามบริบททางวัฒนธรรมและเงื่อนไขทางประวัติศาสตร์ และนักสตรีนิยมทั้งหลายของยุคนั้นก็ฟันธงลงไปว่าเราสามารถเปลี่ยนแปลงคุณสมบัติทางเพศภาวะได้ ซึ่งถือว่าทัศนะดังกล่าวสำคัญมาก เนื่องจากแย้งแย้งค้ำยกภาพที่จะพาผู้คนที่หญิงและชายให้ก้าวพ้นกับดักขององค์ความรู้เก่าที่พันธนาการชีวิตของคนไว้กับความคาดหวังและบรรทัดฐานของสังคม โดยที่ไม่มีโอกาสได้ตั้งคำถามว่าความรู้เหล่านั้นมันปกปิดซ่อนเร้นมิติของความยุติธรรมและการกดขี่ไว้หรือไม่ โจน สก็อตต์ กล่าวไว้ว่า “เพศภาวะคือการจัดระเบียบทางสังคมภายใต้เงื่อนไขของความแตกต่างทางเพศ (sexual difference) อย่างไรก็ตามเพศภาวะไม่ได้สะท้อนหรือทำงานภายใต้เงื่อนไขของ “เพศ” ทางชีววิทยาที่ตายตัวแต่เพศภาวะเป็นความรู้บางอย่างหนึ่งซึ่งสร้างความหมายที่แตกต่างให้กับร่างกายของมนุษย์

2.1.2.2. ความเป็นชาย

Bakan, 1980: 6 (อ้างใน ดุลยา จิตตะยโสธรรม, 2558: ออนไลน์) เสนอว่า ลักษณะความเป็นชาย (Masculinity) ประกอบด้วยลักษณะพฤติกรรมที่เรียกว่า เอเจนซี (Agency) ซึ่งมีลักษณะของการกระทำที่มีจุดเริ่มต้นจากตนเอง แสดงออกถึงความสามารถในการปกป้องตนเอง กล้าแสดงออก ความเป็นอิสระและมีอำนาจ หรือมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น

Parson and Bales, 1980: 7 (อ้างใน ดุลยา จิตตะยโสธรรม, 2558: ออนไลน์) ได้เสนอลักษณะความเป็นชายว่ามีพฤติกรรมที่เรียกว่า เครื่องมือ (Instrumental Behavior) ซึ่งหมายถึงพฤติกรรมที่จะนำไปสู่ความสำเร็จตามที่ตนเองวางไว้ ได้แก่ ลักษณะความเป็นผู้นำ ความมั่นใจในตนเอง ความกล้าแสดงออก

นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ (2558: ออนไลน์) ได้อธิบายความเป็นเพศชายว่า การทำความเข้าใจเพศภาวะของผู้ชายกับการแสดง ความเป็นชาย มีพรมแดนที่เหลื่อมซ้อนกัน และแต่ละพรมแดนก็เกี่ยวข้องกับเพศสรีระที่บ่งบอกถึง เพศชาย ดังนั้นการศึกษาความเป็นชาย (Masculinity) เพศภาวะชาย (Male Gender) และเพศชาย (Biological Male) จึงเป็นเรื่องที่ต่างกันแต่มีจุดเชื่อมและจุดแยกไม่เหมือนกัน

ความเป็นชาย ไม่ใช่สิ่งสากลที่ธรรมชาติสร้างมาให้ แต่เป็นเรื่องของคุณค่าทางสังคมวัฒนธรรมที่หลากหลายและอาจมีความซับซ้อนเกินกว่าความรู้แบบวิทยาศาสตร์จะเข้าใจได้ การทบทวนกระบวนการทัศน์และวิธีคิดที่มีอิทธิพลต่อการสร้างความจริงเกี่ยวกับเพศภาวะชาย

คอร์นวอลล์และลินดีสฟาร์น,1994 (อ้างใน นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ,2558: ออนไลน์) ได้ตั้งคำถามเกี่ยวกับสมมุติฐานเรื่องเพศภาวะชายและเพศภาวะหญิงที่นักมานุษยวิทยามักจะศึกษาบทบาทของชายหญิงในวัฒนธรรมต่าง ๆ แต่บทบาทของเพศภาวะที่แบ่งเป็น ขั้วตรงข้ามนี้มาจากวิธีคิดแบบตะวันตกซึ่งนักมานุษยวิทยามักจะมองข้ามและนำไปเป็นกรอบในการศึกษาเรื่องเพศในวัฒนธรรมอื่น เพราะเชื่อว่าเป็น

ความคิดที่สากลแล้ว ที่มนุษย์ทุกวัฒนธรรมมีเพศชายและเพศหญิงเป็นพื้นฐาน ซึ่งอาจจะเป็นสิ่งที่บิดเบือน เพราะสังคมอื่น ๆ อาจมีการแบ่งเพศภาวะมากกว่าสองแบบ ข้อสังเกตนี้ทำให้เกิดการตั้งคำถามใหม่ว่าเพศภาวะชายในสังคมต่าง ๆ นั้นล้วนมีความหมายในแบบของตัวเอง มากกว่าที่จะเป็นมาตรฐานที่คงที่ตายตัวตามปัจจัยทางธรรมชาติ

ความเป็นชาย จึงเป็นพรหมแดนที่ยังสร้างไม่เสร็จและพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา แต่เพราะสมมุติฐานเดิมที่เชื่อว่าผู้ชาย/เพศชาย/ความเป็นชาย คือสิ่งเดียวกันและดำรงอยู่ในเอกลักษณ์ทางเพศที่ถาวร ไม่เปลี่ยนแปลง ทำให้ความเข้าใจเรื่องความเป็นชายวนเวียนอยู่กับการทำหน้าที่ทางสังคมของผู้ชาย ไม่ว่าจะเป็นการเป็นหัวหน้าครอบครัว เป็นสามี เป็นผู้นำ เป็นพ่อ เป็นผู้ที่เข้มแข็งอดทน กล้าหาญและไม่อ่อนแอ ซึ่งเป็นบทบาทตรงข้ามกับผู้หญิงอย่างสิ้นเชิง การมองความเป็นชายผ่านความมีเอกลักษณ์เชิงเดียวในลักษณะนี้เป็นผลมาจากทฤษฎี บทบาททางเพศ (Sex Role Theory) นำไปสู่การสร้างมายาคติว่าผู้ชาย/เพศชาย เป็นเพศที่แข็งแรง และจะต้องแสดงอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง/เพศหญิง ส่งผลให้การศึกษาความเป็นชายมุ่งที่จะตอบโจทย์ความไม่เท่าเทียมทางเพศและอำนาจที่ผู้ชายใช้ควบคุมสังคม สมมุติฐานเรื่องเพศตรงข้ามและอำนาจที่ไม่เท่ากันระหว่างชายหญิงได้บดบังความเข้าใจเรื่องความเป็นชายในมิติอื่น ๆ และมองไม่เห็นคุณลักษณะเฉพาะที่เพศชายสามารถแสดงออกได้มากกว่าความเข้มแข็งอดทน เช่น ผู้ชายแสดงความอ่อนโยนหรือความปรวนแปรทางอารมณ์

คอร์นวอลล์และลินดีสฟาร์น ยังได้ตั้งข้อสังเกตว่า การศึกษาความเป็นชายไม่จำเป็นต้องใช้แนวคิดเรื่องระบบบิตาธิปไตย หรือสังคมชายเป็นใหญ่มาเป็นแนวทางวิเคราะห์ เพราะผู้ชายยังคงมีความสัมพันธ์เชิงอำนาจกับคนเพศเดียวกันด้วย ไม่เฉพาะการสร้างสัมพันธ์ที่ไม่เท่าเทียมกับผู้หญิงเท่านั้น ในสังคมระหว่างผู้ชายด้วยกันก็เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำความเข้าใจว่าผู้ชายกดขี่กีดกันหรือใช้อำนาจกับผู้ชายคนอื่นอย่างไร การศึกษาในแนวนี้ไม่ค่อยได้รับความนิยมนเท่ากับการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างชายกับหญิงภายใต้วิธีคิดแบบสตรีนิยมหรือวิธีคิดแบบบรรทัดฐานรักต่างเพศ

คีสลิ่ง, 2005 (อ้างใน นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, 2558: ออนไลน์) ได้โต้แย้งแนวคิดสตรีนิยมว่า สังคมผู้ชายเต็มไปด้วยความไม่เท่าเทียม ผู้ชายไม่ได้มีเอกภาพในเนื้อเดียวกันที่เรามักจะทึกทักเอาเองว่าผู้ชายต้องมีความเข้มแข็ง อดทน กล้าหาญ แต่สิ่งเหล่านี้สวนทางกับวิถีปฏิบัติที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน การศึกษาความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในกลุ่มผู้ชายทำให้เห็นภาพที่ต่างไปจากกระบวนทัศน์แบบสตรีนิยม กล่าวคือ ในสังคมผู้ชาย (homosocial) เต็มไปด้วยการต่อรองแข่งขันในเชิงความหมาย ผู้ชายไม่ได้เป็นปีกแผ่น ไม่มีความสามัคคีและไม่มีความมีเอกลักษณ์เดียว สังคมผู้ชายเต็มไปด้วยการรื้อสร้างความหมายของ ความเป็นชาย ตลอดเวลา และผู้ชายก็จะมองผู้ชายคนอื่นในฐานะเป็นกระจกสะท้อนความเป็นชายของตัวเอง

การศึกษาความเป็นชาย จึงมิใช่การตอกย้ำถึงเพศภาวะชาย และเพศวิถีรักต่างเพศที่ผู้ชายมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง หากแต่เป็นการตั้งคำถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ผู้ชายมีต่อคนอื่น ๆ โดยไม่จำเป็นต้องอยู่ภายใต้เพศตรงข้ามและบรรทัดฐานรักต่างเพศ ความเป็นชาย จึงไม่ได้เท่ากับ การมีอำนาจ ตามสมมติฐานของทฤษฎีสตรีนิยมหรือจิตเวชศาสตร์ หากแต่ความเป็นชายเป็นพื้นที่ที่ผู้ชาย (รวมทั้งผู้หญิง) จากชนชั้นต่าง ๆ เข้ามาบริหารตัวตนของตัวเองภายใต้ความสัมพันธ์เชิงอำนาจ

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ความเป็นชาย เป็นสิ่งที่ไร้เอกภาพพร้อมจะเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา และไม่ได้ผูกติดกับเพศภาวะ เพศวิถีและเพศสรีระ รวมทั้งไม่ผูกติดกับอุดมการณ์รักต่างเพศและระบบปิตาธิปไตย แต่ความเชื่อที่ว่าความเป็นชายมีอยู่ตั้งแต่กำเนิด และเป็นด้านตรงข้ามกับความเป็นหญิง นำไปสู่การประกอบสร้างของสังคมที่ตอกย้ำว่าผู้ชายต้องเป็นเพศที่แข็งแกร่งตามธรรมชาติ และมีอำนาจเหนือผู้หญิง ดังนั้นจึงไม่ใช่แค่ผู้หญิงที่ถูกกดทับในสังคมชายเป็นใหญ่ แต่ผู้ชายก็ถูกกดทับและโดนกดดันให้เป็นไปตามที่สังคมคาดหวังเช่นกัน ผู้วิจัยจึงสามารถนำแนวความคิดนี้มาใช้ทำความเข้าใจและประกอบการวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 คือศึกษาวัฒนธรรมการกดทับผู้ชายของสังคมญี่ปุ่นได้

2.1.3 แนวความคิดการสร้างวินัยและการเมืองชีวะ (Bio-Power)

ฟูโกต์ (อ้างใน นาทยา อยู่คง) ได้กล่าวว่าวินัยเป็นเทคนิควิธีที่สำคัญที่ยุคสมัยใหม่ประดิษฐ์คิดค้นขึ้นเพื่อควบคุมร่างกายมนุษย์ เกิดขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 18 และได้รับการพัฒนาขึ้นอย่างกว้างขวางในช่วงศตวรรษที่ 19 แม้วินัยจะเป็นเทคนิคการควบคุมคนที่เห็นได้เด่นชัดในคุก แต่พบว่าวินัยได้รับการปฏิบัติมาหลายศตวรรษก่อนหน้าในวัด กองทัพ และโรงงานช่าง

ฟูโกต์ (อ้างใน จารุณี วงศ์ละคร, 2561: ออนไลน์) ได้กล่าวว่า Bio-Power หมายถึงอำนาจที่มีชีวิตและทำงานได้เอง โดยไม่ยึดโยงผูกติดกับตัวคนหรือศูนย์กลางอำนาจ เป็นการเปลี่ยนรูปแบบการใช้อำนาจทางการเมืองที่มีขนาดเล็ก (the small-scale) คือเป็นการใช้อำนาจภายในองคาพยพของสังคม (social body) โดยมุ่งตรงไปที่เรือนร่าง (the body) และจิตใต้สำนึกของมนุษย์ เป็นอำนาจภายในจิตที่ทำให้เราบังคับตัวเองได้ ฟูโกต์เรียกร่างกายของผู้บังคับตนเองได้ว่า ร่างกายในโอวาท (docile body) หมายถึงร่างกายที่เชื่อฟัง ว่างนอนสอได้ง่าย เอกลักษณะและลักษณะนิสัยของปัจเจกบุคคลก็ล้วนเป็นผลผลิตของความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจทั้งนั้น

อานันท์ กาญจนพันธุ์ (2555: 77) ได้กล่าวว่า Bio-Power เป็นอำนาจที่เชื่อมโยงมาจากการนิยามอำนาจเข้ากับระบอบความจริง กล่าวคือ เมื่อเรา ยอมรับความรู้หนึ่งว่าเป็นความจริง เช่น ยอมรับว่า “การกินอาหารคลีนทำให้สุขภาพดี” ก็ทำให้ความรู้นี้มีอำนาจบังคับตัวเองให้เราต้องเข้มงวดกวดขันกับตนเองเรื่อง

อาหารการกิน โดยไม่จำเป็นต้องมีตัวตนของผู้บังคับ หมายความว่าเราเป็นผู้บังคับการตัวเองให้ความรู้ที่นั่นมากำกับควบคุมตัวเรา

ธีรยุทธ บุญมี (2551: 176) กล่าวว่า รูปแบบอำนาจนี้ถูกใช้ในชีวิตประจำวัน โดยการจำแนกประเภทให้กับบุคคล ผูกพันตัวตนของเขาเข้ากับอัตลักษณ์ กดครอบงำเกณฑ์ความจริงให้กับเขา และเขาต้องยอมรับในที่สุดเราต่างก็ถูกตัดสิน จำแนก จัดกลุ่มและถูกกำหนดให้มีรูปแบบการใช้ชีวิตตลอดจนการตาย เพื่อให้เป็นไปตามวาทกรรมแห่งความจริง ซึ่งคือผลกระทบของอำนาจนั่นเอง

แนวทางการทำงานของวินัยและการเมืองชีวะ (Bio-Power) มีดังนี้

1. วิธีการเบื้องต้น ร่างกายของมนุษย์จะถูกมองแยกส่วน เช่น เป็นแขน ขา ลำตัว ศีรษะ
2. จากนั้นฝึกหัดและฝึกฝนร่างกายส่วนต่างๆโดยเฉพาะอย่างเพื่อให้การเคลื่อนไหวของร่างกายสอดคล้องประสานให้ประสิทธิผลสูงสุดในการผลิตหรือการแข่งขัน
3. การฝึกหัด/ฝึกฝนและประกอบสร้างขึ้นมาใหม่จะเป็นอย่างมีประสิทธิภาพ ต้องมีมิติของการจัดการเวลาและพื้นที่เข้ามาเกี่ยวข้อง มีการจัดตารางเวลาให้ร่างกายปฏิบัติงาน และตารางเวลานั้นต้องดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง และการจัดพื้นที่ว่าควรทำอะไรอยู่ในพื้นที่ไหน มีการขีดเส้นแบ่งและมอบหมายให้ในพื้นที่ดังกล่าวเป็นวินัยทำงานอย่างละเอียดลออ (microphysics)
4. การตรวจสอบ เป็นวิธีการสำคัญที่สุดอีกอย่าง ซึ่งประกอบด้วย 2 วิธี คือ การสังเกตลำดับชั้น และการตัดสินเกณฑ์ปกติ

4.1 การสังเกตตามลำดับชั้น (hierarchical observation) เทคนิคในการกำหนดตำแหน่งของบุคคล ที่ทำหน้าที่สอดส่องพฤติกรรม ตรวจสอบ การสอดส่องจะมีการเฝ้าสังเกตตามลำดับช่วงชั้น ควบคู่ไปกับการสอดส่อง สังเกต และเพ่งมอง นำไปสู่การประเมินผล

4.2 การชี้ขาดความปกติ (normalising judgement) คือการนำไปสู่การจัดประเภทบุคคลว่าดีหรือไม่ดี เก่งหรือไม่เก่ง โดยมีการจัดบันทึก และจัดลำดับหมวดหมู่อย่างเป็นระบบ คนปกติจะมีรางวัลให้ คนไม่ปกติจะมีการลงโทษแต่ละระดับแต่ละวิธี ลักษณะคนไม่ปกติ คือ การไม่เคารพกติกาเรื่องเวลา การแสดงพฤติกรรมที่ยอมรับไม่ได้ การพูดจาไม่เหมาะสม ร่างกายสกปรก พฤติกรรมทางเพศสำสอน คนเหล่านี้จะเป็นจุดสนใจของผู้ที่สอดส่อง ดังนั้นการปฏิบัติดังกล่าวนำไปสู่การปฏิบัติตนต่อมนุษย์ไม่ต่างจากวัตถุ คนที่มีปัญหา มีการฝึกอบรม ฝึกระเบียบวินัยต่างๆเพื่อกลับไปสู่ความปกติ เช่น คุณ

เครื่องมือในการสร้างวินัยและการเมืองชีวะ (Bio-Power) ได้แก่

1. การสังเกตการณ์ เป็นสายตาแห่งอำนาจ
2. แนวความคิดเรื่องความปกติและการตัดสินความปกติ นำไปสู่การควบคุมพฤติกรรมต่างๆของมนุษย์ เป็นระบบการลงโทษแบบหนึ่ง
3. การตรวจสอบ มีการบันทึก จัดลำดับ ที่กลายเป็นความรู้ และมีองค์ความรู้เข้ามาเกี่ยวข้องในการศึกษาวิเคราะห์

พื้นที่ในการสร้างวินัย หรือเทคโนโลยีการใช้อำนาจ ไม่จำกัดเพียงในคุก แต่ยังรวมถึงโรงเรียน มหาวิทยาลัย วัด สถาบันทหาร โรงงาน โรงพยาบาล ที่ทำงาน องค์กรต่างๆ

อำนาจในการสร้างวินัย ไม่ใช่อำนาจที่มาจากกลไกหรือชนชั้น แต่อ้างธรรมชาติ ทางชีวภาพ ผู้กระทำ เป็นเพียงผู้ใช้อำนาจตามวาทกรรม ที่อิงอยู่กับความถูกต้อง สัจจะและธรรมชาติ และมีการสร้างองค์ความรู้ ขึ้นมารองรับหลายสาขาวิชา เช่น อาชญาวิทยา จิตวิทยา

ผลลัพธ์ที่เกิดจากการสร้างระเบียบวินัย เป็นข้อดีต่อตนเอง ชุมชน กลุ่ม สถาบัน ชาติ นำไปสู่การสร้างมาตรฐานวัดและปรับปรุงตัวเอง และกำหนดพฤติกรรมของตนเอง และมีผู้คนที่ทำหน้าที่ตรวจสอบ จับตามอง ดังนั้นสังคมจึงเปรียบเหมือนคุกที่อยู่ในใจ/ความคิด หรือคุกน้อย สังคมแบบคุก (carceral society) ที่กักขังตนเองไว้ตามหลัก self-subjectivity

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้น ได้อธิบายว่าวินัยและการเมืองชีวะ เป็นอำนาจที่มีชีวิตและทำงานได้เองโดยไม่ยึดโยงผูกติดกับตัวคน หรือศูนย์กลางอำนาจ โดยมนุษย์จะถูกควบคุมทางร่างกาย เวลา และพื้นที่ รวมทั้งจะถูกตรวจสอบและชี้ขาดความปกติ เพื่อให้เป็น “ร่างกายในโอวาท” และเป็นไปตามแบบที่สังคมบอกว่าถูกต้อง ผู้ชายก็ถูกสังคมกำหนดบทบาทและควบคุมให้เป็นร่างกายในโอวาทผ่านแนวคิดนี้ ด้วยเหตุนี้จึงสามารถนำความรู้ที่ได้มาใช้ประกอบการวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 คือศึกษาวัฒนธรรมการกีดกันผู้ชายของสังคมญี่ปุ่นได้

2.1.4 แนวความคิดการต่อต้าน

1. ความหมายของการต่อต้านในเชิงการเมือง

แนวความคิดขั้วตรงข้าม (resistance) นั้นดำรงอยู่ควบคู่กับแนวคิดอื่นๆทางรัฐศาสตร์อาทิ อำนาจ อธิปไตย ประชาชน และความเป็นพลเมืองมายาวนาน เอเตียน เดอลาโบตี (Etienne de la Boetie) (อ้างใน กรพินธุ์ พัวพันสวัสดิ์ 2558: ออนไลน์) นักปรัชญาการเมืองชาวฝรั่งเศสได้พูดถึงการต่อต้าน โดยมองว่า มนุษย์เกิดมาพร้อมอิสรภาพ อีกนัยหนึ่ง อิสรภาพคือสภาวะธรรมชาติ คือสิ่งที่แฝงฝังอยู่ในความเป็นมนุษย์ของเรา ดังนั้น “เราไม่เพียงแต่ครอบครองมัน หากแต่ต้องหวงแหนปกป้องมันด้วย” เดอลาโบตีบรรยายไว้อย่างสวยงามว่า มนุษย์ย่อมต้องต่อสู้ขัดขืนมิให้ตัวถูกพรากอิสรภาพไป ไม่ต่างจาก สัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ที่ดิ้นรนต่อสู้ด้วย “กรงเล็บ เขา จะงอย อุ้งเท้า” เมื่อพวกมันถูกจองจำในกรงขัง สำหรับเดอลาโบตีแล้ว ชีวิตภายใต้การกักขังควบคุมแท้ที่จริงแล้วมิใช่ชีวิต สัตว์เหล่านี้ดำรงชีวิตต่อไปพร้อมๆกับการ “อาลัยอารมณ์อิสรภาพที่มันสูญเสียไป” มากกว่า “สำราญใจในสภาวะจำยอมที่เป็นอยู่”

เดอลาโบตีกล่าวว่า ท่ามกลางหมู่คนที่ยอมจำนนต่อการกดขี่ด้วยความสมัครใจ ย่อมมีมนุษย์ผู้ “เลี้ยงไม่เชื่อง” พวกเขาสัมผัสได้ถึงน้ำหนักของแอกบนคอตน “ต่อให้อิสรภาพจะสูญสิ้นไปจากโลก พวกเขาก็จะสรรคสร้างมันขึ้นมาใหม่” สำหรับแนวทางการขัดขืนต่อสู้ของเดอลาโบตีนั้น ได้มีการนำเสนอแนวทางการล้มอำนาจเจ้าผู้ปกครอง ซึ่งอาจถือได้ว่าเป็นต้นกำเนิดของแนวคิดว่าด้วยอารยะขัดขืน

เจมส์ ซี สก็อต (อ้างใน กรพินธุ์ พัวพันสวัสดิ์ 2558: ออนไลน์) กล่าวว่า การต่อต้านเกิดขึ้นในทุกเมื่อ เชื้อวันผ่านการแสดงออกทางภาษา หรือการลอบบ่อนทำลายโดยผู้ต่อต้านสามัญชนนิรนามไม่กี่คน จึงไม่ควรวัดความสำเร็จของการต่อต้านโดยดูจาก “ผลทางการเมือง” เช่น สามารถปฏิวัติโค่นล้มอำนาจเดิมได้โดยทันที ตรงกันข้าม ความสำเร็จของการต่อต้านสะท้อนออกมาผ่าน “การยับยัดไม่ยอมแพ้และจินตนาการอันสร้างสรรค์” ของมนุษย์ปุถุชนธรรมดาต่างหาก ในอีกด้านหนึ่ง สก็อตก็ไม่ได้มองว่าการต่อต้านเล็กน้อยๆ เหล่านี้จะเป็นการกระทำที่สูญเปล่าเลยเสียทีเดียว ดังหินปะการังที่ค่อยๆก่อตัวและซ่อนอยู่ใต้น้ำ เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม มันอาจจะเป็นสาเหตุทำให้นาวารัฐล่มครืนลงก็เป็นได้ สำหรับสก็อตแล้ว รูปแบบการต่อสู้แบบนี้ ก่อให้เกิดผลกระทบทางการเมืองในแบบที่ต่างไปจากการเผชิญหน้าแบบตาต่อตาฟันต่อฟันกับผู้มีอำนาจ และทุกๆการต่อสู้ที่ปะทุออกมาอย่างเปิดเผยย่อมมีพื้นฐาน (infrapolitics) มาจากการดิ้นรนขัดขืนเล็กน้อยๆแทบทั้งสิ้น

ไม่ว่าเวลาจะล่วงผ่านไปกี่ยุคสมัย การดิ้นรนต่อสู้ของคนธรรมดาสามัญก็ยังเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ควบคู่กับการกดขี่และอำนาจที่ไม่ชอบธรรม ประวัติศาสตร์การต่อสู้ไม่เพียงสะท้อนออกมาในรูปแบบเรื่องราวข้อเท็จจริง หากแต่ผ่านการวิเคราะห์จากมุมมองทางการเมือง แม้ว่านักคิดอย่าง เดอ ลา โบตีและสก็อตจะเกิดคนละยุคสมัยกัน สิ่งหนึ่งที่ทั้งสองมีร่วมกันก็คือ การขยายขอบเขตความเข้าใจเรื่องการเมือง (politics)

และการต่อต้าน (resistance) ให้ครอบคลุมถึงอาณาบริเวณที่อยู่นอกเหนือสถาบันทางการเมืองแบบทางการเหนือสิ่งอื่นใด พวกเขาเชื่อว่าการยืนหยัดไม่จำยอมของสามัญชนนิรนามคือเมล็ดพันธุ์แห่งการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ

2. ความหมายของการต่อต้านในเชิงจิตวิทยา

นภวัลย์ กัมพลาศิริ (2557: ออนไลน์) กล่าวถึง การต่อต้าน ว่าเป็นความผิดปกติทางด้านบุคลิกภาพ เป็นแบบแผนของพฤติกรรมที่ผิดเบี่ยงเบนไปจากสังคม หรืออาจเรียกว่าการต่อต้านสังคม ซึ่งจะทำให้เกิดความทุกข์หรือปรับตัวไม่ได้ สาเหตุเชื่อว่าเกิดจากปัจจัยร่วมกันทั้งทางด้านชีวภาพ จิตใจ และสิ่งแวดล้อม

การต่อต้านสังคม เป็นบุคลิกภาพที่ไม่สนใจใยดีถึงกฎเกณฑ์ความถูกต้อง หรือกระทำการที่ละเมิดสิทธิผู้อื่น บุคลิกภาพแบบนี้มีอาการบ่งชี้ ดังนี้

1. ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือมาตรฐานของสังคม
2. หลอกลวง พุดโกหกซ้ำแล้วซ้ำอีก ใช้สมญานามตบตาหรือหลอกลวงหาผลประโยชน์จากผู้อื่น
3. หุนหันวู่วาม ไม่คิดไตร่ตรองให้ดีก่อนที่จะทำอะไรลงไป
4. หงุดหงิดและก้าวร้าว มีเรื่องต่อสู้อใช้กำลัง ใช้ความรุนแรงหรือทำร้ายผู้อื่นบ่อยๆ
5. ไม่ใส่ใจถึงความปลอดภัยของตนเอง และผู้อื่น
6. ขาดความรับผิดชอบอยู่เป็นประจำ ทำงานอยู่ไม่ได้นาน ไม่ซื่อสัตย์ทางการเงิน
7. ไม่รู้สึกสำนึกผิดหรือเสียใจต่อความผิดที่ได้กระทำลงไป โดยมีท่าทีเฉย ๆ หรืออ้างเหตุผลที่ทำไม่ดี

3. การเผชิญความเครียด

ลาซารัส และฟอล์คแมน (อ่างโน อนุรัตน์ อนันทนาธร, 2559: ออนไลน์) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเผชิญความเครียดว่าเป็นความพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงความรู้สึกนึกคิด และพฤติกรรมอยู่ตลอดเวลาเพื่อที่จะจัดการกับสิ่งกระตุ้นให้เกิดความเครียด ทั้งที่เกิดขึ้นภายในหรือภายนอกตัวบุคคล และความเครียดที่เกิดขึ้นนี้จะถูกประเมินโดยผู้ประสพว่าจะต้องใช้กำลังความสามารถ และแหล่งทรัพยากรที่มีอยู่เกินธรรมดาหรือแหล่งทรัพยากรที่มีอยู่อาจไม่เพียงพอที่จะจัดการกับความเครียด ซึ่งถือเป็นกระบวนการที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และจะไม่มี การตัดสินใจก่อนว่าวิธีการเผชิญกับความเครียดวิธีใดมีประสิทธิภาพมากที่สุด บุคคลที่เผชิญกับความเครียดตามแนวคิดนี้มี 2 ลักษณะ คือ

1. พฤติกรรมเผชิญความเครียดแบบมุ่งลดอารมณ์ (Emotion – Focused Coping) เป็นพฤติกรรมที่บุคคลพยายามที่จะจัดการอารมณ์และความรู้สึกต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เนื่องจากสถานการณ์ที่เป็นความเครียด โดยไม่ได้มุ่งแก้ปัญหาหรือสาเหตุ ลาสซารัส เรียกวิธีนี้ว่า “การบรรเทา” ซึ่งรวมถึงการที่บุคคลนั้นได้นำเอากลไกการป้องกันจิตทุกแบบ จัดเป็นพฤติกรรมเผชิญความเครียดแบบมุ่งลดอารมณ์ พฤติกรรมประเภทนี้เป็นการกระทำให้รู้สึกว่าย่ำแย่จากสถานการณ์นั้นลดลง แต่ความจริงแล้วอันตรายนั้นไม่ได้ลดลง สถานการณ์ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไป พฤติกรรมที่จัดว่าเป็นพฤติกรรมประเภทนี้ได้แก่การปฏิเสธ การหลีกเลี่ยง การพยายามลืม การแยกตนเอง การเพ้อฝัน การทำให้เป็นเรื่องเล็ก การเลือกรับฟังเฉพาะสิ่งที่ดีหรือโยนความผิดไปให้ผู้อื่น เป็นต้น

2. พฤติกรรมเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ปัญหา (Problem – Focus Coping) เป็นพฤติกรรมที่บุคคลพยายามจัดการกับสิ่งที่มากระตุ้นให้เกิดความเครียดโดยตรง ซึ่งเป็นการใช้กระบวนการทางปัญญาในการตัดสินใจเลือกวิธีที่จะจัดการกับสถานการณ์โดยมุ่งที่ต้นเหตุของปัญหา ได้แก่ การเผชิญกับเหตุการณ์ที่เป็นความเครียดตามสภาพความเป็นจริง และหาหนทางแก้ไขหรือการเสริมสร้างความสามารถให้ตนเองในการเผชิญความเครียดนั้น เป็นต้น

ลาสซารัส และโพล์คแมน (Lazarus & Folkman, 1984) กล่าวว่าบุคคลที่มีความเครียดในระดับต่ำอาจใช้พฤติกรรมเผชิญความเครียดได้ทั้ง 2 แบบ แต่เมื่อความเครียดเพิ่มขึ้นเป็นระดับปานกลาง บุคคลจะมีแนวโน้มในการเลือกใช้พฤติกรรมเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ปัญหา และเมื่อภาวะความเครียดอยู่ในระดับรุนแรง บุคคลมักจะใช้พฤติกรรมเผชิญความเครียดแบบมุ่งลดอารมณ์แทน อย่างไรก็ตาม ในการปฏิบัตินั้นบุคคลสามารถใช้พฤติกรรมเผชิญความเครียดทั้ง 2 แบบ โดยอาจมีส่วนเพิ่มหรือลดประสิทธิภาพของบุคคลากร เช่น ใช้พฤติกรรมเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ปัญหา ในกรณีที่เห็นว่าตนสามารถจัดการกับปัญหาได้และมักใช้พฤติกรรมเผชิญความเครียดแบบมุ่งลดอารมณ์เมื่อเห็นว่าปัญหานั้นเกินกว่าที่จะแก้ไข ได้การเผชิญปัญหาจะให้ผลดีที่สุด คือ การใช้กลวิธีทั้ง 2 แบบ ดังกล่าวให้ช่วยเสริมซึ่งกันและกัน

4. การทดเทิด (Sublimation)

ซิกมันด์ ฟรอยด์ (อ้างใน Psychology Thammasat, 2556: ออนไลน์) กล่าวว่า ฌิสรทพระณี คือการเปลี่ยนวิธีการแสดงออกทางอารมณ์หรือความรู้สึก จากการระบายออกในแง่ลบ ไปสู่ทิศทางที่สร้างสรรค์มากขึ้น โดยมากอารมณ์ที่วามักจะเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ เช่น ความต้องการทางเพศ ความรู้สึกผิดที่ผิดทางในเพศของตนเอง ความไม่พอใจในเพศที่เป็นอยู่

ฟรอยด์ เชื่อว่า กลไกการป้องกันตนเองแบบ Sublimation เป็นกลไกการป้องกันตนเองที่สร้างสรรค์ที่สุดในบรรดากลไกต่าง ๆ ที่มีอยู่ เป็นกระบวนการที่แปลงเอาตัณหาราคะไปเป็นความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จในสังคม ในเมื่อไม่มีทางออกที่เหมาะสมกับอารมณ์ประเภทนี้ จึงจำเป็นที่จะต้องมิช่องทางระบายออกทางอื่น

ซิกมันด์ ฟรอยด์ (อ้างใน โม่ไฉย อภิศักดิ์มนตรี, 2558) กล่าวว่า การทดเทิด เป็นวิธีการป้องกันตนเอง ในลักษณะการประนีประนอมกับสถานการณ์ ด้วยการแปลงรูปอารมณ์ การเปลี่ยนแรงจูงใจหรือแรงผลักดันให้เป็นรูปแบบที่สังคมยอมรับ เช่น บางคนมีอาการก้าวร้าวรุนแรงและพอใจที่จะแก้ปัญหาด้วยการใช้พลังกำลัง เมื่อมีบทบาทที่แสดงเป็นผู้ร้ายก็จะทำได้ดี และมีโอกาสปลดปล่อยความอัดของอารมณ์แรงออกมาได้ บุคคลที่มีความต้องการทางเพศแต่ไม่สมปรารถนาอาจแสดงออกโดยการเขียนจดหมายรัก โคลงกลอน การวาดภาพ ซึ่งช่วยลดความเครียดลงได้บ้าง แม้ว่าจะไม่สามารถขจัดแรงกระตุ้นที่ก่อให้เกิดความข้องใจอย่างแท้จริงได้

จากการศึกษาข้อมูลข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบว่าการต่อต้านมีความหมายในสองด้าน ได้แก่ ความหมายในเชิงการเมือง หมายถึง การที่คนธรรมดาสามัญดิ้นรนต่อสู้กับการถูกกดขี่และอำนาจที่ไม่ชอบธรรม และได้มีการอธิบายว่าในทุกยุคทุกสมัยจะมีการกดขี่ของผู้มีอำนาจมากกว่าเกิดขึ้นอยู่เสมอ และครอบคลุมถึงเรื่องที่อยู่นอกเหนือสถาบันทางการเมืองแบบทางการด้วย ซึ่งอาจกล่าวได้ว่ามีความสอดคล้องกับการที่ผู้หญิงและผู้ชายโดนกดจากคนที่มีอำนาจเหนือกว่าภายใต้สังคมชายเป็นใหญ่ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสามารถนำข้อมูลนี้มาประกอบการศึกษาวัฒนธรรมการกดขี่ผู้ชายในสังคมญี่ปุ่นตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ได้

ความหมายของการต่อต้านในเชิงวิทยา ที่หมายถึง การมีพฤติกรรมที่ผิดเบี่ยงเบนไปจากสังคม เนื่องจากเกิดความทุกข์ ความเครียด ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าการต่อต้านถือเป็นหนึ่งในวิธีการเผชิญความเครียด ที่จัดอยู่ในลักษณะพฤติกรรมแบบมุ่งลดอารมณ์ คือเป็นการกระทำที่ไม่ได้มุ่งแก้ปัญหาโดยตรง เป็นเพียงการบรรเทาความเครียดให้ตนเองรู้สึกดีขึ้น เช่นเดียวกับการทดเทิดที่เป็นกลไกการป้องกันตัวเองโดยการแปลงอารมณ์ และระบายออกในทางอื่นที่สังคมยอมรับ ซึ่งข้อมูลที่กล่าวมานี้มีความสอดคล้องกับการเรื่องการปลดปล่อย ผู้วิจัยจึงสามารถนำมาใช้ประกอบการศึกษาเรื่องวัฒนธรรมการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่นตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ได้

2.2 งานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

2.2.1 บทความเกี่ยวกับละครเรื่อง I'm Home

Sakura Dramas (2558) เขียนบทความออนไลน์เรื่อง “รีวิว I'm Home ฉบับย่อ ละครครอบครัวที่ห้ามพลาด!” โดยได้มีการวิเคราะห์เรื่องราวของละครเรื่อง I'm Home ว่า

ละครเรื่อง I'm Home เป็นละครญี่ปุ่นแนวครอบครัวผสม Mystery ที่พระเอกประสบอุบัติเหตุจนความจำเสื่อม จำเหตุการณ์หลัง 5 ปีก่อนไม่ได้ แล้วยังเห็นหน้าลูกและภรรยาใส่หน้ากากอยู่ตลอดเวลา ไม่สามารถเห็นหน้าตาที่แท้จริงของพวกเขาได้ พระเอกจึงต้องสืบสาวหาความจริงพร้อมรื้อฟื้นความจำไปกับกุญแจ 10 ดอก ที่ติดตัวมา

หลังจากการดูจบ ได้มีวิเคราะห์ตามความเข้าใจส่วนตัวไว้ว่า ละครเรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าให้คนอย่าทำงานหนักมากจนเกินไป และหันมาให้เวลากับครอบครัวบ้าง ละครทำให้เห็นว่าการทำงานที่หนักมุ่นอยู่แต่กับงาน โดยทิ้งครอบครัวไว้ข้างหลังทำให้พลาดอะไรไปบ้าง และก็ทำให้เห็นประเด็นที่ว่า ชีวิตไม่แน่นอน วันดีคืนดีเราอาจประสบกับเหตุเลวร้าย งานที่ทำ เงินที่มี บางทีก็ไม่ได้ต่อเวลาชีวิตได้ ฉะนั้น เราควรใช้เวลาที่มีอย่างคุ้มค่าที่สุด โดยเฉพาะกับคนในครอบครัว

ตัวละครเอจิ ที่เป็นพระเอก ตอนแรกดูเป็นผู้ชายที่ไม่ดี แต่หลังจากประสบอุบัติเหตุก็กลายเป็นคนที่ดีขึ้น ซึ่งอาจวิเคราะห์ได้ว่า จริง ๆ เขาก็ไม่ใช่คนเลวร้ายโดยสิ้นเชิง เพราะมีฉากหนึ่งที่มีคนบอกว่า คนที่ปลูกต้นไม้จนโตได้ และทำกับข้าวเป็น ต้องมีส่วนที่อ่อนโยนซ่อนอยู่ แต่ด้วยสภาพสังคมที่บีบรัดและกดดัน จึงทำให้เขาต้องดิ้นรนเกินไปก็ได้

อีกหนึ่งจุดเด่นของเรื่องนี้คือ "หน้ากาก" ที่ในเรื่องพระเอกเห็นหน้าลูกและภรรยา กำลังใส่หน้ากากอยู่ ทั้งที่จริงไม่ได้ใส่ อาจตีความได้ว่า หน้ากากเป็นสัญลักษณ์เปรียบเทียบกับชีวิตคนเรา ที่ใช้ชีวิตในสังคมแบบปัจเจกบุคคล ด้วยความยุ่งวุ่นวาย พร้อมกับเวลาที่หมุนไปเร็วจนไม่ได้หันมามองคนในครอบครัวหรือคนรอบข้าง ที่แม้จะอยู่ใกล้ชิดกัน อยู่บ้านหลังเดียวกัน แต่ก็เหมือนยังไม่สนิทกันจริง ๆ เหมือนมีหน้ากากที่มามีปิดบังความรู้สึกที่แท้จริงซึ่งกันและกันไว้

ในความเป็นจริง ทุกคนก็ล้วนมีหน้ากากที่สวมเข้าหากันกันทั้งนั้น ขึ้นอยู่กับว่าคนที่เราคุยด้วยเป็นใคร อยู่ในช่วงระดับไหน ซึ่งก็ไม่ได้เห็นจำเป็นที่จะต้องถอดหน้ากากออกหรือจะต้องบังคับให้คนอื่นถอดหน้ากาก แต่ต้องรู้จักปรับตัว เปิดใจ ให้อภัยกัน และต้องให้ความรู้สึกที่แท้จริงต่อกันด้วย แม้อึดใจจะเลวร้าย แต่ไม่ได้หมายความว่าวันนี้ต้องเป็นเหมือนเมื่อวาน โชคดีที่เอจิมิมีชีวิตอีกครั้ง เรียนรู้สิ่งที่พลาดไป และสามารถปรับตัวได้ แต่โอกาสไม่ได้มีให้กับทุกคน เราเองก็ควรหันมาใส่ใจคนรอบข้างให้มากพอก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป ซึ่งนี่คือประเด็นหลักที่ละครต้องการอยากบอกคนดูนั่นเอง

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้น ได้มีการวิเคราะห์ละครเรื่อง I'm Home ว่าตัวละครอิจิถูกสังคมที่ทำงานกดดันจากการทำงานหนัก ทำให้สูญเสียตัวตนที่จริง ๆ เป็นคนดีไปเพราะต้องปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่ต้องแข่งขัน และยังถูกกดดันจากที่บ้าน พ่ออิจิไม่ได้ทำหน้าที่สามี และพ่อที่ดีตามบทบาทที่สังคมกำหนดว่าผู้ชายควรจะเป็น ก็ทำให้เกิดความห่างเหินและความไม่เข้าใจกันขึ้นในครอบครัว ผู้วิจัยสามารถนำบทวิเคราะห์ข้างต้น มาใช้ประกอบเป็นแนวทางในการศึกษาการนำเสนอวัฒนธรรมการกดดัน การแสดงออก และการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่นในละครเรื่อง I'm home ตามวัตถุประสงค์ทั้งสองข้อได้

2.2.2 เอกสารหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นิรินท์ เกตราไชยอนันต์ (2550) เขียนวิจัยเรื่อง ภาพตัวแทนผีในละครโทรทัศน์ ได้กล่าวถึงแนวคิดภาพแทนว่า ในละครโทรทัศน์ การสร้างภาพแทนตัว เกิดขึ้นกับทุกตัวละคร ทั้งตัวละครหลัก และตัวประกอบต่างๆ เช่น ภาพของนางร้าย ที่มีนิสัยดุร้าย เอาแต่ใจตัวเอง แต่งตัวฉูดฉาด ต้องการได้พระเอกไปครอบครอง ต้องเกลียดนางเอก และต้องชนะนางเอกในช่วงแรกของเรื่อง ดังนั้น เมื่อเห็นภาพแบบฉบับ (typical) ตามที่กล่าวมาแล้ว ต่อมาเมื่อเราวิเคราะห์ด้วยแนวความคิดของฟูโกต์จะพบความคิดเรื่องอำนาจแฝงอยู่ เช่น ในตอนท้ายๆ ของทุกเรื่อง นางร้ายของแต่ละเรื่องจะต้องถูกลงโทษ ทั้งนี้เพราะละครนั้นสร้างภาพตัวแทนว่าผู้หญิงที่แต่งตัวแบบนี้ และพูดจาแบบนี้คือตัวร้าย เพราะภาพตัวแทนของนางเอกจะสุภาพ พูดจาอ่อนหวานเป็นมิตร แม้กระทั่งให้อภัยตัวร้าย ซึ่งละครต้องการสอนคนดูให้เห็นคล้อยตามไปกับอำนาจของกรอบศีลธรรมซึ่งเป็นสิ่งที่คนในสังคมต้องทำตาม

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้น ทำให้เข้าใจถึงกระบวนการการสร้างภาพแทน เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ละครญี่ปุ่นเรื่อง I'm Home ว่ามีการสร้างภาพแทนความกดดัน การแสดงออกและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่นอย่างไร

จาร์วัฒน์ ชัยประสิทธิ์กุล (2556) เขียนบทความวิจัยเรื่อง เทคนิคการนำเสนอความเป็นเพศในการ์ตูนญี่ปุ่น กรณีศึกษา การ์ตูนเรื่อง เกาะคนตาย ได้กล่าวถึงการนำเสนอแนวคิดทางเพศภาวะ เพศวิถีมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับวิธีการนำเสนอว่า

การศึกษาเรื่องเทคนิคการนำเสนอความเป็นเพศในการ์ตูนญี่ปุ่น เป็นการศึกษาโดยการศึกษาจากลักษณะของเพศภาวะ เพศวิถีจากแนวความคิดสตรีนิยม และศึกษาเทคนิคในการเขียนการ์ตูนทั้งด้านการใช้ลายเส้น คำพูด ฉากบรรยากาศ สัญลักษณ์ รวมไปถึงกลวิธีในการดำเนินเรื่องจากแนวความคิดเชิงสัญวิทยา ที่ปรากฏในการ์ตูนเรื่อง “เกาะคนตาย” แล้ว นำมาวิเคราะห์และเปรียบเทียบกัน

จากการวิจัยได้มีการนำเสนอความเป็นเพศผ่านการเล่าเรื่องและตัวละคร โดยเนื้อเรื่องได้ถ่ายทอด สังคมที่มีลักษณะแบบชายเป็นใหญ่อย่างชัดเจน ด้วยความเชื่อว่าผู้ชายเป็นเพศที่มีความแข็งแรง อดทน ใช้ เหตุผลมากกว่าอารมณ์ในการตัดสินใจ ผู้นำทางสังคมจึงมักเป็นผู้ชาย ผู้ชายมีอิสระและมีหน้าที่ออกไป ทำงานข้างนอก ส่วนผู้หญิงถูกมองว่ามีร่างกายอ่อนแอ บอบบาง จิตใจอ่อนโยน และใช้อารมณ์ในการตัดสินใจ ปัญหา มากกว่าเหตุผล จึงมักถูกกำหนดสถานะให้ต้องเป็นผู้ตาม คอยสนับสนุนผู้ชายอยู่เบื้องหลัง มีหน้าที่หลัก ในการทำงานในบ้านและไม่มีอิสระเท่าผู้ชาย

นอกจากนี้ยังมีการนำเสนอความเป็นเพศผ่านลายเส้น โดยลายเส้นของตัวละครเพศชายมีลักษณะการ วาดที่เน้นความคมชัด เพราะต้องการให้รู้ว่าเพศชายเป็นตัวละครหลักของเรื่อง และต้องการให้ดูเข้มแข็ง ฟังพา ได้ แต่ลายเส้นของตัวละครเพศหญิงจะวาดให้มีความอ่อนช้อย มีความคมชัดน้อยกว่าเพศชาย เพื่อให้ดูบอบ บางและดูน่าปกป้อง และดูมีความสำคัญน้อยกว่าเพศชายที่เป็นตัวละครหลัก

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่างานวิจัยนี้มีการศึกษาความเป็นเพศผ่านสื่อประเภทการ์ตูน ทั้งผ่าน การเล่าเรื่อง เทคนิคการวาด ภาษาและสัญลักษณ์มาเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่างของลักษณะความ เป็นเพศชายและเพศหญิง ทำให้ผู้วิจัยสามารถนำข้อมูลการศึกษาเทคนิคการนำเสนอข้างต้นมาใช้เปรียบเทียบ ความแตกต่างของการนำเสนอตัวละครผู้ชายและผู้หญิงในละครเรื่อง I'm home เพื่อเป็นแนวทางใน การศึกษาวัฒนธรรมการกตัญญู การแสดงออกและปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่นที่ปรากฏในเรื่อง

Paul Hudson (2015) ได้เขียนบทความออนไลน์เรื่อง “Men Are Actually More Emotional Than Women, They Just Hide It Better” โดยได้กล่าวถึงการแสดงออกทางอารมณ์ ของเพศชายว่า

เราต่างคิดว่าผู้หญิงเป็นเพศที่มีการแสดงออกทางอารมณ์มาก อ่อนไหวง่ายต่อสิ่งเร้าที่มากระตุ้นให้ แสดงอาการอย่าง การร้องไห้ โกรธแล้วพาลใส่ จนคนรอบข้างรับมือกับอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วนี้ไม่ ทัน แต่ความจริงแล้วเพศชายเองก็มีความรู้สึกอ่อนไหวต่อสิ่งต่างๆเช่นเดียวกัน

จากผลงานวิจัยของนักประสาทวิทยาได้ระบุว่า เพศชายมีความอ่อนไหวต่ออารมณ์มากกว่าเพศหญิง ซึ่งศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่แบ่งเป็นเพศชายและเพศหญิงอย่างละ 15 คน โดยให้นั่งดูซีรีส์ที่กระตุ้นให้พวกเขา เหล่านี้แสดงความรู้สึกออกมา โดยแบ่งออกเป็นเรื่องที่มีเนื้อหาแสดงความสุข ตื่นเต้น อบอุ่นหัวใจ และตลก ขบขัน

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้ชายมีปฏิกิริยาต่อซีรีส์ที่มีเนื้อหาที่แสดงถึงความสุข ตื่นเต้นและตลกขบขัน น้อย แต่กลับมีปฏิกิริยาต่อซีรีส์ที่มีเนื้อหาอบอุ่นหัวใจมากกว่าผู้หญิงถึงสองเท่า จากการสัมภาษณ์ ปฏิกิริยา

ดังกล่าวเกิดจากการที่ผู้ชายได้สัมผัสผลลัพธ์ในเรื่อง ตรงข้ามกับผู้หญิงที่จะเพียงแค่อินไปตามความรู้สึกเท่านั้น

ทำให้นักวิจัยสรุปได้ว่าเพศชายอาจจะมีความรู้สึกต่อสิ่งเร้าต่างๆได้มากกว่าเพศหญิง โดยเรียนรู้ที่จะเก็บซ่อนเอาไว้ แต่ก็มีผลการศึกษาบางแห่งที่ออกมาแย้งในประเด็นที่ว่า เป็นเรื่องของปัจเจกบุคคล ไม่สามารถสรุปเหมารวมได้

การที่ผู้ชายเก็บซ่อนความรู้สึก อาจเป็นผลมาจากการที่สังคมกำหนดบทบาทและคาดหวังให้เพศชายต้องมีความเข้มแข็ง มีความเป็นผู้นำ และไม่แสดงความอ่อนแอออกมา ผู้วิจัยจึงสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านบทความนี้ไปประกอบการวิเคราะห์เรื่องวัฒนธรรมการแสดงออกและปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่น ในละครเรื่อง I'm Home ได้

กมลวรรณ พลไพโร (2559) วิจัยเรื่อง “การประกอบสร้างภาพนางเอกในอุตสาหกรรมภาพยนตร์เอวี (AV) ของประเทศญี่ปุ่น ผ่านมุมมองเพศสถานะและเพศวิถี” ได้กล่าวถึงการสร้างวัฒนธรรมการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่นว่า

ในประเทศญี่ปุ่น ภาพยนตร์ AV ไม่ใช่เรื่องแปลก น่าอาย หรือผิดกฎหมายจนต้องแอบดู ในทางกลับกันหากไปที่ประเทศญี่ปุ่น จะพบว่าแผงขายหนังสือโป๊หรือร้านเช่าซีดีโป๊ตั้งอยู่ตามพื้นที่สาธารณะ และเปิดขายได้แบบโจ่งแจ้ง ซึ่งแต่ละร้านก็มีชายตั้งแต่วัยรุ่น ไปจนถึงชายสูงวัย เลือกซื้อเลือกหากันเป็นเรื่องปกติ

ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะหนังโป๊ สำหรับประเทศญี่ปุ่นไม่ใช่เรื่องผิดกฎหมายถ้าผู้ชายปฏิบัติตามกฎอย่างเคร่งครัด คือไม่ขายให้กับผู้ที่อายุต่ำกว่า 18 ปี

สิ่งที่ทำให้หนังโป๊เป็นที่ยอมรับในญี่ปุ่นมาจากสภาพสังคมการแข่งขันสูง สภาพเศรษฐกิจที่กดดันจากค่าครองชีพที่สูง และวัฒนธรรมการทำงานหนัก ส่งผลให้เกิดความตึงเครียดมากในแต่ละวัน ผู้คนต้องการปลดปล่อยตัวเองจากสภาพสังคมที่เคร่งครัด ภาพยนตร์เอวีจึงถือเป็นการพักผ่อนหย่อนใจในด้านมืดของคนญี่ปุ่น สังเกตได้จากเนื้อหาของหนัง AV บางเรื่องที่มีความรุนแรงเป็นอย่างมาก

สังคมญี่ปุ่นเป็นสังคมแบบชายเป็นใหญ่ การออกไปทำงานนอกบ้านส่วนใหญ่จะเป็นหน้าที่ของผู้ชาย และโครงสร้างเศรษฐกิจสังคมทำให้อาชีพของคนญี่ปุ่นคือ “มนุษย์เงินเดือน” หรือ “ซาราริ มัง” ซึ่งทำงานอย่างเคร่งเครียดท่ามกลางการแข่งขันและสภาวะกดดันต่าง ๆ จนผู้ชายที่ทำงานหนักเหล่านี้ต้องหา “ความบันเทิงเร้าใจ” ในด้านต่าง ๆ ภาพยนตร์เอวี (AV) ก็เป็นความบันเทิงประเภทหนึ่งที่ช่วยปลดปล่อยความเครียด และตอบสนองความต้องการตามสัญชาตญาณทางเพศ

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่างานวิจัยนี้มีการนำเสนอเรื่องอุตสาหกรรมหนังสือที่เติบโตขึ้น โดยผู้เสพสื่อเหล่านี้ก็จะเป็นผู้ชาย ที่ถูกสังคมแบบชายเป็นใหญ่และวัฒนธรรมการทำงานหนักคอยกดดันและเกิดความเครียด จึงต้องใช้สื่อลามกและหนังสือเป็นหนึ่งในวิธีการระบายและปลดปล่อยความเครียด ด้วยเหตุนี้จึงสามารถนำมาใช้ประกอบการวิเคราะห์เรื่องการสร้างวัฒนธรรมการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่นได้

กัญญณ์พัชัญ พรณรัตน์ (2559) วิจัยเรื่อง “ความเป็นชาย ในนวนิยายของนิโคลัส สปาร์กส์” ได้กล่าวถึงการนำเสนอความเป็นชายในนวนิยายของสปาร์กส์ว่า

การศึกษาเรื่องการนำเสนอความเป็นชายในนวนิยายของสปาร์กส์ เป็นการศึกษาโดย การศึกษาจาก ลักษณะของเพศภาวะ เพศวิถี และศึกษาการนำเสนอความเป็นชายผ่านการเขียน การเล่าภูมิหลังตัวละคร คำพูด ฉากบรรยายภาค สัญลักษณ์ รวมถึงกลวิธีในการสร้างจินตภาพในการดำเนินเรื่องผ่านแนวความคิดภาพ ตัวแทน แล้วนำมาวิเคราะห์และเปรียบเทียบกัน

ลักษณะความเป็นเพศชายของตัวละครชายของสปาร์กส์มีทั้งลักษณะที่สอดคล้องและแตกต่างจากรูปแบบความเป็นชายแบบอำนาจนำ ความสอดคล้องกับผู้ชายกระแสหลักคือ รูปลักษณ์ภายนอกที่บึกบึน แข็งแรง สร้างแรงดึงดูดและแสดงออกถึงอำนาจทั้งต่อตัวละครชายและตัวละครเอกหญิง ตัวละครเอกชายในทุกเรื่องมักมีกล้ามเนื้อดูสวยงาม ความเป็นผู้นำและมีความเป็นพระเอกแบบตามแบบฉบับของนวนิยายโรมานซ์ โดยมักจะให้แสดงความเป็นชายผ่านการทำงานหนัก

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าตัวละครเอกจะมีลักษณะความเป็นชายแบบอำนาจนำ แต่ก็มีอ่อนไหว เนื่องจากมีบาดแผลฝังใจจากเรื่องผิดพลาดในอดีต ความคาดหวังและการกดทับของอุดมการณ์ปิตาธิปไตยในกลุ่มผู้ชายทำให้เกิดสภาวะหลอกหลอนตนเองจากความรู้สึกผิดและความเสียใจ ความเศร้าหมองที่กัดกินใจ เป็นเวลานานทำให้เกิดวิกฤตความเป็นชายขึ้น

ตัวละครชายในเรื่องรับมือกับวิกฤตความเป็นชายด้วยวิธีที่แตกต่างกันไป เช่น การรวบรวมความกล้าต่อสู้กับสัตว์ที่เคยทำร้ายในอดีต ในขณะที่ตัวละครเอกหลายตัวยอมเปิดใจเล่าเรื่องราวฝังใจและเรื่องทุกข์ใจให้กับคนอื่น แต่จะบอกแค่กับคนที่รู้สึกไวใจเท่านั้น โดยเฉพาะตัวละครเอกหญิง

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การนำเสนอตัวละครชายของสปาร์กส์โดยเฉพาะตัวละครเอก มักมีลักษณะความเป็นชายที่มีความที่แข็งแรง ทำงานหนัก และมีความเป็นผู้นำ แต่ก็มีอ่อนไหว เนื่องจากความกดดันและความคาดหวังของสังคมที่มีต่อผู้ชาย ทำให้ความผิดพลาดและความกลัวในอดีตฝังใจ การต่อสู้และก้าวผ่านความผิดพลาดนั้นมักจะสู้ด้วยตนเอง ไม่ค่อยพึ่งพาใคร แต่มักจะบอกเล่าความทุกข์ใจให้ตัวละครเอกหญิง เพราะมีความรักและไวใจ

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่างานวิจัยนี้มีการนำเสนอความเป็นชายผ่านสื่อประเภทนวนิยาย ทั้งผ่านการออกแบบบทบาทตัวละคร การเล่าเรื่อง ภาษา และสัญลักษณ์ที่ทำให้เห็นว่าผู้ชายจะต้องเข้มแข็ง ความเป็นผู้นำ บทบาทของผู้ชายถูกควบคุมให้เป็นไปตามที่สังคมมองว่าถูกต้องและเป็นปกติ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดการสร้างวินัยและการเมืองชีวิต ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสามารถนำข้อมูลข้างต้นมาเป็นประกอบการศึกษาเรื่องวัฒนธรรมการกีดกันผู้ชายญี่ปุ่นในละครเรื่อง I'm Home ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ได้

กุลวรา เลาสุวรรณพานิช (2559) วิจัยเรื่อง “ความกลัวกับความเป็นเพศ กรณีศึกษาการ์ตูนเรื่อง Your Lie In April” ได้กล่าวถึงการนำแนวคิดความเป็นชายมาวิเคราะห์การแสดงออกและการจัดการกับความกลัวว่า

จากการ์ตูนเรื่องนี้ ความกลัวที่มักพบในเพศชาย มักเป็นความกลัวว่าจะไม่ได้รับการยอมรับในสังคม ซึ่งในที่นี้หมายถึง กลัวถูกมองว่าอ่อนแอ กลัวถูกมองว่าไม่เข้มแข็ง ไม่มีความเป็นผู้นำ กลัวความพ่ายแพ้ ความผิดพลาด กลัวไม่ประสบความสำเร็จ ซึ่งความกลัวเหล่านี้ก็มักจะต่างกันไปในเพศชายที่ช่วงอายุและบทบาทหน้าที่ต่างกัน

การแสดงออกถึงความกลัวในเพศชายวัยเด็กจะยังแสดงออกมาตรงๆแม้อยู่ในที่สาธารณะ แต่ในทางกลับกัน เพศชายวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่จะพยายามไม่แสดงความกลัวออกมาอย่างชัดเจน มักทำตัวเข้มแข็งต่อหน้าเพศตรงข้าม ไม่ยอมรับว่ากลัวง่าย ๆ จะไม่ร้องไห้ในที่สาธารณะและจะแอบไปร้องในที่ที่ไม่มีใครเห็นแทน

การจัดการความกลัวของเพศชายในช่วงวัยเด็กส่วนมากมักพยายามหลีกเลี่ยงปัญหา หรือพยายามหาที่พึ่งพิงโดยขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ ส่วนเพศชายวัยรุ่นและผู้ใหญ่มักจะเผชิญหน้ากับสิ่งที่กลัวและแก้ไขปัญหานั้นโดยตรง โดยพยายามไม่ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น

การกลัวไม่ใช่เพียงเฉพาะบุคคลแต่เป็นมายาคติที่สังคมประกอบสร้าง ซึ่งในสังคมญี่ปุ่นที่ผู้ชายเป็นใหญ่ ผู้ชายที่สังคมยอมรับคือ ต้องมีความเข้มแข็ง มีความเป็นผู้นำ เป็นเพศที่ถูกตั้งความหวังไว้สูง ในขณะที่เดียวกันการถูกตั้งความหวังไว้สูงเองก็เป็นการกีดกันที่ทำให้เกิดความกลัวขึ้นมาได้

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่างานวิจัยนี้มีการนำเสนอความเป็นเพศชายผ่านความกลัวซึ่งเป็นสิ่งที่สังคมประกอบสร้างขึ้น เพศชายจึงมีวิธีการแสดงออกความกลัวและการกำจัดความกลัวตามบทบาทที่ถูกสังคมคาดหวังและกีดกัน คือต้องมีความเข้มแข็ง เป็นผู้นำ และไม่แสดงความอ่อนแอต่อหน้าคนอื่น ด้วยเหตุนี้จึงสามารถนำมาใช้ประกอบการวิเคราะห์ในเรื่องวัฒนธรรมการแสดงออกการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่นตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ได้

lamFox22 (2560) ได้เขียนบทความออนไลน์เรื่อง “แหล่งท่องเที่ยวดีที่ญี่ปุ่น สถานที่ในฝันของหนุ่มๆหลายคน” โดยได้มีการกล่าวถึงธุรกิจสถานบันเทิงที่ตอบสนองความต้องการในการปลดปล่อยความเครียดในประเทศญี่ปุ่นว่า

ญี่ปุ่นนั้นเป็นประเทศที่มีความทันสมัยและมีบริษัทขนาดใหญ่เป็นจำนวนมาก ทำให้สังคมของญี่ปุ่นนั้นเต็มไปด้วยความตึงเครียดจากการเอาจริงเอาจังในการทำงานและการใช้ชีวิต ธุรกิจหลากหลายประเภทในญี่ปุ่นนั้นจึงเปิดตัวเพื่อตอบสนองความต้องการในการปลดปล่อยความเครียด ที่ญี่ปุ่นมีแหล่งท่องเที่ยวหลายหลายอยู่หลากหลายตั้งแต่สถานบันเทิงแบบปกติ ไปจนถึงสถานบันเทิงเฉพาะกลุ่มที่มีความแปลกและมีรูปแบบที่แตกต่างกันไป โดยแหล่งท่องเที่ยวดีที่ญี่ปุ่นก็คือหนึ่งในนั้น โดยมีหลากหลายรูปแบบ เช่น

เคียะบะคุระ หรือก็คือเลาจน์ของสาวเคียะบะโจ นับว่าเป็นสถานบันเทิงยามค่ำคืนที่ถูกกฎหมายของญี่ปุ่น และเป็นที่ยอมรับอย่างมากของเหล่าบรรดาซาราริมังหรือกลุ่มมนุษย์เงินเดือน ที่จะแวะมาพักใจกันก่อนที่จะกลับบ้านจากการงานที่ตึงเครียด โดยมีเคียะบะโจคอยเอาใจและให้บริการเป็นรอบๆ โดยที่นี้ไม่มีการขายบริการทางเพศ จะทำได้มากที่สุดแค่แตะมือเคียะบะโจเท่านั้น

โซปแลนด์ หรือในภาษาญี่ปุ่นจะเรียกว่าโซปุรันโดะ มีลักษณะคล้ายคลึงกับ อาบ อบ นวด ในไทย แต่ได้รับการยอมรับให้เป็นกิจการที่ถูกกฎหมายแบบมีการควบคุมอย่างใกล้ชิด โดยจัดโซนให้ตั้งอยู่ และห้ามมีการโฆษณาหรือรีโนเวทสถานที่แต่อย่างใด อีกแหล่งท่องเที่ยวที่แยกย่อยเฉพาะกลุ่มออกมาจากโซปแลนด์ คือ อิมะคุระ หรือที่เรียกกันว่า Image Club โดยแหล่งท่องเที่ยวแห่งนี้มีขั้นตอนในการเข้าใช้บริการเหมือนกับโซปแลนด์ทุกอย่าง ที่แตกต่างคือแต่ละห้องจะมีการตกแต่งเป็นฉากต่างๆ ที่พบเจอกันในหนังเอวี

เดริเฮรุ หรือที่เรียกกันว่า Delivery Health เป็นอีกบริการที่ถูกกฎหมายของญี่ปุ่น ผู้ใช้บริการนั้นจะใช้วิธีโทรเรียกให้สาวๆ มาบริการสำเร็จความใคร่ด้วยมือ หรืออุปกรณ์ต่างๆ โดยไม่มีการค้าประเวณีแต่อย่างใด และมีร้านอีกประเภทที่คล้ายกันแต่เรียกกันว่า ปิงกุซาลอน ซึ่งเป็นบริการที่ตอบสนองบรรดากลุ่มลูกค้าที่ชื่นชอบการออร์รัลเซ็กซ์ ถือว่าเป็นการบริการที่ถูกกฎหมายญี่ปุ่นเช่นกัน เพราะไม่มีการสอดใส่อวัยวะเพศเข้าไป

เอสเอ็มคุระบุ หรือ ผับชาดิสต์ นั้นก็เป็นอีกหนึ่งในแหล่งท่องเที่ยวที่เปิดให้บริการตอบสนองความต้องการเฉพาะกลุ่มเป็นอย่างดี โดยภายในร้านนั้นจะมีจุดให้สำหรับลูกค้าได้ดื่มและมีการแสดงแนวชาดิสต์ของตัวละครที่จะเป็นผู้หญิงทั้งหมด ผู้ใช้บริการนั้นสามารถร่วมแสดงเป็นฝ่ายใดก็ได้อีกด้วย ซึ่งเป็นสถานที่เฉพาะกลุ่มมาก ทำให้มีจำนวนผับแบบนี้ไม่เยอะมาก และผับแบบนี้เองก็ถูกกฎหมายอีกเช่นกัน

แหล่งท่องเที่ยวดีที่ญี่ปุ่นนั้นยังมีอีกมากมายหลายแบบที่ยังไม่ได้ถูกพูดถึงในบทความนี้ ซึ่งร้านแต่ละประเภทยังมีความแตกต่างและลูกค้ากลุ่มเป้าหมายที่ต่างกันออกไป ซึ่งธุรกิจเหล่านี้ถึงแม้จะถูกกฎหมายแต่ก็ไม่ได้ทำกันอย่างโจ่งแจ้งถึงขนาดสามารถทำโฆษณาหรือตกแต่งร้านให้โดดเด่นมากจนเกินไปได้

แต่คนส่วนมาก โดยเฉพาะเหล่าผู้ชายที่เป็นมนุษย์เงินเดือนซึ่งถือเป็นลูกค้ากลุ่มใหญ่ ก็มักจะรู้กันว่าสถานที่เหล่านี้ต้องไปที่แหล่งใดถึงจะเจอ

จากข้อมูลที่กำลังมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าธุรกิจสถานบันเทิงติดเรทที่ได้ถูกยกตัวอย่างในบทความมีความหลากหลายมาก และทั้งหมดล้วนถูกกฎหมาย ซึ่งธุรกิจเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการในการปลดปล่อยความเครียด ความกดดันจากการทำงาน และการใช้ชีวิตในสังคมที่เคร่งเครียดของประเทศญี่ปุ่น ด้วยเหตุนี้จึงสามารถนำมาใช้ประกอบการวิเคราะห์ในเรื่องวัฒนธรรมการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่นตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ได้

Bbkastro (2561) ได้เขียนบทความออนไลน์เรื่อง “ที่ญี่ปุ่นสามีเป็นใหญ่...แต่ที่เมืองไทยต้องเกรงใจภรรยา <Thailand : The Most Femininity Culture in Asia >” โดยได้มีการกล่าวถึงความ เป็นชายในสังคมญี่ปุ่นว่า

สังคมเพศชาย จะถูกขับเคลื่อนด้วยการแข่งขัน การบรรลุเป้าหมาย และความสำเร็จ คุณค่าและความสำเร็จในชีวิตจะถูกวัดด้วย การเป็นผู้ชนะ หรือได้รับการยอมรับว่าเป็นคนเก่งที่สุด และการให้คุณค่านี้จะเริ่มตั้งแต่วัยเด็กตั้งแต่ในครอบครัว โรงเรียน ไปจนถึงชีวิตการทำงานในองค์กรใหญ่ และมุมมองในด้านอื่นๆ ของชีวิต พื้นฐานแรงจูงใจของคนใน “สังคมเพศชาย” ก็คือ “ฉันต้องการจะเป็นที่หนึ่ง”

จากงานวิจัย Cross Culture : Thailand & Japan ซึ่งวิจัยเกี่ยวกับความแตกต่างทางวัฒนธรรมในหลายๆด้านของประเทศญี่ปุ่นและไทย พบว่า ประเทศญี่ปุ่นมีคะแนน “ความเป็นชาย” ในวัฒนธรรมสูงถึง 95 คะแนน ซึ่งถือว่าสูงที่สุดในโลก จากข้อมูลตัวเลขนี้ ทำให้สรุปได้ว่าในสังคมญี่ปุ่นนั้น การแบ่งบทบาทหน้าที่ระหว่างเพศหญิงกับเพศชายจะเป็นไปอย่างเข้มงวดและชัดเจน บุคลิกของเพศชายในสังคมญี่ปุ่นจะทรงพลังและเข้มแข็ง ในขณะที่เพศหญิงจะสุภาพอ่อนน้อมและเชื่อง และสิ่งที่ได้เห็นได้อย่างชัดเจนในสังคมญี่ปุ่นก็คือระบบที่สนับสนุนให้มีการแข่งขันกันระหว่างกลุ่ม ซึ่งจะพบเห็นได้ตั้งแต่ในระดับโรงเรียนอนุบาลไปจนถึงระดับบริษัทหรือองค์กรใหญ่ โดยเด็ก ๆ จะต้องเรียนรู้การรวมกันเป็นทีมเพื่อแข่งขันกีฬา

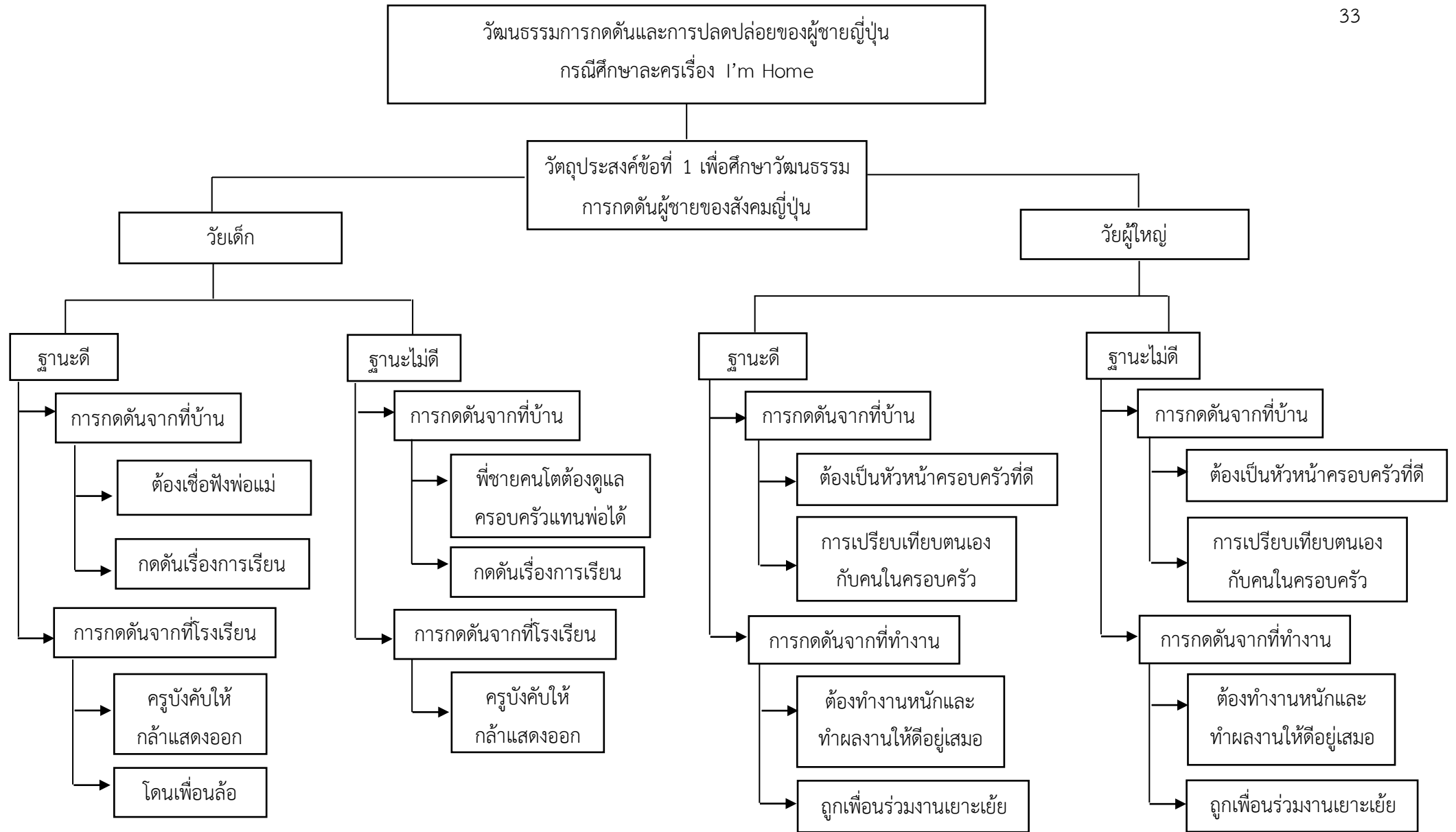
ด้วยเหตุผลทางด้านวัฒนธรรมนี้ ส่งผลให้ผู้ชายจะต้องทำงานหนักเพื่อให้ได้เงินมากมายมาหล่อเลี้ยงครอบครัว วัฒนธรรม “บ้านาน” คือสัญลักษณ์หนึ่งของ “วัฒนธรรมเพศชาย” นอกจากการทำงานหนักแล้ว หากต้องการจะประสบความสำเร็จใน “วัฒนธรรมเพศชาย” จะต้องมึบุคลิกที่เด็ดขาดและต้องมีความรับผิดชอบที่สูงมากๆ และสิ่งเหล่านี้เองก็ได้ก่อให้เกิดความเครียดและความกดดันแก่ผู้ชายในสังคมญี่ปุ่น จนนำมาซึ่งปัญหาอาชญากรรมที่รุนแรงมากมายตามมา

จากข้อมูลที่ได้กล่าวมาข้างต้น ทำให้ได้ทราบว่าในสังคมญี่ปุ่นทำงานหนัก ต้องบุคลิกเด็ดขาด มีความรับผิดชอบสูง เพื่อที่จะได้เป็นคนที่ประสบความสำเร็จ ผู้วิจัยสามารถนำข้อมูลนี้ไปประกอบกับการวิเคราะห์เพื่อศึกษาวัฒนธรรมการกวดขันผู้ชายญี่ปุ่นในละครเรื่อง I'm Home ต่อไปได้

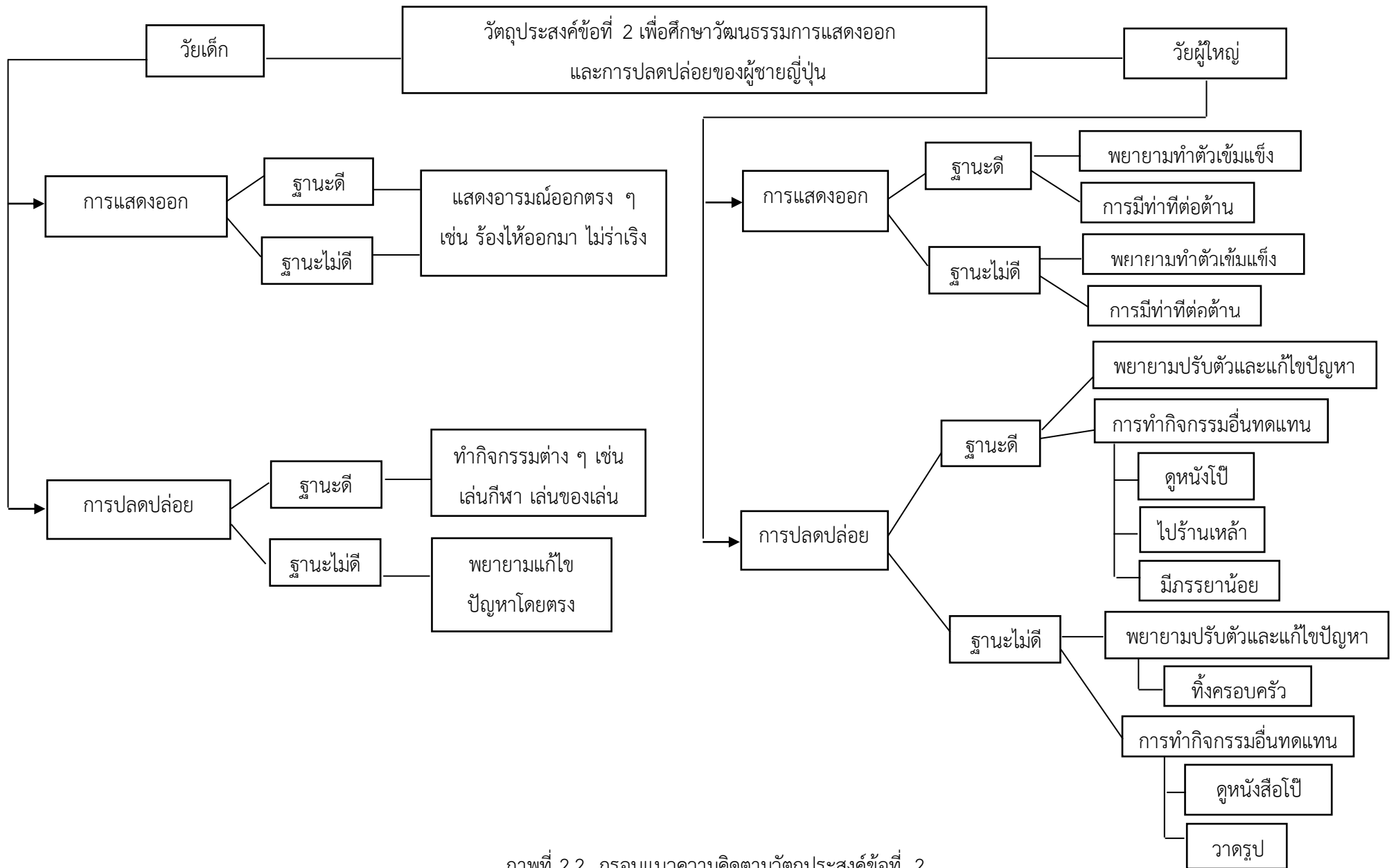
2.3 กรอบการศึกษาและการวิเคราะห์

ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อสามารถทำความเข้าใจและอธิบายตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 คือเพื่อศึกษาวัฒนธรรมการกวดขันผู้ชายของสังคมญี่ปุ่นในละครเรื่อง I'm Home ผู้วิจัยพบว่าผู้ชายที่ถูกกวดขันมีทั้งวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ และมีทั้งผู้ชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีและไม่ดี โดยผู้ชายวัยเด็กจะถูกกวดขันในสองพื้นที่คือที่บ้านและที่โรงเรียน ส่วนวัยผู้ใหญ่ถูกกวดขันจากสังคมที่บ้านและที่ทำงาน

จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 คือ เพื่อศึกษาวัฒนธรรมการแสดงออกและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่นในละครเรื่อง I'm Home สามารถแบ่งผู้ชายจากวัยและฐานะทางเศรษฐกิจได้ออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ ผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะดี ผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะไม่ดี ผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะดี และผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะไม่ดี โดยการแสดงออกของผู้ชายวัยเด็กทั้งที่ฐานะดีไม่ฐานะไม่ดี จะแสดงออกทางอารมณ์ออกมาง่ายกว่าผู้ใหญ่ การแสดงออกของวัยผู้ใหญ่ทั้งที่ฐานะดีและฐานะไม่ดีจะมีการแสดงออกไปในแนวทางเดียวกัน คือการพยายามทำตัวเข้มแข็งต่อหน้าครอบครัว ในด้านการปลดปล่อยพบการปลดปล่อยสองรูปแบบ คือการปลดปล่อยด้วยการปรับตัวและแก้ปัญหา และการปลดปล่อยด้วยการทำกิจกรรมอื่นแทน ผู้ชายกลุ่มที่ฐานะดีทั้งเด็กและผู้ใหญ่มักมีทางเลือกและกิจกรรมในการปลดปล่อยมากกว่า ส่วนผู้ชายกลุ่มที่ฐานะไม่ดีมักจะพยายามแก้ปัญหาโดยตรงเพราะไม่มีทุนและเวลาที่มากพอ

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวความคิดตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1

ภาพที่ 2.2 กรอบแนวความคิดตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2

บทที่ 3

ข้อมูลของละครเรื่อง I'm Home

เนื้อหาของบทที่ 3 จะกล่าวถึงข้อมูลของละครเรื่อง I'm Home ทั้งข้อมูลทั่วไป เค่าโครงเรื่อง เนื้อเรื่องย่อและตัวละครที่สำคัญ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหา และสามารถนำมาใช้วิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาทั้งสองข้อได้

3.1 ข้อมูลทั่วไป

ละครเรื่อง I'm Home ดัดแปลงมาจากหนังสือการ์ตูนชื่อดังของญี่ปุ่นชื่อเรื่องเดียวกัน ที่แต่งโดย เคย์ อิชิซากะ ละครเรื่อง I'm Home กำกับโดย โก ชิจิทากะ และนาโอมิ ทามูระ มีจำนวนทั้งหมด 10 ตอน ออกอากาศทางช่อง TV Asahi ในปีพ.ศ. 2558 และถูกซื้อลิขสิทธิ์มาออกอากาศที่ประเทศไทยทางช่อง Thai PBS ในปีพ.ศ. 2559 โดยมีชื่อภาษาไทยว่า ปริศนาวันกลับบ้าน

ภาพที่ 3.1 ละครเรื่อง I'm Home

ที่มา https://asianwiki.com/I%27m_Home

ภาพที่ 3.2 การ์ตูนเรื่อง I'm Home

ที่มา http://archive.j-mediaarts.jp/en/festival/1999/manga/works/03m_lm_home/

3.2 เค้าโครงเรื่อง

อิซาซึ อิเอจิ พนักงานฝีมือดีของบริษัทหลักทรัพย์ ประสบอุบัติเหตุในรถที่ถูกส่งไปทำงาน ทำให้ความทรงจำช่วง 5 ปีล่าสุดหายไป สิ่งเดียวที่เขาจำได้อย่างแม่นยำคือครอบครัว แต่กลายเป็นว่าครอบครัวที่เขาจำได้เป็นครอบครัวเก่าที่หย่าขาดกันไปแล้ว เมื่อกลับมาครอบครัวใหม่ เขาพบว่าใบหน้าของภรรยาอย่างเมงุมิ อิเอจิ และลูกชาย โยชิโอะ อิเอจิ มีหน้ากากลีขาวสวมทับอยู่ตลอดเวลา ทำให้ไม่สามารถมองเห็นใบหน้าที่แท้จริงและรับรู้ความรู้สึกของทั้งสองคนได้ อิซาซึจึงต้องพยายามจดจำครอบครัวของตัวเองให้ได้ โดยมีกุญแจสิบดอกที่ติดตัวเขามาหลังจากพื้นที่จะเป็นตัวช่วยไขปริศนาของความทรงจำที่หายไป

3.3 เนื้อเรื่องย่อ

เรื่องราวของอิซาซึ อิเอจิ พนักงานของบริษัทหลักทรัพย์ที่เป็นคนเก่งและเป็นคนที่ทำผลงานได้ดีที่สุดในแผนกที่ 1 ของบริษัท ซึ่งเป็นแผนกที่รวมพนักงานฝีมือดีของบริษัทไว้ เขาถูกส่งไปทำงานที่ต่างจังหวัด และประสบอุบัติเหตุ ทำให้สูญเสียความทรงจำช่วง 5 ปีล่าสุดไป เขามั่นใจว่าจำครอบครัวของตนเองได้ แต่กลับกลายเป็นว่าครอบครัวที่เขาจำได้เป็นครอบครัวเก่าที่หย่ากันไปแล้ว ส่วนครอบครัวใหม่อย่างภรรยาและลูกชาย เขาไม่สามารถจำเรื่องราวหรือแม้แต่ใบหน้าของทั้งคู่ได้ เขาเห็นหน้าของทั้งสองคนเหมือนมีหน้ากากลีขาวสวมทับอยู่ตลอดเวลา

นอกจากนั้นอิซาซึยังไม่สามารถทำงานได้ดีเหมือนเดิม จึงถูกย้ายจากแผนกที่ 1 ไปอยู่แผนกที่ 13 เขาโดนรุ่มน่องจากแผนกที่ 1 เยาะเย้ยที่ถูกลดระดับลงไป และยังถูกคนจากฝ่ายบริหารจับตามองอย่างมาก หลังจากกลับมาทำงาน ที่แผนก 13 เขาได้รู้จักกับเพื่อนร่วมงานหลายคนรวมถึงชินจิ วาตานากิ ที่กลายมาเป็นที่ปรึกษาเรื่องที่บ้านให้กับอิซาซึอยู่บ่อยครั้ง พนักงานในแผนก 13 มักจะโดนดูถูกจากพนักงานในแผนกที่สูงกว่า อยู่เสมอว่าเป็นพวกที่เกาะบริษัทกินไปวัน ๆ นอกจากนี้อิซาซึยังมีโอกาสได้กลับไปพูดคุยและรับรู้เรื่องราวของลูกค้ำที่เคยร่วมงานกับเขาหลาย ๆ คนอีกด้วย

การที่อิซาซึสูญเสียความทรงจำทำให้เขาเหมือนได้เป็นคนใหม่ เขาพบว่าก่อนหน้าี่เขาเป็นคนที่ไม่ค่อยสนใจใคร ทุ่มเวลาชีวิตส่วนใหญ่ไปกับงาน เขาเข้มงวดกับลูกมากจนทำให้ไม่สนิทกับลูก และทำให้ลูกกลายเป็นเด็กเก็บตัวและไม่กล้าแสดงออก เมื่อการสูญเสียความทรงจำทำให้เขาได้มีโอกาสกลับมาย้อนมองดูตัวเอง ได้ทำความเข้าใจคนในครอบครัวและคนรอบข้างมากขึ้น อิซาซึจึงพยายามจะพัฒนาความสัมพันธ์กับคนในครอบครัว และคนรอบตัวให้ดีขึ้น รวมถึงพยายามจะแก้ไขในสิ่งที่เคยทำผิดพลาดไปในอดีตอีกด้วย

3.4 ตัวละครที่สำคัญ

1. ฮิซาชิ อิเอจิ

พนักงานบริษัทหลักทรัพย์ที่เก่งและทำผลงานได้ดี พุ่มเทให้กับงานและไม่ค่อยใส่ใจคนรอบข้าง ตอนเด็ก ๆ เคยลำบากมาก่อนแต่ดีนรจนได้เข้ามาทำงานบริษัทดี ๆ และมีฐานะที่ดีขึ้น ทำให้เป็นคนมีความทะเยอทะยานสูง และต้องการให้ลูกชายมีอนาคตที่ดี ไม่ต้องลำบากเหมือนตนเอง จึงเข้มงวดกับลูกชายทั้งเรื่องการเรียน และกิจกรรมว่าจะต้องทำให้ดีเท่านั้น

ภาพที่ 3.3 ฮิซาชิ อิเอจิ

ที่มา : <https://bibi-star.jp/posts/4480>

2. โยชิโอะ อิเอจิ

ลูกชายของฮิซาชิ อิเอจิ และเมกุมิ อิเอจิ เป็นเด็กเก็บตัวและไม่กล้าแสดงออก โยชิโอะชอบเล่นฟุตบอลแต่โดนพ่อบอกให้เลิกเล่น เพราะที่ไม่มีพรสวรรค์มากพอ โยชิโอะมักจะโดนเพื่อนที่โรงเรียนล้อว่าไม่มีของเล่น เนื่องจากโดนพ่อยึดของเล่นไปเก็บไว้ เพราะต้องการให้โยชิโอะเตรียมตัวเพื่อจะเข้าโรงเรียนเอกชน

ภาพที่ 3.4 โยชิโอะ อิเอจิ

ที่มา : <https://bibi-star.jp/posts/4480>

3. เมกุมิ อีเอจิ

รักครอบครัว ไม่ค่อยแสดงความโกรธและความไม่พอใจออกมา และพยายามจะรักษาความสัมพันธ์ในครอบครัวให้ได้อยู่เสมอ

ภาพที่ 3.5 เมกุมิ อีเอจิ

ที่มา : <https://bibi-star.jp/posts/4480>

4. โยโซ อีเอจิ

พ่อของอิซาซึ เคยทำธุรกิจแล้วล้มเหลว จึงหนีออกจากบ้านและทิ้งครอบครัวไปตอนอิซาซึอายุ 11 ปี อิซาซึโกรธโยโซที่ทิ้งไปตั้งแต่ยังเด็ก ตอนที่ได้เจอกันอีกครั้งจึงไม่รู้สึกละอายใจ

ภาพที่ 3.6 โยโซ อีเอจิ

ที่มา : <https://mantan-web.jp/photo/20150519dog00m200049000c.html?page=001>

5. ฮิโรชิ อิเอจิ

น้องชายของฮิซาชิ เรียนไม่จบมัธยมทำให้ไม่สามารถต่อมหาวิทยาลัย และทำงานในบริษัทดี ๆ ได้ ปัจจุบันเปิดร้านสะดวกซื้อ เขารู้สึกอิจฉาพี่ชายตนเองที่เก่งและมีหน้าที่การงานที่ดี

ภาพที่ 3.7 ฮิโรชิ อิเอจิ

ที่มา : <https://thetv.jp/news/detail/60023/334481/>

6. ซาโตชิ คามิโอะจิ

ประธานบริษัทหลักทรัพย์อะโออิอิมพีเรียลที่ฮิซาชิทำงานอยู่ ชอบลูกน้องที่ฉลาดและทำงานเก่ง คอยสั่งการให้ลูกน้องจับตาดูฮิซาชิอยู่เสมอ เพราะฮิซาชิมีหลักฐานเกี่ยวกับการทุจริตของเขา

ภาพที่ 3.8 ซาโตชิ คามิโอะจิ

ที่มา : <https://thetv.jp/news/detail/60023/334481/>

7. ยูคิโอะ โคะสึคุเอะ

หัวหน้าแผนก 13 ที่อิซาชิย้ายเข้าไปอยู่หลังความจำเสื่อม เคยได้เข้าชิงตำแหน่งประธานบริษัทแต่มีปัญหาเชิงคู่สาว จึงเสียตำแหน่งไปและโดนย้ายลงมาดูแลแผนก 13 เขาคอยรับคำสั่งจากประธานบริษัทให้จับตาดูอิซาชิ

ภาพที่ 3.9 ยูคิโอะ โคะสึคุเอะ

ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/813513>

8. จิน คุโรกิ

รุ่นน้อง และลูกน้องเก่าของอิซาชิตอนที่อยู่ที่แผนก 1 เป็นนักขายมือทองของบริษัทรองลงมาจากอิซาชิ เขาจึงมองอิซาชิเป็นทั้งเจ้านายและคู่แข่งคนสำคัญ

ภาพที่ 3.10 จิน คุโรกิ

ที่มา : <https://mantan-web.jp/photo/20150519dog00m200049000c.html?page=001>

9. ชินจิ วาตานุกิ

พนักงานในแผนกที่ 13 ของบริษัท ยังหนุ่มอยู่แต่ไม่สามารถทำงานอย่างหนักได้ เหตุผลที่ทำให้ไม่สามารถทุ่มเทเวลาให้กับงานได้ เพราะต้องรีบกลับบ้านไปดูแลภรรยาที่ป่วยเป็นโรคไต ชินจิได้รับความช่วยเหลือเรื่องงานจากอิซาซึ และอิซาซึมักจะนำเรื่องครอบครัวมาปรึกษาชินจิ

ภาพที่ 3.11 ชินจิ วาตานุกิ

ที่มา : <https://www.crank-in.net/gallery/keyword/207104/28#gallery-img>

10. มาซาโอะ ทาคะดะ

ผู้จัดการบริษัททอสังหาริมทรัพย์ รู้จักกับอิซาซึที่บาร์เพราะต่างคนต่างชอบมาดื่มคนเดียวเพื่อปลดปล่อยความเครียดจากการทำงาน ตอนที่เจอกับอิซาซึหลังสูญเสียความทรงจำเขาพึ่งแพ้การชิงตำแหน่งประธานบริษัทและอาจจะถูกไล่ออก เขาได้กลายมาเป็นลูกค้ำคนสำคัญของแผนก 13 ในเวลาต่อมา

ภาพที่ 3.12 มาซาโอะ ทาคะดะ

ที่มา : <https://www.oricon.co.jp/news/2050502/full/>

11. มาซาโอะ โทคุยามะ

เคยเป็นผู้บริหารบริษัทที่อิซาชิเคยทำสัญญาด้วย ก่อนบริษัทจะขาดทุนหลังทำสัญญาจนล้มละลาย ภรรยาของเขาหนีไป ส่วนตัวเขาต้องเปลี่ยนมาทำงานรับจ้างรายชั่วโมง

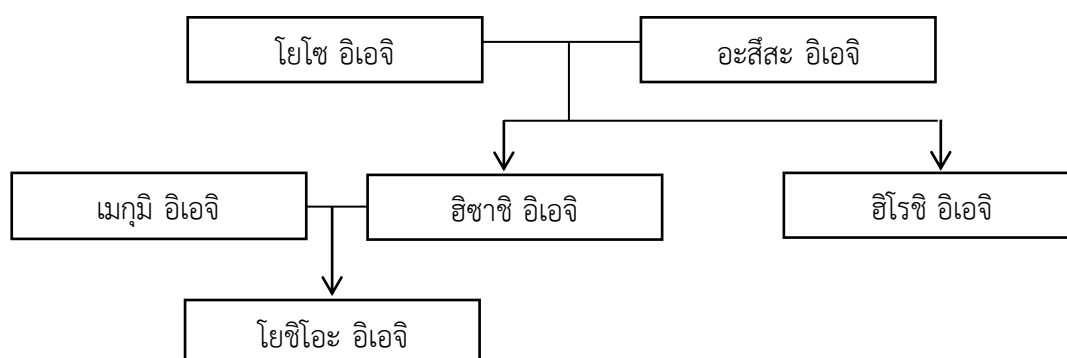

ภาพที่ 3.13 มาซาโอะ โทคุยามะ

ที่มา : <https://thetv.jp/news/detail/58480/324366/>

3.4.1 แผนผังแสดงความสัมพันธ์ตัวละครในบ้าน

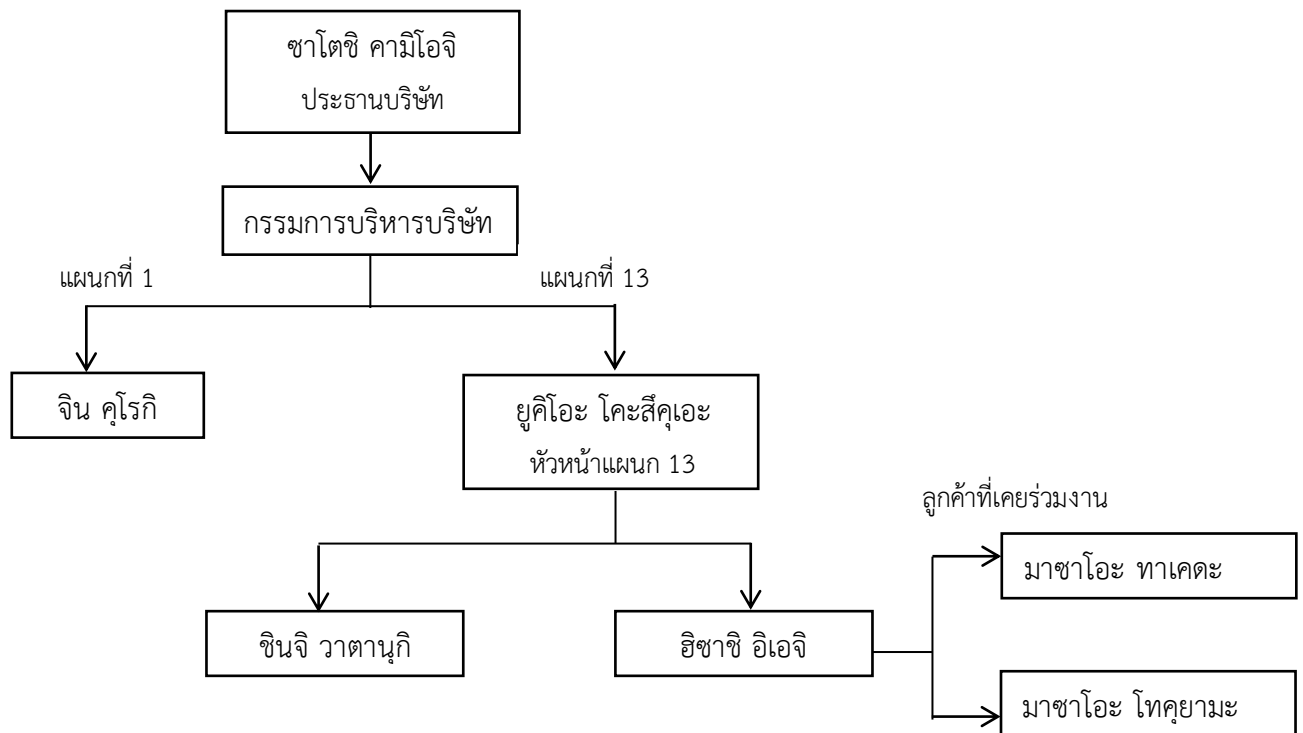
แผนผังแสดงความสัมพันธ์เชิงอำนาจในครอบครัวอิเอจิ โดยในเรื่องพ่อเป็นฝ่ายที่มีอำนาจและกดทับลูกชายมากที่สุดในบ้าน กล่าวคือตัวละครโยโซสร้างความกดดันให้กับลูกชาย อย่างอิซาชิ และอิโรชิ และยังมี ความกดดันระหว่างพี่น้องที่เกิดจากการเปรียบเทียบกัน เมื่ออิซาชิแต่งงานกับเมกุมิและมีลูกชาย จึงได้มีการส่งต่อวัฒนธรรมการกดดันไปสู่โยชิโอะด้วย

ภาพที่ 3.14 แผนผังแสดงความสัมพันธ์เชิงอำนาจในบ้าน

3.4.2 แผนผังแสดงความสัมพันธ์ตัวละครในที่ทำงาน

แผนผังแสดงความสัมพันธ์เชิงอำนาจในบริษัทตลาดหลักทรัพย์อะโออิมพีเรียลที่อิซาชิทำงานอยู่ โดยในเรื่องประธานบริษัทเป็นผู้ที่มีอำนาจมากที่สุดและกดทับลูกน้องให้ทำตามคำสั่ง ผู้ที่มีอำนาจรองลงมาคือ กรรมการบริหารบริษัท พนักงานแผนกที่ 1 หัวหน้าและพนักงานแผนก 13 ตามลำดับ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างอิซาชิและลูกค้าที่เคยร่วมงานกันเป็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจแบบที่ต่างฝ่ายต่างได้ผลประโยชน์ร่วมกัน

ภาพที่ 3.15 แผนผังแสดงความสัมพันธ์เชิงอำนาจในที่ทำงาน

3.5 สรุปผลการศึกษา

จากข้อมูลพื้นฐานของละครเรื่อง I'm Home ทำให้ทราบถึงแนวทางของเรื่องและผู้สร้างต้องการจะสื่อละครเรื่องนี้นำเสนอเรื่องราวของผู้ชายที่ถูกกดดันภายใต้วัฒนธรรมการกดดันของสังคมญี่ปุ่น ส่งผลต่อลักษณะนิสัยและการแสดงออกของตัวละคร เช่น ฮิซาชิ ที่เป็นคนที่ทุ่มเทชีวิตให้กับงานมาก มีความทะเยอทะยานสูงและไม่สนใจใคร เนื่องจากมีวัยเด็กที่ยากลำบาก ต้องทำหน้าที่ลูกชายคนโตและช่วยเหลือแม่ทุกอย่าง จึงต้องดิ้นรนให้ตนเองมีชีวิตและฐานะความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

จากข้อมูลพื้นฐานของตัวละครยังทำให้ทราบว่า การกระทำหรือการแสดงออกต่าง ๆ ของตัวละครใดตัวละครหนึ่งสามารถส่งผลต่อบุคลิกลักษณะนิสัยของอีกตัวละคร เช่น การกระทำของโยโซที่ส่งผลต่อบุคลิกลักษณะนิสัยของฮิซาชิ และการกระทำของฮิซาชิที่ส่งผลต่อบุคลิกลักษณะนิสัยของลูกชายอย่างโยชิโอะ ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นวัฒนธรรมความกดดันที่ส่งต่อกันภายใต้สังคมญี่ปุ่น

จากข้อมูลที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสามารถนำไปใช้ประกอบการวิเคราะห์และศึกษาตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 คือ วัฒนธรรมการกดดันผู้ชายของสังคมญี่ปุ่นในละครเรื่อง I'm Home และวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 คือ วัฒนธรรมการแสดงออกและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่นในละครเรื่อง I'm Home

บทที่ 4

วัฒนธรรมการกอดต้นผู้ชายของสังคมญี่ปุ่น ในละครเรื่อง I'm Home

เนื้อหาในบทที่ 4 เป็นผลการศึกษาตามถึงวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 คือ เพื่อศึกษาวัฒนธรรมการกอดต้นผู้ชายของสังคมญี่ปุ่นในละครเรื่อง I'm Home โดยใช้แนวความคิดทางสังคมศาสตร์มาศึกษาและวิเคราะห์ผ่านเรื่องราวและตัวละครในเรื่อง

ประเทศญี่ปุ่นเป็นสังคมแบบปิตาธิปไตย หรือสังคมชายเป็นใหญ่ ผู้ชายญี่ปุ่นถูกสังคมควบคุมความเป็นเพศชาย ซึ่งนอกจากจะเป็นตัวกำหนดบทบาทของผู้ชายแล้ว ยังทำให้ผู้ชายญี่ปุ่นต้องใช้ชีวิตภายใต้ภาวะที่ถูกกดทับจากความคาดหวังของสังคม ทั้งจากสังคมที่บ้าน ที่โรงเรียนและที่ทำงาน โดยในการศึกษาวัฒนธรรมการกอดต้นผู้ชายของสังคมญี่ปุ่นจากละครเรื่อง I'm Home จะศึกษาผ่านผู้ชายสองช่วงวัย คือ วัยเด็ก และวัยผู้ใหญ่

4.1 วัฒนธรรมการกอดต้นผู้ชายในวัยเด็ก

วัฒนธรรมการกอดต้นผู้ชายวัยเด็กมีความแตกต่างกันตามบทบาทและหน้าที่ที่สังคมกำหนด ซึ่งนอกจากช่วงวัยแล้ว ยังมีชนชั้นหรือฐานะทางเศรษฐกิจที่เป็นตัวกำหนดบทบาทของผู้ชาย ทำให้ผู้ชายวัยเด็กที่มีฐานะดีและฐานะไม่ดีได้รับการกอดต้นที่ต่างกันไปด้วย โดยในละครเรื่อง I'm Home แสดงให้เห็นภาพการกอดต้นผู้ชายวัยเด็ก ดังนี้

4.1.1 การกอดต้นผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะดี

การกอดต้นผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะดี มีการกอดต้นในสองพื้นที่ ดังนี้

4.1.1.1 การกอดต้นจากที่บ้าน

การกอดต้นจากที่บ้านผู้ชายในวัยเด็กที่ฐานะดีแบ่งออกเป็น 2 เรื่อง ดังนี้

1.) การกอดต้นเรื่องการเรียนรู้

ตัวละครโยชิโอะโดนพ่อกอดต้นให้ต้องตั้งใจเรียน และสอบเข้าโรงเรียนเอกชนให้ได้ เพื่อรักษาสภาพความเป็นอยู่ในฐานะที่ดีไว้ และจะได้ไม่ต้องลำบากเหมือนพ่อในวัยเด็ก ซึ่งแม่ก็เห็นด้วยกับพ่อ ทำให้โยชิโอะโดนกอดต้นเรื่องเรียนจากทั้งพ่อและแม่ โดยมีวิธีการกอดต้น ดังนี้

- พ่อสั่งให้ทำแบบฝึกหัดเพื่อเตรียมสอบทุกวัน ไม่เว้นแม้แต่วันที่ไปเที่ยวพักร้อน

ภาพที่ 4.1 โยชิโอะทำแบบฝึกหัดเตรียมสอบ

ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351307>

- พ่อยึดของเล่น เพราะต้องการให้โยชิโอะตั้งใจเตรียมตัวสอบเข้าโรงเรียนเอกชนที่พ่ออยากให้เข้า

ภาพที่ 4.2 ฮิซาชิกำลังยึดของเล่นทั้งหมดของโยชิโอะ

ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351303>

- แม่ฝึกให้ลูกตอบบทสัมภาษณ์ให้ครอบครัวดูดี ถึงแม้เรื่องที่เตรียมไปตอบจะไม่เป็นความจริงก็ตาม

ภาพที่ 4.3 โยชิโอะตอบเมกุมิที่ถามเรื่องการซอมตอบบทสัมภาษณ์
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351306>

2.) การกดดันให้เป็นเด็กดีและเชื่อฟังพ่อแม่

ตัวละครโยชิโอะถูกกดดันจากพ่อแม่โดยการต้องเป็นเด็กดีและเชื่อฟังพ่อแม่ ไม่ว่าจะพ่อแม่จะสอนและบอกอะไร คนที่เป็นฝ่ายกดดันบ่อยกว่าคือพ่อ โดยมีวิธีการกดดัน ดังนี้

- พ่อสอนและขัดเกลาให้ลูกเชื่อในสิ่งที่ตนเองพูด เช่น การที่โยชิโอะชอบเล่นฟุตบอลมาก แต่จะเลิกเล่นเพราะเชื่อที่พ่อบอกว่าตนเองมีพรสวรรค์ไม่มากพอ และในฉากที่พอลืมโยชิโอะไว้ที่สนามเด็กเล่น แต่โยชิโอะไม่ร้องไห้และไม่ยอมไปรอที่อื่น เพราะเชื่อคำสั่งพ่อที่ให้รออยู่ที่เดิมและคิดว่าพ่อกจะมารับตนเองแน่ ๆ

ภาพที่ 4.4 โยชิโอะบอกกับครูว่าจะเลิกเล่นฟุตบอล
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351305>

ภาพที่ 4.5 อีซาซิปาโยชิโอะมาเล่นเครื่องเล่น

ที่มา : <https://www.jseries.vg/im-home-ปริศนาวันกลับบ้าน-พาก/>

4.1.1.2 การกอดตันจากที่โรงเรียน

การกอดตันจากที่โรงเรียนของผู้ชายในวัยเด็กที่ฐานะดี มีการถูกกอดตันจากครูและเพื่อน ดังนี้

1.) การกอดตันจากครู ในสังคมที่โรงเรียน ตัวละครโยชิโอะโดนกอดตันจากครูที่ต้องการให้เด็กมีความกล้าแสดงออกและเข้ากับคนอื่นได้ดี โดยครูมีวิธีการกอดตันเด็กนักเรียน ดังนี้

- ครูบังคับให้เด็กทุกคนแสดงละครโรงเรียน โยชิโอะเป็นเด็กไม่ค่อยกล้าแสดงออกและไม่ชอบแสดงต่อหน้าผู้คนเยอะ ๆ แต่การถูกครูที่โรงเรียนบังคับให้แสดงละครเป็นปีเตอร์แพนร่วมกับเพื่อน ๆ ทำให้โยชิโอะเครียดมาก

ภาพที่ 4.6 โยชิโอะตอนเครียดที่ได้รับบทปีเตอร์แพน

ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351306>

2.) การกดดันจากเพื่อน ตัวละครโยชิโอะได้รับการกดดันจากเพื่อนที่โรงเรียน ทำให้โยชิโอะเข้ากับเพื่อนไม่ค่อยได้ โดยวิธีการกดดันของเพื่อน ได้แก่

- การล้อเลียนโยชิโอะ โยชิโอะมักจะโดนเพื่อนที่โรงเรียนล้อเลียนเรื่องที่ตนเองไม่มีของเล่นอยู่เสมอ

ภาพที่ 4.7 เมกุมิบอกฮิซาชิว่าลูกโดนเพื่อนล้อเรื่องไม่มีของเล่น

ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351303>

4.1.2 การกดดันผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะไม่ดี

การกดดันผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะไม่ดี มีการกดดันในสองพื้นที่ ดังนี้

4.1.2.1 การกดดันจากที่บ้าน

การกดดันจากที่บ้านของผู้ชายในวัยเด็กที่ฐานะไม่ดี แบ่งออกเป็น 2 เรื่อง ดังนี้

1.) การกดดันจากการเป็นพี่คนโต

พี่ชายคนโตถูกสังคมคาดหวังให้ต้องมีความรับผิดชอบ และดูแลครอบครัวแทนพ่อได้ โดยพ่อของฮิซาชิทิ้งครอบครัวไปตอนฮิซาชิอายุ 11 ปี และน้องชายอายุ 4 ปี ทำให้ฮิซาชิที่เป็นพี่ชายคนโตของบ้านต้องช่วยงานแม่ ดูแลน้อง และทำทุกอย่างแทนพ่อให้ได้

ภาพที่ 4.8 อีซาชิในวัยเด็กช่วยแม่ทำงาน

ที่มา : <https://www.jseries.vg/im-home-ปริศนาวันกลับบ้าน-พาก-5>

2.) การกีดกันเรื่องการเรียนรู้

การที่พ่อทิ้งไปตั้งแต่ยังเด็ก และการที่ครอบครัวมีฐานะไม่ดีทำให้แม่ไม่มีเงินส่งอีซาชิในวัยเด็กเรียนโรงเรียนดี ๆ อีซาชิจึงต้องพยายามมากกว่าเด็กคนอื่นสามเท่า เพื่อที่จะมีความรู้ความสามารถมากพอจะทำงานดี ๆ และได้เงินเยอะ ๆ มาเลี้ยงครอบครัว

ภาพที่ 4.9 เพื่อนของอีซาชิเล่าว่าตอนเด็กอีซาชิตั้งใจเรียนมาก

ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351303>

ภาพที่ 4.10 อีซาชิบอกลูกว่าตอนเด็กตนเองไม่ได้เข้าโรงเรียนดี ๆ

ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351305>

4.1.2.2 การกีดกันจากที่โรงเรียน

การกีดกันจากที่โรงเรียนของผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะไม่ดีในละคร ตัวละครอีซาชิในวัยเด็กได้รับการกีดกันจากครู โดยครูต้องการให้เด็กมีความกล้าแสดงออกและเข้ากับคนอื่นได้ดี จึงมีวิธีการกีดกันเด็กนักเรียนดังนี้

- **ครูบังคับให้เด็กแสดงละครโรงเรียน** อีซาชิในวัยเด็กถูกครูมอบหมายให้แสดงละครเป็นโมโมทาโร่ ถึงแม้ว่าอีซาชิจะอายและไม่อยากเล่นก็ตาม

ภาพที่ 4.11 อีซาชิในวัยเด็กตอนได้รับบทโมโมทาโร่
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351306>

4.2 วัฒนธรรมการกตัญผู้ชายวัยผู้ใหญ่

วัฒนธรรมการกตัญผู้ชายวัยผู้ใหญ่มีความแตกต่างกันออกไปตามบทบาทและหน้าที่ที่สังคมกำหนด นอกจากนี้เรื่องชนชั้นหรือฐานะทางเศรษฐกิจก็ส่งผลให้มีการกตัญที่แตกต่างกัน โดยในละครเรื่อง I'm Home แสดงให้เห็นภาพความกตัญผู้ชายวัยผู้ใหญ่ ดังนี้

4.2.1 การกตัญผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะดี

การกตัญผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะดี มีการกตัญในสองพื้นที่ ดังนี้

4.2.1.1 การกตัญจากที่บ้าน

การกตัญจากที่บ้านของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะดี แบ่งออกเป็น 2 เรื่อง ดังนี้

1.) การต้องเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดี

ผู้ชายวัยผู้ใหญ่ในสังคมชายเป็นใหญ่จะถูกคาดหวังและกตัญให้ต้องเป็นผู้นำครอบครัวที่ดี และใส่ใจดูแลคนในครอบครัว ถึงแม้ว่าก่อนประสบอุบัติเหตุอิซาซึจะสนใจแต่งงานและไม่ค่อยสนใจความรู้สึกของคนในครอบครัวมากนัก แต่สิ่งที่เขาปฏิบัติต่อครอบครัวอย่างสม่ำเสมอคือการทำอาหาร แสดงให้เห็นว่าเขามีความพยายามที่จะใส่ใจครอบครัวอยู่

ภาพที่ 4.12 อิซาซึทำอาหารให้ภรรยาและลูกชายทาน
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351300>

2.) การเปรียบเทียบตนเองกับคนในครอบครัว

การที่ผู้ชายในสังคมชายเป็นใหญ่ถูกกตัญจากคนในบ้านมาตั้งแต่วัยเด็ก จนถึงวัยผู้ใหญ่ ทำให้เกิดการมองและเปรียบเทียบตนเองกับผู้ชายคนอื่นในครอบครัว เพื่อที่จะทำตนเองให้ดีเท่าหรือดีกว่า จากในละครสิ่งที่แสดงให้เห็นการเปรียบเทียบตนเองกับคนในครอบครัว ได้แก่

- การที่อีซาชิพยายามจะประสบความสำเร็จให้มากกว่าพ่อตนเอง อีซาชิไม่ชอบพ่อตนเองที่ทิ้งไปตั้งแต่วัยเด็ก จึงมีความทะเยอทะยานสูงที่จะผลักดันตนเองให้สามารถเลี้ยงครอบครัวได้ และประสบความสำเร็จมากกว่าพ่อ ทั้งด้านหน้าที่การงานและครอบครัว

ภาพที่ 4.13 อีซาชิระบายความโกรธพ่อให้เมกุมิฟังหลัง

ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351308>

4.2.1.2 การก่ดดันจากที่ทำงาน

การก่ดดันผู้ชายจากที่ทำงานของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะดีสามารถแบ่งเป็นการก่ดดันจากเจ้านาย และการก่ดดันจากเพื่อนร่วมงาน ดังนี้

1.) การก่ดดันจากเจ้านาย

ในที่ทำงานผู้ชายวัยผู้ใหญ่จะต้องทำงานหนักและพยายามทำผลงานให้ดีตามเป้าหมายที่ทางบริษัทและเจ้านายตั้งไว้ให้ได้อยู่เสมอ โดยเจ้านายมีวิธีการก่ดดัน ดังนี้

- เจ้านายสั่งย้ายไปอยู่สาขาต่างจังหวัด ตัวละครที่เป็นกรรมการผู้บริหารของบริษัท ถูกประธานบริษัทสั่งย้ายจากสาขาโตเกียวไปอยู่สาขาคิวชู หลังจากเขาไม่สามารถทำตามคำสั่งที่ประธานบริษัทมอบหมายได้

ภาพที่ 4.14 กรรมการผู้บริหารบอกอิวาซาว่าตนเองโดนลดตำแหน่ง
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351307>

- การข่มขู่ว่าจะส่งย้ายไปสาขาต่างประเทศ และการเสนอการเลื่อนขั้น ประธานบริษัทสั่งให้ตัวละครยูกิโอะ โคะสึคุเอะ หรือหัวหน้าแผนก 13 คอยจับตามองอิวาซาว่าเพราะรู้ว่าเขามีหลักฐานการทุจริตของประธานบริษัท และยังสั่งให้เกลี้ยกล่อมอิวาซาว่าให้ส่งหลักฐานนั้นให้ประธานบริษัทแต่โดยดี แลกกับการที่อิวาซาว่าจะไม่ถูกส่งตัวไปสาขาบาเรนซ์ และจะได้เลื่อนขั้นด้วย

ภาพที่ 4.15 หัวหน้าแผนก 13 เกลี้ยกล่อมให้อิวาซาว่าร่วมมือกับประธานบริษัท
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351311>

2.) การกีดกันจากเพื่อนร่วมงาน

สังคมที่ทำงานในเรื่องจะมีการแบ่งชนชั้นของพนักงานจากผลงานที่ทำให้กับบริษัท จึงเกิดเป็นการแข่งขันและการกีดกันกันระหว่างเพื่อนร่วมงาน โดยเพื่อนร่วมงานมีวิธีการกีดกัน ดังนี้

- การดูถูกและเยาะเย้ยพนักงานแผนกที่อยู่ต่ำกว่า คนที่อยู่แผนกสูงกว่ามักจะดูถูกและเยาะเย้ยคนที่อยู่แผนกต่ำกว่า แผนก 13 ที่เป็นแผนกต่ำสุดจึงเป็นแผนกที่มักจะโดนเพื่อนร่วมงานแผนกอื่นเยาะเย้ยอยู่เสมอ

ภาพที่ 4.16 ลูกน้องเก่าจากแผนก 1 เยาะเย้ยชิซาชิ
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351302>

4.2.2 การกดดันผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะไม่ดี

การกดดันผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะไม่ดี มีการกดดันในสองพื้นที่ ดังนี้

4.2.2.1 การกดดันจากที่บ้าน

การกดดันจากที่บ้านของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะไม่ดี แบ่งออกเป็น 2 เรื่อง ดังนี้

1.) การต้องเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดี

ผู้ชายวัยผู้ใหญ่ในสังคมชายเป็นใหญ่จะถูกคาดหวังและกดดันให้ต้องเป็นผู้นำครอบครัวที่ดี และดูแลคนในครอบครัวได้ โดยจากในละครจะเห็นได้จากฉากต่อไปนี้

- การที่ชินจิ วาตานุกิต้องแบ่งเวลามาดูแลภรรยาที่ป่วยเป็นโรคร้าย ทำให้ชินจิมิเวลาในการทุ่มเทให้กับงานน้อยลง จากการทำที่เคยมีโอกาสได้เป็นนักขายมือทอง จึงต้องลงมาอยู่แผนก 13

ภาพที่ 4.17 ซินจิเล่าเรื่องภรรยาให้อิซาซิงฟัง
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351300>

- การที่โยโซ อีเอจิทิ้งครอบครัวไปรับผิดชอบหนี้สินคนเดียว โยโซไม่ยอมให้ครอบครัวเดือดร้อนกับหนี้ที่เขาก่อจากการทำธุรกิจล้มเหลว เขาจึงออกไปใช้ชีวิตและทำงานชดใช้หนี้ตามลำพัง

ภาพที่ 4.18 อิซาซิงได้รู้เหตุผลจริง ๆ ที่พ่อทิ้งไป
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351308>

2.) การเปรียบเทียบตนเองกับคนในครอบครัว

การที่ผู้ชายในสังคมชายเป็นใหญ่ถูกกดดันจากคนในบ้านมาตั้งแต่วัยเด็ก จนถึงวัยผู้ใหญ่ ทำให้เกิดการมองตนเองเปรียบเทียบกับผู้ชายคนอื่นในครอบครัว เพื่อที่จะทำตนเองให้ดีเท่าหรือดีกว่า จากในละครสิ่งที่แสดงให้เห็นการเปรียบเทียบตนเองกับคนในครอบครัว ได้แก่

การที่อิโรชิอิจฉาพี่ชายตนเอง อิโรชิอิจฉาที่พี่ชายตนเองเก่งกว่า หน้าที่การงานดีกว่า และสามารถสร้างครอบครัวที่มีพร้อมทุกอย่างได้ แต่ตนเองทำไม่ได้

ภาพที่ 4.19 ลูกชายของอิโรชิเล่าให้อิซาซึฟังว่าพ่อของเขาอิจฉาลุง
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351306>

4.2.2.2 การกอดตันจากที่ทำงาน

การกอดตันผู้ชายจากที่ทำงานของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะไม่ดี สามารถแบ่งเป็นการกอดตันจากเจ้านาย และการกอดตันจากเพื่อนร่วมงาน ดังนี้

1.) การกอดตันจากเจ้านาย

การอยู่ในสังคมที่ทำงานจะต้องทำงานหนักและพยายามทำผลงานให้ดีตามเป้าหมายของบริษัทและเจ้านายให้ได้อยู่เสมอ โดยเจ้านายมีวิธีการกอดตัน ดังนี้

- **เจ้านายเรียกคนที่ทำผลงานไม่ดีไปตำหนิ** กรรมการผู้บริหารของบริษัทเรียกพนักงานจากแผนกที่ 1 ไปตำหนิที่ทำไมให้บริษัทไม่ได้ไปตำหนิ

ภาพที่ 4.20 พนักงานจากแผนกที่ 1 ถูกเรียกไปตำหนิ
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351303>

- **เจ้านายสั่งให้ลูกน้องทำกำไรให้ได้แม้จะใช้วิธีการที่ไม่ถูกต้อง** อีซาชิเคยสั่งให้จิน คุโรกิ เจรจาต่อรองให้มีการควรวบกิจการของลูกค้าต่อไป แม้จะรู้ว่ามีความเสี่ยงสูงที่ลูกค้าจะล้มละลาย เพราะถ้าทำแล้วบริษัทพวกเขาจะได้กำไรและพวกเขาก็ได้ผลงาน ทำให้อีซาชิสั่งให้ทำต่อ และจิน คุโรกิก็ขัดคำสั่งเจ้านายไม่ได้

ภาพที่ 4.21 จิน คุโรกิ เล่าให้อีซาชิฟังว่าเขาเคยโดนสั่งให้ทำเรื่องไม่ดี

ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351303>

2.) การกดดันจากเพื่อนร่วมงาน

จากในเรื่องมีการแบ่งชนชั้นพนักงานเป็น 13 แผนกตามผลกำไรที่ทำให้บริษัท แผนก 13 ซึ่งอยู่ต่ำสุดจึงถูกมองว่าเป็นแผนกที่ไม่มีประโยชน์ มีไว้เพื่อเกาะบริษัทกินไปวัน ๆ เท่านั้น จึงเกิดเป็นการแข่งขันและการกดดันกันระหว่างเพื่อนร่วมงาน โดยเพื่อนร่วมงานมีวิธีการกดดัน ดังนี้

- **การดูถูกและเยาะเย้ยพนักงานแผนกที่อยู่ต่ำกว่า** คนที่อยู่แผนกสูงกว่ามักจะดูถูกและเยาะเย้ยคนที่อยู่แผนกต่ำกว่า ชินจิ วาตานุกิ ที่อยู่แผนก 13 เพราะต้องแบ่งเวลาไปดูแลภรรยาจนไม่มีเวลาทำกำไรให้บริษัท จึงเป็นมักจะโดนเพื่อนร่วมงานในแผนกอื่นเยาะเย้ยอยู่เสมอ

ภาพที่ 4.22 ชินจิ วาตานุกิโดนเยาะเย้ยในลิฟต์

ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351300>

4.3 สรุปผลการศึกษา

จากการรวบรวมข้อมูลและศึกษาวัฒนธรรมการกอดต้นผู้ชายของสังคมญี่ปุ่นจากละครเรื่อง I'm Home พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อวัฒนธรรมการกอดต้นผู้ชาย ได้แก่ ช่วงวัยและฐานะทางเศรษฐกิจ โดยความแตกต่างของวัฒนธรรมการกอดต้นผู้ชายวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ คือ ในวัยเด็กจะถูกกอดต้นให้ตั้งใจเรียนและเป็นเด็กดี ซึ่งพ่อจะเป็นฝ่ายกอดต้นมากกว่าแม่ อาจกล่าวได้ว่าได้ว่าการที่พ่อกอดต้นลูกชายเป็นวัฒนธรรมการส่งต่อเพื่อให้ลูกเติบโตมาในแบบที่สังคมคาดหวังและสามารถรับความกอดต้นในวัยผู้ใหญ่ได้ ซึ่งในวัยผู้ใหญ่จะถูกกอดต้นให้เป็นผู้นำครอบครัวที่ดี และเป็นคนที่ทำงานอย่างหนัก

วัฒนธรรมการกอดต้นผู้ชายที่แบ่งจากความแตกต่างทางชนชั้นหรือฐานะทางเศรษฐกิจ มีความแตกต่างกันตรงที่ความกอดต้นของผู้ชายที่ฐานะดี คือการพยายามเพื่อที่จะรักษาฐานะทางเศรษฐกิจของตัวเองและครอบครัวให้ดีต่อไป ส่วนความกอดต้นของผู้ชายที่ฐานะไม่ดีคือการดิ้นรนและพยายามทำให้ตัวเองและครอบครัวได้มีฐานะที่ดีขึ้น นอกจากนี้ ในการศึกษายังพบว่า ไม่ว่าจะเป็นการกอดต้นในช่วงวัย หรือฐานะทางเศรษฐกิจแบบใด ต่างมีจุดร่วมหนึ่งที่เหมือนกัน คือ คนที่เป็นฝ่ายกอดต้นคือคนที่มีอำนาจมากกว่า และคนที่ถูกกอดต้นคือคนที่มีอำนาจน้อยกว่าเสมอ

จากข้อมูลทีกล่าวนมาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสามารถนำไปใช้ประกอบการวิเคราะห์และศึกษาตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 คือ วัฒนธรรมการแสดงออกและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่นในละครเรื่อง I'm Home ต่อไปได้

บทที่ 5

วัฒนธรรมการแสดงออกและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่น ในละครเรื่อง I'm Home

เนื้อหาในบทที่ 5 เป็นผลการศึกษาตามถึงวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 คือ เพื่อศึกษาวัฒนธรรมการแสดงออกและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่นในละครเรื่อง I'm Home โดยใช้แนวความคิดทางสังคมศาสตร์มาศึกษาและวิเคราะห์ผ่านเรื่องราวและตัวละครในเรื่อง

สังคมญี่ปุ่นเป็นสังคมแบบชายเป็นใหญ่ การออกไปทำงานนอกจึงมักถูกมองว่าเป็นหน้าที่ของผู้ชาย จากโครงสร้างเศรษฐกิจและสังคมญี่ปุ่น ทำให้อาชีพของผู้ชายญี่ปุ่นส่วนใหญ่คือ มนุษย์เงินเดือน ที่ทำงานอย่างเคร่งเครียดท่ามกลางการแข่งขันและสภาวะกดดันต่าง ๆ ผู้ชายญี่ปุ่นจึงมีวัฒนธรรมการแสดงออก และวัฒนธรรมปลดปล่อยความกดดันเหล่านั้นออกมา

5.1 วัฒนธรรมการแสดงออก

การแสดงออก หมายถึง การแสดงออกทางสีหน้า ท่าทางและพฤติกรรมหลังจากได้รับความกดดัน โดยในการศึกษาวัฒนธรรมการแสดงออกในละครเรื่อง I'm Home จะศึกษาโดยแบ่งผู้ชายออกเป็นสองช่วงวัย คือ วัยเด็ก และวัยผู้ใหญ่

5.1.1 การแสดงออกของผู้ชายวัยเด็ก

ความแตกต่างทางชนชั้นหรือฐานะทางเศรษฐกิจ เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้การแสดงออกของผู้ชายในวัยเด็กมีความแตกต่างกันตามไปด้วย ในการศึกษาจึงได้มีการแบ่งผู้ชายวัยเด็กตามฐานะทางเศรษฐกิจ ดังนี้

5.1.1.1 การแสดงออกของผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะดี

ผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะดีที่ปรากฏในเรื่อง คือ ตัวละครโยชิโอะ ที่ได้รับการกดดันจากที่บ้านให้ต้องตั้งใจเรียน ต้องเป็นเด็กดีเชื่อฟังพ่อแม่ และยังได้รับการกดดันจากที่โรงเรียน โดยการโดนครูบังคับให้กล้าแสดงออก และโดนเพื่อนล้อเลียน ซึ่งโยชิโอะมีวิธีการแสดงออกหลังจากได้รับความกดดันเหล่านี้ 2 แบบ ดังนี้

- 1.) การแสดงออกด้วยการร้องไห้ ตัวละครโยชิโอะจะร้องไห้ออกมาเมื่อรู้สึกผิดหวัง โกรธ เสียใจ ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้เป็นผลมาจากความกดดันที่ส่วนใหญ่ได้รับจากพ่อ นอกจากนั้นยังมีความกดดันที่ได้รับจากแม่ ครูและเพื่อนอีกด้วย เห็นได้จากฉากต่อไปนี้
 - โยชิโอะร้องไห้เพราะคิดว่าพ่อจะไม่มารับที่โรงเรียน เนื่องจากอิซาซึไม่ค่อยมีเวลาให้ครอบครัว และมักจะเข้มงวดกับโยชิโอะอยู่เสมอ ทำให้โยชิโอะไม่สนิทกับพ่อ ในฉากนี้เป็นฉากที่อิซาซึจะมารับโยชิโอะที่โรงเรียนเป็นครั้งแรก โยชิโอะจึงรอดด้วย

ความคาดหวังว่าพ่อจะใส่ใจเขามากขึ้น แต่เมื่อเวลาเลิกเรียนไปนานแต่พ่อยังไม่มา จึงรู้สึกผิดหวังและเสียใจจนร้องไห้ออกมาต่อหน้าครูที่โรงเรียน

ภาพที่ 5.1 โยชิโอะร้องไห้เพราะพ่อมารับช้า

ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351300>

- โยชิโอะร้องไห้เพราะพ่อไม่สามารถเข้าร่วมแข่งวิ่งในงานกีฬาโรงเรียนได้ ในงานกีฬาโรงเรียนครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่อิวาซาชิบอกว่าจะเข้าร่วมแข่งวิ่งพ่อแม่ลูกกับโยชิโอะและเมกุมิ โยชิโอะจริงจังกับการแข่งมาก และอยากชนะไปพร้อมกับพ่อและแม่ แต่สุดท้ายพ่อก็ไปไม่ได้ โยชิโอะจึงรู้สึกผิดหวังและร้องไห้ออกมาต่อหน้าแม่

ภาพที่ 5.2 โยชิโอะร้องไห้หลังรู้ว่าพ่อไม่สามารถเข้าร่วมงานกีฬาโรงเรียนได้

ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351304>

- โยชิโอะร้องไห้เพราะโดนเพื่อนล้อเลียน โยชิโอะโดนเพื่อนที่โรงเรียนล้อเรื่องที่ไม่มีของเล่น เพราะโดนพ่อยึดไป ด้วยจึงแสดงออกด้วยการร้องไห้ออกมา

ภาพที่ 5.3 โยชิโอะร้องไห้ตอนเพื่อนล้อเลียน
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351303>

2.) การแสดงออกด้วยการนิ่งเงียบ ไม่ร่าเริง เนื่องจากความกดดันที่ได้รับจากพ่อที่เข้มงวดทำให้ตัวละครโยชิโอะมีนิสัยเป็นเด็กเสียบ ๆ ไม่ค่อยพูดอยู่แล้ว แต่เมื่อได้รับความกดดันจะยิ่งพูดน้อยลง ซึมลง และไม่ร่าเริงกว่าปกติ เห็นได้จากฉากต่อไปนี้

- โยชิโอะมีสีหน้าที่ซึมลงเพราะพ่อเอาแต่ให้ทำแบบฝึกหัดเตรียมสอบ อีซาซึให้โยชิโอะทำแบบฝึกหัดเตรียมสอบทุกวัน ไม่เว้นแม้แต่วันที่ไปพักผ่อนที่บ้านพักตากอากาศ ซึ่งในฉากนี้โยชิโอะขอพ่อกออกไปเล่นข้างนอก แต่พ่อให้อ่านหนังสือและทำแบบฝึกหัดในบ้านต่อไป

ภาพที่ 5.4 โยชิโอะทำแบบฝึกหัดที่บ้านพักตากอากาศ
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351307>

จากในละครพบว่า การแสดงออกด้วยการร้องไห้ของตัวละครโยชิโอะ จะร้องไห้กับแม่บ่อยที่สุด รองลงมาคือร้องไห้กับครูที่โรงเรียน และถึงแม้สาเหตุที่ทำให้โยชิโอะร้องไห้ส่วนใหญ่จะมาจากพ่อหรือเกี่ยวข้องกับพ่อ แต่โยชิโอะกลับร้องไห้กับพ่อน้อยที่สุดในทางกลับกัน โยชิโอะจะแสดงออกด้วยอาการนิ่งเงียบ และไม่ร่าเริงบ่อยที่สุดเวลาอยู่กับพ่อ

3.) การแสดงออกด้วยการต่อต้านสังคม เป็นการแสดงออกที่ไม่คำนึงกฎเกณฑ์ความถูกต้อง หรือ ภาระการที่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ซึ่งเห็นได้จากฉากต่อไปนี้

- โยชิโอะผลึกเพื่อนที่ล้อเลียนตนเองจนบาดเจ็บ โยชิโอะผลึกเพื่อนด้วยความโกรธและไม่ยั้งคิด ซึ่งถือเป็นการกระทำที่ไม่ใส่ใจต่อความปลอดภัยของผู้อื่นและไม่ถูกต้องตามกฎระเบียบของสังคม

ภาพที่ 5.5 โยชิโอะผลึกเพื่อน

ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351303>

5.1.1.2 การแสดงออกของผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะไม่ดี

ผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะไม่ดีที่ปรากฏในเรื่อง คือ ตัวละครอิซาซึในวัยเด็ก ที่ได้รับการกดดันจากที่บ้านเรื่องการเรียน การต้องทำหน้าที่พี่คนโตหลังจากที่พ่อทิ้งไป และได้รับการกดดันจากที่โรงเรียนเรื่องการเข้าร่วมกิจกรรมและความกล้าแสดงออก ซึ่งในละครปรากฏฉากที่อิซาซึในวัยเด็กแสดงออกความกดดันเหล่านั้นออกมาแบบเดียว ได้แก่

การแสดงออกด้วยการร้องไห้ออกมา ซึ่งเห็นได้จากฉากที่อิซาซึในวัย 11 ปี ร้องไห้ออกมาตอนที่พ่อกำลังจะทิ้งเขาและครอบครัวไป

ภาพที่ 5.6 อีซาชิในวัย 11 ปี ร้องไห้
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351308>

5.1.2 การแสดงออกของผู้ชายวัยผู้ใหญ่

ความแตกต่างทางชนชั้นหรือฐานะทางเศรษฐกิจ เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้การแสดงออกของผู้ชายในวัยผู้ใหญ่มีความแตกต่างกันตามไปด้วย ในการศึกษาจึงได้มีการแบ่งผู้ชายวัยผู้ใหญ่ตามฐานะทางเศรษฐกิจ ดังนี้

5.1.2.1 การแสดงออกของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะดี

ผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะดีได้รับการกดดันจากที่บ้าน โดยการต้องเป็นสามีและพ่อที่ดี และได้รับการกดดันจากที่ทำงานทั้งจากหัวหน้าและเพื่อนร่วมงาน ซึ่งผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะดีในละครเรื่องนี้ มีวิธีการแสดงออกหลังจากได้รับความกดดัน 2 แบบ ดังนี้

- 1.) การพยายามแสดงออกว่าตนเองสบายดี โดยจะไม่นำเรื่องงานหรือเรื่องเครียด ๆ มาคุยในบ้าน และมักจะไม่แสดงมุมนที่อ่อนแอออกมาเวลาอยู่ต่อหน้าภรรยา ลูก และเมื่ออยู่ในที่สาธารณะ

ภาพที่ 5.7 อีซาชิพยายามทวนความจำตัวเองเรื่องที่ทำงาน
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351310>

2.) การแสดงการต่อต้าน อาจแสดงออกด้วยการไม่ยอมรับในตัวตน การแสดงอารมณ์โกรธหรือหงุดหงิด หรือการไม่ต้องการที่จะพูดคุยด้วย เห็นได้จากฉากต่อไปนี้

- อีซาซิมิทำที่ต่อต้านโยโซ การที่โยโซผู้เป็นพ่อได้ทิ้งครอบครัวไปตั้งแต่ตอนที่อีซาซียังเด็ก ทำให้อีซาซิมิไม่ชอบพ่อ ตอนเจอพ่ออีกครั้งตอนเป็นผู้ใหญ่แล้วอีซาซิมิจึงแสดงอารมณ์หงุดหงิดออกมา และไม่ยอมพูดคุยหรือยุ่งเกี่ยวกับพ่อตนเอง

ภาพที่ 5.8 อีซาซิมิตอนเจอพ่อ

ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351310>

5.1.2.2 การแสดงออกของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะไม่ดี

ผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะไม่ดีได้รับการกดดันจากที่บ้าน โดยการต้องเป็นสามีและพ่อที่ดี และได้รับการกดดันจากที่ทำงานทั้งจากหัวหน้าและเพื่อนร่วมงาน ซึ่งผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะไม่ดีในละครเรื่องนี้ มีวิธีการแสดงออกหลังจากได้รับความกดดัน 2 แบบ ดังนี้

1.) การพยายามแสดงออกว่าตนเองสบายดี ไม่แสดงมุมที่อ่อนแอออกมาเวลาอยู่ต่อหน้าครอบครัวและคนอื่นในที่สาธารณะ เห็นได้จากฉากต่อไปนี้

- การที่โทคุยามะแสดงออกว่าตนเองไม่เป็นไรที่ภรรยาทิ้งไปเมื่ออยู่ต่อหน้าอีซาซิมิตั้งที่จริง ๆ แล้วเขาคิดถึงและอยากให้ภรรยากลับมาอยู่ด้วยกัน

ภาพที่ 5.9 โทคุยามะแสดงออกว่าตนเองไม่เป็นไร
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351305>

2.) การแสดงการต่อต้าน อาจแสดงออกด้วยการไม่ยอมรับในตัวตน การแสดงอารมณ์โกรธหรือหงุดหงิด หรือการไม่ต้องการที่จะพูดคุยด้วย เห็นได้จากฉากต่อไปนี้

- การที่อิโรซิมิทำที่ต่อต้านอิซาชิ ซึ่งเกิดจากการกดดันที่พี่ชายเก่งกว่า มีฐานะและครอบครัวที่เพียบพร้อมกว่าตนเอง อิโรซิมิก็แสดงอารมณ์หงุดหงิดออกมาเวลาที่อิซาชิมักจะแนะนำเขา เพราะเขารู้สึกเหมือนอิซาชิกำลังกดเขาให้อยู่ต่ำกว่า

ภาพที่ 5.10 อิโรซิมิแสดงท่าที่ต่อต้านอิซาชิ
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351306>

- การมีท่าที่ต่อต้านบริษัท เมื่อพนักงานแผนก 13 สงสัยว่าบริษัทกำลังทุจริต พวกเขาจึงจะร่วมมือกันสืบหาหลักฐาน โดยภายหลังมีจิน คุโรกิจากแผนกที่ 1 มาร่วมด้วย

ภาพที่ 5.11 จิน คุโรกิแผนก 1 อธิบายเบื้องหลังการทุจริตของบริษัท
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351310>

5.2 วัฒนธรรมการปลดปล่อย

การปลดปล่อย หมายถึง การแก้ไขปัญหาหรือการทำกิจกรรมเพื่อลดความกดดัน หรือเพื่อให้ลืมความกดดัน โดยในการศึกษาวัฒนธรรมการปลดปล่อยในละครเรื่อง I'm Home จะศึกษาโดยแบ่งผู้ชายออกเป็นสองช่วงวัย คือ วัยเด็ก และวัยผู้ใหญ่

5.2.1 วัฒนธรรมการปลดปล่อยของผู้ชายวัยเด็ก

ความแตกต่างทางชนชั้นหรือฐานะทางเศรษฐกิจ เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้การปลดปล่อยของผู้ชายในวัยเด็กมีความแตกต่างกันตามไปด้วย ในการศึกษาจึงได้มีการแบ่งผู้ชายวัยเด็กตามฐานะทางเศรษฐกิจ ดังนี้

5.2.1.1 การปลดปล่อยของผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะดี

ผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะดีที่ปรากฏในเรื่อง คือ ตัวละครโยชิโอะ ที่ได้รับการกดดันจากที่บ้านให้ต้องตั้งใจเรียน ต้องเป็นเด็กดีเชื่อฟังพ่อแม่ และยังได้รับการกดดันจากที่โรงเรียน โดยการโดนครูบังคับให้กล้าแสดงออก และโดนเพื่อนล้อเลียน ซึ่งโยชิโอะมีวิธีการปลดปล่อยความกดดันเหล่านี้ 2 แบบ ดังนี้

- 1.) การปลดปล่อยด้วยการปรับตัวและแก้ไขปัญหา โยชิโอะไม่สามารถแก้ปัญหาการถูกกดดันจากพื้นที่ต่าง ๆ โดยตรงด้วยตนเองคนเดียวได้ แต่ต้องได้รับความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ เช่น การที่ครูช่วยพูดกับพ่อแม่ให้เอาใจใส่ดูแลลูกให้ดีขึ้นและเข้มงวดให้น้อยลง การที่อิชิตาชิช่วยโยชิโอะซ้อมแสดงละครและช่วยสร้างความมั่นใจให้กับโยชิโอะ และการที่ครูช่วยดูแลเด็กเพื่อนเด็กให้เป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน

ภาพที่ 5.12 อีซาชิช่วยโยชิโอะซ้อมบท

ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351316>

2.) การปลดปล่อยด้วยการทำกิจกรรมอื่นทดแทน เพื่อลดความกดดัน หรือเพื่อให้ลืมความกดดัน โดยจากในเรื่องมีการปลดปล่อยด้วยวิธีต่าง ๆ ดังนี้

- การปลดปล่อยด้วยการเล่นฟุตบอล โยชิโอะชอบเล่นฟุตบอลมาก ทำให้เวลาได้เล่นฟุตบอลจะมีความสุข และช่วยให้รู้สึกดีขึ้นจากการถูกกดดัน

ภาพที่ 5.13 โยชิโอะกำลังวิ่งไปเล่นฟุตบอล

ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351305>

- การปลดปล่อยด้วยการเล่นของเล่น การได้เล่นของเล่นทำให้โยชิโอะรู้สึกดีขึ้น และบรรเทาความเครียดจากการถูกกดดันได้ การถูกพ่อยึดของเล่นไปจึงทำให้โยชิโอะไม่มีกิจกรรมในการปลดปล่อยและสร้างความกดดันที่มากกว่าเดิม

ภาพที่ 5.14 อีซาชินำรถของเล่นที่เคยยึดไปมาคืนให้โยชิโอะ
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351305>

5.2.1.2 การปลดปล่อยของผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะไม่ดี

ผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะไม่ดีที่ปรากฏในเรื่อง คือ ตัวละครอิซาชิในวัยเด็ก ซึ่งได้รับการกดดันจากที่บ้าน เรื่องการเรียน การต้องทำหน้าที่พี่คนโตหลังจากที่พ่อทิ้งไป และได้รับการกดดันจากที่โรงเรียนเรื่องการเข้าร่วมกิจกรรมและความกล้าแสดงออก ซึ่งจากในละครปรากฏวิธีการปลดปล่อยของอิซาชิในวัยเด็กไว้แบบเดียวได้แก่

การปลดปล่อยด้วยการปรับตัวและแก้ไข้ปัญหา ซาชิในวัยเด็กจัดการและแก้ไข้ปัญหาโดยตรง โดยการพยายามทำหน้าที่แทนพ่อที่ทิ้งไป ช่วยแม่ทำงานบ้าน ดูแลน้อง และตั้งใจเรียนอย่างหนักเพื่อที่จะได้สามารถทำงานดี ๆ และมีเงินมาเลี้ยงครอบครัวได้ในอนาคต

ภาพที่ 5.15 เพื่อนของอิซาชิเล่าว่าตอนเด็กอิซาชิตั้งใจเรียนมาก
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351303>

5.2.2 วัฒนธรรมการปลดปล่อยของผู้ชายวัยผู้ใหญ่

ความแตกต่างทางชนชั้นหรือฐานะทางเศรษฐกิจ เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้การปลดปล่อยของผู้ชายในวัยผู้ใหญ่มีความแตกต่างกันตามไปด้วย ในการศึกษาจึงได้มีการแบ่งผู้ชายวัยผู้ใหญ่ตามฐานะทางเศรษฐกิจ ดังนี้

5.2.2.1 การปลดปล่อยของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะดี

ผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะดีได้รับความกดดันจากบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบของตนเองจากทั้งที่บ้าน และที่ทำงาน ซึ่งจากในเรื่องวิธีการปลดปล่อยความกดดันของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะดีมี 2 แบบ ดังนี้

- 1.) การปลดปล่อยด้วยการปรับตัวและแก้ไข้ปัญหา มีการพยายามที่จะแก้ไข้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อลดความกดดัน โดยมีทั้งการพยายามแก้ไข้ปัญหาด้วยตัวเองคนเดียว และการแก้ไข้ปัญหาโดยได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่น

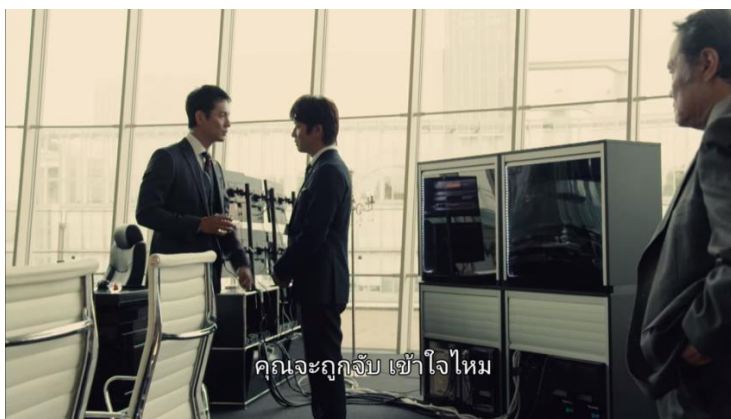
1.1) การพยายามแก้ไข้ปัญหาด้วยตัวเองคนเดียว สามารถเห็นได้จากฉากต่อไปนี้

- การที่อิซาซึพยายามหาทางทำให้ตนเองกลับมามองเห็นหน้าภรรยาและลูก อิซาซึต้องพยายามทำหน้าที่สามีและพ่อที่ดีควบคู่ไปกับการสืบหาความจริงจากความทรงจำที่หายไปถึงแม้ว่าเขาจะมองจะจำหน้าภรรยาและลูกไม่ได้และมองเห็นหน้าทั้งสองคนเหมือนใส่หน้ากากอยู่

ภาพที่ 5.16 รูปครอบครัวอิซาซึผ่านสายตาของอิซาซึ
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351311>

- การที่อิซาซึตัดสินใจไม่ช่วยประธานบริษัทปิดบังข้อมูลการทุจริต เมื่ออิซาซึจำเรื่องราวที่ตัวเองเคยช่วยปกปิดการทุจริตของบริษัทได้ เขาตัดสินใจด้วยตัวเองคนเดียวว่าจะไม่ช่วยบริษัทอีกต่อไปและจะเปิดเผยหลักฐานทุกอย่าง แม้ว่าเขาจะต้องโดนจับไปด้วยก็ตาม

ภาพที่ 5.17 ประธานบริษัทพยายามต่อรองกับอิวาชิ
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351311>

1.2) การแก้ไขปัญหาโดยได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่น สามารถเห็นได้จากฉากต่อไปนี้

- การที่อิวาชินำเรื่องภายในบ้านมาปรึกษาชินจิ หลังจากความจำเสื่อมอิวาชิมักจะนำเรื่องความสัมพันธ์ในบ้านมาปรึกษาชินจิที่เป็นเพื่อนพนักงานในแผนก 13 เสมอ โดยที่ไม่ได้บอกว่าเขาจำหน้าภรรยาและลูกไม่ได้

ภาพที่ 5.18 ชินจิให้คำปรึกษาอิวาชิเรื่องครอบครัว
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351308>

- การที่อิวาชิปรึกษาภรรยาเก่าเรื่องการหย่ากับเมงุมิ ในฉากที่อิวาชิไปเยี่ยมภรรยาเก่าที่ป่วย เธอได้เล่าเรื่องรักครั้งใหม่ให้เขาฟัง และเขาก็ได้ปรึกษาเธอเรื่องเมงุมิ เพราะเธอรู้ว่าเขาบกพร่องในการทำหน้าที่เป็นสามี รู้จักเมงุมิและเห็นว่าเมงุมิพยายามปรับตัวเพื่อเขามาก

ภาพที่ 5.19 ภรรยาเก่าให้คำปรึกษาฮิซาชิเรื่องครอบครัว
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351310>

2.) การปลดปล่อยด้วยการทำกิจกรรมอื่นทดแทน เพื่อลดความกดดัน หรือเพื่อให้ลืมความกดดัน โดยจากในเรื่องมีการปลดปล่อยด้วยวิธีต่าง ๆ ดังนี้

- การดูหนังไป ฮิซาชิมักจะเช่าหนังไปมาดูเพื่อปลดปล่อยความเครียด

ภาพที่ 5.20 เมกุมิบอกฮิซาชิว่ามีร้านเช่าวิดีโอโทรมา
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351301>

- การไปร้านเหล้า ฮิซาชิมักจะไปดื่มที่ร้านเหล้าคนเดียวเงียบ ๆ เพื่อคิดเรื่องงาน ทั้งตอนที่เขาอยู่สาขาโตเกียวและตอนโดนย้ายไปสาขาฮิโอบาระกิ เขาก็ยังคงหาร้านประจำเพื่อนั่งดื่ม

ภาพที่ 5.21 อีซาชินั่งดื่มในร้านเหล้าที่อิบารากิ

ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351305>

การไปร้านเหล้าของอีซาชินั้นนอกจากจะเป็นการไปดื่มเพื่อปลดปล่อยความกดดันแล้ว ตอนอยู่โตเกียวเขามักจะพาลูกค้าไปพูดคุยและสร้างความบันเทิงที่ร้านเหล้าด้วย หนึ่งในลูกค้าที่เขาเจอที่ร้านเหล้า คือ มาซาโอะ ทาคะตะ ผู้จัดการบริษัทที่เขาเคยทำงานด้วย และหลังจากเจอกันอีกครั้งหลังจากที่เขาประสบอุบัติเหตุ ผู้จัดการทาคะตะได้มีการติดต่อมาขอร่วมงานกับเขาอีกครั้ง ทำให้แผนก 13 ได้ทำงานนี้

ภาพที่ 5.22 อีซาชิเจอผู้จัดการทาคะตะอีกครั้งหลังประสบอุบัติเหตุ

ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351300>

ภาพที่ 5.23 พนักงานแผนกที่ 1 เมื่อรู้ว่าแผนกที่ 13 ได้งานไป
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351300>

- การมีคู่ อีซาซึเคยเป็นคู่กับเคียวโกะ เลขาประธานบริษัท เพราะปัญหาความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ไม่ราบรื่น ก่อนที่ทางบริษัทจะรู้และย้ายอีซาซึไปอยู่ที่สาขาอิบารากิ ก่อนจะประสบอุบัติเหตุ

ภาพที่ 5.24 อีซาซึคุยกับเคียวโกะที่เคยเป็นคู่กัน
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351309>

5.2.2.2 การปลดปล่อยของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะไม่ดี

ผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะไม่ดีได้รับความกดดันจากบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบของตนเองจากทั้งที่บ้าน และที่ทำงาน ซึ่งจากในเรื่องวิธีการปลดปล่อยความกดดันของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะไม่ดีมี 2 แบบ ดังนี้

1.) การปลดปล่อยด้วยการปรับตัวและแก้ไข้ปัญหา

- การที่โยโซทิ้งครอบครัวเพื่อไปรับผิดชอบหนี้สินคนเดียว โยโซ พ่อของฮิซาชิ แก้ปัญหาหนี้สินจากการทำธุรกิจล้มเหลว โดยการทิ้งครอบครัวไป เพื่อหางานทำ และใช้หนี้เพียงคนเดียว

ภาพที่ 5.25 โยโซตอนที่ลูกได้รู้เหตุผลที่ตนเองทิ้งไป
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351308>

- การที่โทคุยามะพยายามปรับตัวกับการที่ตนเองล้มละลาย เพราะโทคุยามะคิดว่า เขาคงทำอะไรไม่ได้นอกจากตั้งใจทำงานและสร้างเนื้อสร้างตัวใหม่

ภาพที่ 5.26 โทคุยามะบอกภรรยาให้ปรับตัว
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351305>

2.) การปลดปล่อยด้วยการทำกิจกรรมอื่น เพื่อลดความกดดัน หรือเพื่อให้ลืมความกดดัน โดยจากในเรื่องมีการปลดปล่อยด้วยวิธีต่าง ๆ ดังนี้

- การดูหนังสือโป๊ ในห้องของโทคุยามะมีหนังสือโป๊อยู่หลายเล่ม เพื่อใช้ในการปลดปล่อยความกดดันจากการที่ภรรยาทิ้งเขาไป

ภาพที่ 5.27 หนังสือโป๊ในห้องของโทคุยามะ
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351305>

- การวาดรูป ตอนที่ภรรยาทิ้งไป โทคุยามะวาดรูปภรรยาไว้เยอะมาก เพราะคิดถึงและอยากให้ภรรยากลับมา

ภาพที่ 5.28 ภาพวาดภรรยาของโทคุยามะ
ที่มา : <https://www.netflix.com/watch/81351305>

5.3 สรุปผลการศึกษา

จากการรวบรวมข้อมูลและศึกษาวัฒนธรรมการแสดงออกของผู้ชายญี่ปุ่นจากละครเรื่อง I'm Home พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความแตกต่างของวัฒนธรรมการแสดงออกของผู้ชาย ได้แก่ ช่วงวัยและฐานะทางเศรษฐกิจ โดยวัฒนธรรมการแสดงออกของผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะดี จะแสดงออกด้วยการร้องไห้ออกมาและการนั่งเงียบ ไม่ร่าเริง โดยจะร้องให้กับแม่บ่อยที่สุด และร้องให้กับพ่อน้อยที่สุดในทางกลับกันมีการแสดงออกด้วยการนั่งเงียบกับพ่อบ่อยที่สุด ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ลูกมีความสบายใจกับแม่มากกว่าพ่อ เนื่องจากพ่อคือคนที่สร้างความกดดันให้มากที่สุด จึงทำให้ลูกรู้สึกกลัวและห่างเหินกับพ่อ นอกจากนี้ยังมีการแสดงท่าที่ต่อต้านสังคม โดยการผลักรักเพื่อนด้วยความยังคิดทำให้เพื่อนบาดเจ็บ ซึ่งถือเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องตามกฎระเบียบของสังคม ส่วนผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะไม่ดี ในละครปรากฏการแสดงออกแบบเดียว คือการร้องไห้ออกมาตอนพ่อกำลังจะทิ้งครอบครัวไป

การแสดงออกของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ทั้งที่ฐานะดีและฐานะไม่ดีมีความคล้ายกัน คือมีการแสดงออกสองแบบ ได้แก่ การไม่แสดงความอ่อนแอต่อหน้าครอบครัว และการมีท่าที่ต่อต้าน โดยมีการต่อต้านสองรูปแบบ คือการต่อต้านคนในครอบครัว ซึ่งเกิดจากวัฒนธรรมการกดดันผู้ชายที่เอาตนเองไปเปรียบเทียบกับคนในครอบครัว และการต่อต้านองค์กร ซึ่งเกิดจากการที่ได้อำนาจกำลังทำสิ่งทุจริต ถึงแม้การต่อต้านจะมีรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป แต่มีจุดร่วมหนึ่งที่เหมือนกันคือ ผู้ที่มีอำนาจน้อยกว่าหรือผู้ที่ถูกกดทับจะเป็นฝ่ายต่อต้านผู้ที่มีอำนาจมากกว่า เมื่อเปรียบเทียบการแสดงออกของสองช่วงวัย จะเห็นได้ว่า ผู้ชายวัยเด็กจะสามารถแสดงออกได้มากกว่าวัยผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นเพราะว่าสังคมมีความคาดหวังกับผู้ใหญ่มากกว่า

วัฒนธรรมการปลดปล่อยของผู้ชายที่แบ่งจากความแตกต่างทางชนชั้นหรือฐานะทางเศรษฐกิจ มีความแตกต่างกันตรงที่ผู้ชายที่ฐานะดีจะมีวิธีในการปลดปล่อยมากกว่า เนื่องจากผู้ชายที่ฐานะดีอยู่ในสังคมที่ดีและมีคนคอยช่วยเหลือมากกว่า นอกจากนั้นยังมีเงินและมีเวลามากกว่า จึงสามารถใช้เงินและเวลาที่มีในการเลือกทำกิจกรรมเพื่อปลดปล่อยความกดดันได้ ในขณะที่วิธีการปลดปล่อยของผู้ชายที่ฐานะไม่ดีทั้งวัยเด็กและผู้ใหญ่ จะเน้นการปรับตัวและแก้ปัญหาโดยตรง ส่วนกิจกรรมอื่นที่ทำได้เพื่อปลดปล่อยก็จะเป็นสิ่งที่ราคาไม่แพง นอกจากนั้นในการปลดปล่อยของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะดียังสามารถสร้างเครือข่ายหรือคอนเน็กชันได้อีกด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเหลื่อมล้ำในระบบทุนนิยมชายเป็นใหญ่

การปลดปล่อยด้วยการทำกิจกรรมอื่น เกิดจากการที่ผู้ที่ถูกกดดันไม่สามารถแก้ไขปัญหาและไม่สามารถแสดงออกหรือปลดปล่อยกับผู้ที่สร้างความกดดันให้กับพวกเขาโดยตรงได้ เช่น ลูกชายไม่สามารถแสดงออกว่าโกรธหรือไม่พอใจพ่อได้ ลูกน้องไม่สามารถตำหนิเจ้านายได้ เนื่องจากมีอำนาจที่น้อยกว่าและต้องปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่สังคมกำหนดไว้ จึงทำให้เกิดการสร้างวัฒนธรรมอื่นขึ้นมาทดแทน เพื่อที่จะปลดปล่อยความกดดันให้ตนเองได้รู้สึกดีขึ้น และช่วยลดหรือลบล้างความเครียดที่มีอยู่ไปได้

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สารนิพนธ์เรื่อง “วัฒนธรรมการกอดต้นและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่น กรณีศึกษาละครเรื่อง I'm Home” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวัฒนธรรมการกอดต้นผู้ชายของสังคมญี่ปุ่น และศึกษาวัฒนธรรมการแสดงออกและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่น สามารถสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

6.1 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่องวัฒนธรรมการกอดต้นและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่น กรณีศึกษาละครเรื่อง I'm Home สามารถสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

6.1.1 วัฒนธรรมการกอดต้นผู้ชายของสังคมญี่ปุ่น

จากการศึกษาพบว่าวัฒนธรรมการกอดต้นผู้ชายของสังคมญี่ปุ่น มีปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดการกอดต้นที่แตกต่างกัน คือ ช่วงวัยและฐานะทางเศรษฐกิจ ในผู้ชายวัยเด็กมีการกอดต้นเกิดขึ้นในสองพื้นที่ คือ ที่บ้านและที่โรงเรียน ผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะดีจะถูกกอดต้นที่บ้านเรื่องการเรียนและการเป็นเด็กดีเชื่อฟังพ่อแม่ ซึ่งเป็นการกอดต้นเพื่อให้ลูกชายสามารถรักษาฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีต่อไปได้ในอนาคต ส่วนการกอดต้นที่โรงเรียนมีการกอดต้นจากครูที่ต้องการให้เด็กกล้าแสดงออก และการกอดต้นจากเพื่อนที่ล้อเลียน ผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะไม่ดีถูกกอดต้นจากที่บ้านเรื่องการที่ผู้ชายต้องทำหน้าที่แทนพ่อได้ และเรื่องการเรียนที่ต้องเรียนให้ดีเพื่อที่จะหาเงินมาดูแลครอบครัวได้ การกอดต้นที่โรงเรียนโดนกอดต้นจากครูที่ต้องการให้เด็กกล้าแสดงออกเช่นกัน การกอดต้นผู้ชายในวัยเด็กทั้งฐานะดีและฐานะไม่ดีจะถูกกอดต้นโดยพ่อมากที่สุด ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าการที่พอกอดต้นลูกชายเป็นวัฒนธรรมการส่งต่อเพื่อให้ลูกเติบโตมาในแบบที่สังคมคาดหวังและสามารถรับความกดดันในวัยผู้ใหญ่ได้

ผู้ชายวัยผู้ใหญ่จะถูกกอดต้นในสองพื้นที่ คือ ที่บ้าน และที่ทำงาน โดยทั้งผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะดีและฐานะไม่ดีถูกกอดต้นในเรื่องเดียวกัน คือ ที่บ้านจะถูกคาดหวังให้เป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดี และมีการเปรียบเทียบตนเองกับคนในครอบครัว ส่วนการกอดต้นในที่ทำงาน ถูกกอดต้นจากสองฝ่าย คือ การถูกกอดต้นจากเจ้านาย และการถูกกอดต้นจากเพื่อน ซึ่งเกิดจากระบบทุนนิยมชายเป็นใหญ่ที่มีระบบอาวุโสที่เป็นลักษณะสำคัญของสังคมญี่ปุ่น อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าช่วงวัยและฐานะทางเศรษฐกิจจะทำให้ผู้ชายได้รับการกอดต้นที่แตกต่างกัน แต่ไม่ว่าจะเป็นการกอดต้นผู้ชายในทุกกลุ่มต่างมีจุดร่วมหนึ่งที่เหมือนกัน คือ คนที่เป็นฝ่ายกอดต้นคือคนที่มีอำนาจมากกว่า และคนที่ถูกกอดต้นคือคนที่มีอำนาจน้อยกว่าเสมอ

6.1.2 วัฒนธรรมการแสดงออกและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่น

จากการศึกษาพบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความแตกต่างของวัฒนธรรมการแสดงออกและการปลดปล่อยของผู้ชาย ได้แก่ ช่วงวัยและฐานะทางเศรษฐกิจ โดยวัฒนธรรมการแสดงออกของผู้ชายวัยเด็กทั้งฐานะดีและไม่ดีมีแสดงออกด้วยการร้องไห้ออกมา ในผู้ชายวัยเด็กที่ฐานะดียังมีการแสดงออกด้วยการนั่งเงียบ ไม่รำเริง และการแสดงออกด้วยการต่อต้านสังคม โดยการทำให้เพื่อนบาดเจ็บ ซึ่งถือเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องตามกฎระเบียบของสังคม การแสดงออกของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ทั้งที่ฐานะดีและฐานะไม่ดีมีการแสดงออกสองแบบ คือ การไม่แสดงความอ่อนแอต่อหน้าครอบครัว และการมีท่าทีต่อต้านคนในครอบครัวและการต่อต้านองค์กร ซึ่งการต่อต้านมักเกิดจากผู้ที่มีอำนาจน้อยกว่าหรือผู้ที่ถูกกดทับเป็นฝ่ายต่อต้านผู้ที่มีอำนาจมากกว่าเสมอ เมื่อเปรียบเทียบการแสดงออกของผู้ชายสองช่วงวัย จะพบว่า ผู้ชายวัยเด็กจะสามารถแสดงออกได้มากกว่าวัยผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นเพราะว่าสังคมมีความคาดหวังกับผู้ใหญ่มากกว่า

วัฒนธรรมการปลดปล่อยมีวิธีการปลดปล่อยสองแบบ คือการปลดปล่อยด้วยการปรับตัวและแก้ปัญหา กับการปลดปล่อยด้วยการทำกิจกรรมอื่นแทนเพราะไม่สามารถแก้ปัญหา หรือแสดงออกและปลดปล่อยกับผู้ที่สร้างความกดดันให้โดยตรงได้ ผู้ชายที่ฐานะดีจะมีทางเลือกในการปลดปล่อยมากกว่าผู้ชายที่ฐานะไม่ดี โดยผู้ชายที่ฐานะไม่ดีจะเน้นการปรับตัวและแก้ปัญหาโดยตรง และกิจกรรมอื่นที่ทำได้จะเป็นสิ่งที่ไม่คุ้มค่า นอกจากนั้นในการทำกิจกรรมอื่นเพื่อปลดปล่อยของผู้ชายวัยผู้ใหญ่ที่ฐานะดี ยังสามารถสร้างหรือขยายเครือข่ายอำนาจของตนเองได้อีกด้วย

6.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่องวัฒนธรรมการกดดันและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่น กรณีศึกษาละครเรื่อง I'm Home ผู้วิจัยเห็นว่าประเด็นที่ควรค่าแก่การอภิปราย คือ ประเด็นเรื่องระบบทุนนิยมชายเป็นใหญ่ โดยในละครเรื่องนี้ได้มีการนำเสนอภาพการกดดันจากระบบชายเป็นใหญ่ของผู้ชายญี่ปุ่น และการปลดปล่อยความกดดันด้วยการทำกิจกรรมอื่นทดแทนเพราะไม่สามารถปลดปล่อยกับผู้ที่กดดันตนเองได้ ซึ่งการปลดปล่อยด้วยการสร้างวัฒนธรรมอื่นเช่นนี้ เป็นการแก้ปัญหาแบบปัจเจกบุคคล คือ แค่สร้างกลไกการป้องกันตนเองและเปลี่ยนแปลงความรู้สึกตนเองเท่านั้น แต่แนวคิดของสังคมไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปด้วย เพราะไม่ได้มีการแก้ปัญหาในเชิงโครงสร้าง ซึ่งเหตุผลที่คนไม่ตั้งคำถามกับโครงสร้างอำนาจของระบบทุนนิยมชายเป็นใหญ่เพราะคนที่มีอำนาจมากกว่ามองแค่ผลประโยชน์ของตนเอง และมองว่าการมีคนที่มีความอำนาจน้อยกว่าอยู่ทำให้ชีวิตตนเองดี ในขณะที่เดียวกันคนมีอำนาจน้อยและเป็นฝ่ายถูกกดทับก็มองคนที่มีอำนาจมากกว่าเป็นเป้าหมายที่อยากจะไปให้ถึง ไม่โทษระบบแต่จะโทษตนเองแทนที่ยังพยายามไม่มากพอทำให้อยู่ในสถานภาพที่มีอำนาจน้อย และคิดว่าถ้าตนเองทำตามบรรทัดฐานที่สังคมกำหนดไว้ โดยการขยันทำงานไปเรื่อย ๆ ในอนาคตก็จะสามารถมีโอกาส

ที่จะมีสถานภาพที่ดีขึ้นได้ โดยที่ไม่ได้มีการตั้งคำถามว่าตนเองจะต้องเหนื่อยขนาดไหน ต้องใช้เวลานานเท่าไร และมันจะเป็นไปได้จริงหรือไม่ ด้วยเหตุนี้เอง ระบบทุนนิยมชายเป็นใหญ่จึงยังคงอยู่ได้ เพราะคนยังมีความหวังว่าระบบชายเป็นใหญ่จะให้โอกาสผู้ชาย และระบบทุนนิยมที่มีความอิสระจะให้โอกาสคนที่ขยัน จนยอมถูกกดทับต่อไป

ทั้งนี้ ละครได้มีการนำเสนอตัวละครโยโซที่ทิ้งครอบครัวไปรับผิดชอบหนี้สินและสร้างเนื้อสร้างตัวคนเดียว โดยหวังว่าครอบครัวจะไม่เดือดร้อนและอยากให้ครอบครัวสบาย แต่สุดท้ายการขยันทำงานสร้างเนื้อสร้างตัวตลอดสามสิบกว่าปีก็ไม่ได้ทำให้สถานภาพของเขาเปลี่ยนไป และการกระทำของเขายังสร้างผลกระทบให้ลูกชายทั้งสองคนอีกด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าละครพยายามให้เห็นผลกระทบของการแก้ปัญหาที่ไม่ได้แก้ที่ปัญหาเชิงโครงสร้าง แต่ในท้ายที่สุดละครก็ยังคงย้ำความคิดการให้ความหวังคนของระบบทุนนิยมชายเป็นใหญ่ ด้วยการให้ตัวละครหลักอย่างอิซาซึเป็นตัวละครที่สามารถขยับสถานภาพตนเองขึ้นมาได้ และสามารถแก้ไขปัญหาความสัมพันธ์ที่บ้านและปัญหาในที่ทำงานได้ด้วยดี

6.3 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยเรื่องวัฒนธรรมการกตัญญูและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่น กรณีศึกษาละครเรื่อง I'm Home ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

6.3.1 ผู้ผลิตสื่อควรผลิตสื่อที่มีเนื้อหาตั้งคำถามกับปัญหาเชิงโครงสร้างของระบบทุนนิยมชายเป็นใหญ่ ผู้ผลิตละครเรื่องนี้ได้ผลิตซ้ำแนวความคิดระบบชายเป็นใหญ่ที่ผู้ชายจะต้องถูกกดดันในพื้นที่ต่าง ๆ ตั้งแต่เด็กจนโต โดยที่ไม่ได้มีการตั้งคำถามกับปัญหาเชิงโครงสร้าง ในฐานะที่สื่อเป็นส่วนหนึ่งในการหล่อหลอมสังคมผ่านการสะท้อนและสร้างค่านิยมใหม่ ๆ ผู้ผลิตสื่อจึงควรผลิตสื่อที่มีเนื้อหาทำลายบรรทัดฐานแบบเดิมที่สร้างความไม่เท่าเทียมในสังคมออกมาบ้าง

6.3.2 ละครเรื่อง I'm Home เป็นละครที่นำเสนอการกตัญญูของผู้ชายญี่ปุ่น ที่เกิดจากระบบทุนนิยมชายเป็นใหญ่ที่มีระบบอาวุโสซึ่งเป็นลักษณะพิเศษที่สำคัญของสังคมญี่ปุ่น ซึ่งถ้านำไปเปรียบเทียบกับละครที่นำเสนอในประเด็นที่คล้ายกันของประเทศอื่นอาจจะมีการนำเสนอที่แตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมในแต่ละประเทศ ดังนั้น การศึกษาความเป็นเทศและการกตัญญูของสังคมผ่านตัวละครในพื้นที่ที่แตกต่างกัน ควรต้องศึกษาวัฒนธรรมของประเทศที่จะทำการศึกษาด้วย

บรรณานุกรม

หนังสือและเอกสาร

- กมลวรรณ พลีไพร. (2559). การประกอบสร้างภาพนางเอกในอุตสาหกรรมภาพยนตร์เอวี (AV) ของประเทศญี่ปุ่น ผ่านมุมมองเพศสถานะและเพศวิถี. ภาคนิพนธ์ สาขาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กัญญณ์พัชัญ พรณรัตน์. (2559). ความป็นชาย ในนวนิยายของนิโคลัส สปาร์กส์. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กุลวรา เลาสุวรรณพานิช. (2559). ความกลัวกับความเป็นเพศ กรณีศึกษาการ์ตูนเรื่อง Your Lie In April. สารนิพนธ์ สาขาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จารุวัฒน์ ชัยประสิทธิ์กุล. (2556). เทคนิคการนำเสนอความเป็นเพศในการ์ตูนญี่ปุ่น กรณีศึกษา การ์ตูนเรื่อง เกาะคนตาย. สารนิพนธ์ สาขาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ธีรยุทธ บุญมี. (2551). มิเชล ฟูโกต์ = Michel Foucault. กรุงเทพฯ: วิชาษา.
- นัตยา อยู่คง. เอกสารประกอบการเรียนการสอน 450109 สังคมปัจจุบันในเอเชีย. ม.ป.ท.,ม.ป.ป.
- นิรินท์ เกตราไชยอนันต์. (2550). ภาพตัวแทนผู้หญิงในละครโทรทัศน์. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาสื่อสารมวลชน คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ภัทรศศิริ ช้างเจิม.(2559). ภาพตัวแทนผู้หญิงในการ์ตูน DisneyPrincess. วิทยานิพนธ์วารสารศาสตร์ มหาบัณฑิต สาขาวิชาสื่อสารมวลชน คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มยุรี ตานินทร์. (2552). ความเครียดและพฤติกรรมการเผชิญความเครียดของญาติผู้ดูแลผู้ป่วยจิตเภท โรงพยาบาลศรีธัญญา จังหวัดนนทบุรี. สารนิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- โมไณย อภิศักดิ์มนตรี. (2558). กลวิธีในการป้องกันตัวของผู้บริหารสถานศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญา ปรัชญาดุสิตสาขาวិชาการบริหารการศึกษา ภาควิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วนรัตน์ สิงใส. (2555). การจัดการความเครียดของผู้ดูแลผู้ป่วยโรคสมองเสื่อมโรงพยาบาลมหาราชนคร เชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สรวิชัย ขาวมาก. (2555). Transpinay การให้ความหมายการเป็นผู้หญิงข้ามเพศฟิลิปปินส์. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อานันท์ กาญจนพันธุ์ (2555). จินตนาการทางมานุษยวิทยาแล้วย้อนมองสังคมไทย. ภาควิชาสังคมวิทยา
และมานุษยวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ฐานข้อมูลออนไลน์

ภาษาไทย

กรพินธุ์ พัวพันสวัสดิ์. (2558). แนวคิดทางการเมืองเรื่องการขัดขืนต่อต้าน (Resistance). เข้าถึงเมื่อ 20
กันยายน 2563. เข้าถึงจาก <https://prachatai.com/journal/2015/02/57955>

จารุณี วงศ์ละคร. (2561). อำนาจชีวะในทัศนะของมิเชล ฟูโกต์. เข้าถึงเมื่อ 20 ตุลาคม 2563. เข้าถึงจาก
<https://so05.tci-thaijo.org/index.php/panidhana/article/download/151883/110951/>

ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. (2551). เพศวิถี นิยามความหมาย. เข้าถึงเมื่อ 13 ตุลาคม 2562. เข้าถึงจาก
<http://www.teenpath.net/data/event/40003/Teen01/content-001.html>

ดุลยา จิตตะยโสธรรม. (2558). บทบาททางเพศ: ในทัศนะของนักจิตวิทยา. เข้าถึงเมื่อ 13 ตุลาคม 2562.
เข้าถึงจาก <http://utcc2.utcc.ac.th/utccjournal/281/ดุลยา%20จิตตะยโสธรรม.pdf>

นภวัลย์ กัมพลาศิริ. (2557). บทที่ 4 การพยาบาลผู้ที่มีความผิดปกติทางจิต. เข้าถึงเมื่อ 16 สิงหาคม 2563.
เข้าถึงจาก

http://elnurse.ssru.ac.th/noppawan_ku/pluginfile.php/184/block_html/content/บทที่%204%20-%204.6%20การพยาบาลผู้ที่มีความผิดปกติทางด้านบุคลิกภาพ.pdf

นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ. (2558). รื้อสร้างมายาคติ “ความเป็นชาย” ในสังคมไทย. เข้าถึงเมื่อ 13 ตุลาคม 2562.
เข้าถึงจาก <https://www.sac.or.th/databases/anthropology-concepts/articles/3>

วารุณี ภูริสนธิ์. (2555). ความเป็นเพศ. เข้าถึงเมื่อ 13 ตุลาคม 2562. เข้าถึงจาก
<https://www.artbangkok.com/?p=6280>

สุรเดช โชติอุดมพันธ์. (2548). **วรรณกรรม ภาพแทน และอัตลักษณ์วรรณคดีศึกษาในบริบทสังคมและวัฒนธรรม 2**. เข้าถึงเมื่อ 27 ตุลาคม 2562. เข้าถึงจาก

<http://www.phd-lit.arts.chula.ac.th/Download/discourse.pdf>

อนุรัตน์ อนันทนาธร. (2559). **ภาวะความเครียดและพฤติกรรมการจัดการความเครียดของข้าราชการตำรวจภูธร สังกัดตำรวจภูธร ภาค 2**. เข้าถึงเมื่อ 20 ตุลาคม 2563. เข้าถึงจาก

<http://www.polsci-law.buu.ac.th/office/user/download/ภาวะความเครียด.pdf>

เอกรัฐ เลาททัยวาณิชย์. (2556). **แนวคิดการสร้างภาพแทน (Representation)**. เข้าถึงเมื่อ 27 ตุลาคม 2562. เข้าถึงจาก

<https://phdcommunication.wordpress.com/2013/03/07/แนวคิดการสร้างภาพแทน-representation/>

Bbkastro. (2561). **ที่ญี่ปุ่นสามปีเป็นใหญ่...แต่ที่เมืองไทยต้องแสร้งใจภรรยา <Thailand : The Most Femininity Culture in Asia >**. เข้าถึงเมื่อ 20 กันยายน 2563. เข้าถึงจาก

<https://steemit.com/thai/@bbkastro/thailand-the-most-femininity-culture-in-asia#:~:text=จากงานวิจัย%20Cross%20Culture,เราถึง%2061%20คะแนนเลย>

lamFox22. (2560). **แหล่งท่องเที่ยวติดเรทที่ญี่ปุ่น สถานที่ในฝันของหนุ่มๆหลายคน**. เข้าถึงเมื่อ 15 สิงหาคม 2563. เข้าถึงจาก <http://tokyobackpack.com/ติดเรท/>

Psychology Thammasat. (2556). **กลไกการป้องกันตนเองแบบ Sublimation มีความเกี่ยวข้องกับคนที่ข้ามเพศอย่างไร**. เข้าถึงเมื่อ 1 มีนาคม 2564. เข้าถึงจาก

<https://www.facebook.com/psytu/posts/484271574948352/>

Sakura Dramas. (2558). **รีวิว I'm Home ฉับยย่อละครครอบครัวที่ห้ามพลาด**. เข้าถึงเมื่อ 15

สิงหาคม 2563. เข้าถึงจาก <https://www.facebook.com/sakuradramas/photos/รีวิว-im-home-ฉับยย่อ-ละครครอบครัวที่ห้ามพลาดขอสารภาพว่าเพิ่งดูเรื่อง-im-home-จบ/552700414895354/>

ภาษาอังกฤษ

Paul Hudson. Men Are Actually More Emotional Than Women, They Just Hide It Better.

Accessed October 27, 2019. Available from <https://www.elitedaily.com/dating/guys-more-emotional-girls/1077730>

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ - นามสกุล	นางสาวชาลิสา ฉัตรภูติ
วัน เดือน ปีเกิด	22 กันยายน 2541
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
ที่อยู่ปัจจุบัน	99/228 หมู่บ้านแลนซีโอ หมู่ 6 ต.บางม่วง อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140
ประวัติการศึกษา	
2560 - ปัจจุบัน	ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ คณะอักษรศาสตร์ สาขาเอเชียศึกษา ภาษาลือกญี่ปุ่่น
2554 - 2559	ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบญจมาราชาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดกรุงเทพมหานคร

แบบโอนลิขสิทธิ์ภาคนิพนธ์

สาขาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ข้าพเจ้า	นางสาวชาลิสา ฉัตรภูติ
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	วิชาเอกเอเชียศึกษา ภาษาเลือกภาษาญี่ปุ่น
ภาคนิพนธ์	วัฒนธรรมการกตัญญูและการปลดปล่อยของผู้ชายญี่ปุ่น กรณีศึกษาละครเรื่อง I'm Home
ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์นาตยา อยู่คง
ที่อยู่ติดต่อได้หลังสำเร็จการศึกษา	99/228 หมู่บ้านแลนซีโอ หมู่ 6 ต.บางม่วง อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140
หมายเลขโทรศัพท์ที่สามารถติดต่อได้	081 927 9697

ลิขสิทธิ์ของภาคนิพนธ์อันเป็นผลมาจากการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรระดับปริญญาบัณฑิต ข้าพเจ้ายินดีโอนลิขสิทธิ์ตามมาตรา 17 วรรค 2 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เป็นของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยมีกำหนดตลอดอายุคุ้มครองลิขสิทธิ์

ลงนามผู้โอน.....

(นางสาวชาลิสา ฉัตรภูติ)

ลงนามผู้รับโอน.....

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....